

Giới thiệu Dạ Hành Ca

Câu chuyện ngôn tình cổ đại của tác giả Tử Vi Lưu Niên mang tên Dạ Hành Ca được bắt đầu bởi một thiếu niên hành tẩu, đầu gối lạc thiên sơn, sa vào trảm luân Dung mạo thanh khiết, miết cái gió mây thay, bao kẻ kính sợ Quan ái vạn dặm lao đao, nào sợ chỉ phải quay đầu Yêu quái hại người nhìn chẳng lạ, là mây mưa vẫn tự ắt định Khúc dạ hành ca cung khuyết, ta nghe cùng người. Mời bạn cùng đón đọc truyện hay này.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hành Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Chiến Nô

Một bùm máu phụt lên cát bụi.

Ngẩng đầu lên nhìn bốn phía, vượt qua bức tường cao cao kia là có thể trông thấy gió tuyết băng bạc từ đằng xa. Không khí mát lạnh, nhưng khi vì bị đòn đau mà hít vào mũi, vẫn mang theo mùi tanh tươi không tàn đi được.

Quan huấn nô tàn ác vung roi da quật mạnh vào từng nô lệ không thể bò dậy kịp thời. Sau cuộc huấn luyện tàn khốc kéo dài mấy ngày, thể lực đã không thể chống đỡ nổi để đứng nữa rồi.

Người bị bắt từ vùng trung nguyên tới luôn có địa vị thấp nhất tại nơi đây. Vết thương vừa khép lại đã bị đuối đến bãi tập, không biết thủ pháp gì mà lại cầm dừng nội lực, ngoại trừ né tránh nhờ vào kinh nghiệm ra, chỉ còn lại nghị lực và thể lực để cố chống đỡ. Mỗi ngày đều có người chết đi, nói không chừng sẽ đến lượt mình thôi.

Huấn quan hung tàn vô thường tùy ý cướp đoạt sinh mệnh, không cho phép phản kháng, chỉ hơi chậm chút thôi là sẽ phải nghênh đón trận đòn roi tới tấp như bão táp, quất xuống vùng yếu ớt nhất trên cơ thể, trông vẻ ngoài có vẻ hoàn hảo nhưng bên trong đã lở loét sưng phù cả rồi, con đau có thể phải kéo dài hơn mười ngày.

Đây là bí cảnh sâu nhất nơi thiên sơn, cũng là bản doanh của ma giáo, nếu chết ở đây thì sẽ thực sự trở thành câu chuyện nực cười. Cứ ngỡ rằng huấn luyện của gia tộc đã coi như nghiêm khắc rồi, nhưng bây giờ nhìn lại vẫn còn quá nhẹ. Hẳn không tránh khỏi bắt đầu nghi ngờ, thật sự có người có thể sống mà thoát ra khỏi nơi đây sao?

Một đám người nồng mùi tanh dơ bẩn cùng xuống từ xe ngựa, không tới ba ngày đã chết, thì hần thà hần chết khi bị người ta kéo lê đi, quần áo tả tơi bị roi cắt thành vụn vụn còn hơn, ai có thể nhận ra thì thể như tên ăn mày lại từng là cao thủ võ lâm từng tung hoành trung nguyên chứ, đã đến đây rồi thì tất cả đều trở nên thấp kém như con kiến.

Huấn luyện mấy ngày đã mang lại nhận thức cho mọi người, nơi này chỉ sùng bái duy nhất một người, trên tầng tầng quản chế, giáp vương như thần nhìn xuống chúng sinh bằng nửa con mắt, chỉ tôn chỉ uy.

Còn nơi chốn này của hần bây giờ, chỉ là bãi thử nơi ma giáo sàng lọc cát đá có thể dùng được, trong một nơi khác có vô số thiếu niên sau vòng rào ngăn cách tiếp nhận huấn luyện, không biết đã ở đây từ lúc bao nhiêu tuổi, một ngày lại một ngày chịu đựng đánh đập, trong ánh mắt không có lấy cảm tình, chém giết nhau như cỏ máy lạnh lùng, để mặc cho hiệu lệnh công kích trở thành bản năng.

Chấn động toàn Tây Vực, sát thủ ma giáo làm làm ba mươi sáu quốc gia nghe tiếng là biến sắc, chính là được huấn luyện như thế mà ra.

Trốn không được, lại không muốn chết, vậy chỉ có thể gắng gượng chống chọi. Xiết chặt mảnh vải buộc vết thương trên cánh tay, hần bước vào sân trong tiếng còi, nghênh đón vòng khiêu chiến tiếp theo.

Suốt một năm huấn luyện, người trung nguyên có thể cùng tiến vào Chiến Nô doanh chỉ còn lại ba người. Cùng hai trăm chín mươi bảy thiếu niên được huấn luyện từ nhỏ ở Chiến Nô doanh bắt đầu tiến vào Tội Phong doanh*, thứ đang đợi ở phía trước chính là tỷ thí sát đấu còn tàn khốc hơn.

(*Tội phong/淬鋒 có nghĩa là tôi luyện nên mũi nhọn đi đầu.)

Giữa những lúc rảnh rỗi của đợt huấn luyện, những thiếu niên này cũng sẽ lên lút bàn luận, tò mò suy đoán vận mệnh tương lai của mình. Đi ra khỏi Tội Phong doanh mới có tư cách trở thành sát thủ chính thức chấp hành nhiệm vụ, những kẻ xuất sắc hơn thì bước lên hàng ngũ Thất Sát, đó là sát thủ cấp cao đứng đầu ma giáo, chỉ có bảy người, trực thuộc hữu sứ, ngay cả tam đại trưởng cũng không dám coi thường.

Ra khỏi nơi đây là có thể hưởng thụ rượu ngon sữa tươi, áo gấm rực rỡ nhà ở rộng rãi, có mỹ nữ người hầu niềm nở biết ý hầu hạ, có quyền thỏa sức hưởng lạc và vinh quang được giáo chúng kính lễ.

Ở ma giáo, sát thủ chân chính là kẻ có địa vị vô cùng, là bọn họ đã dùng máu tươi đổi lấy sự khuất phục và vật cống từ chúng quốc Tây Vực, châu ngọc

tiền tài dồi dào cũng từ đây mà ra. Không cần trồng trọt làm ruộng vẫn có thể yên vui sung túc, phóng mắt ra là có thể thấy ngọc thụ quỳnh chi, cảm tú yên la, tuần mã mỹ nhân được các nước tiến cống đầy rẫy, chính là thiên đường chốn nhân gian vô cùng phồn hoa tuyệt diệu.

Đây cũng là đề tài các thiếu niên thích tán gẫu nhất, hư ảo mộng đẹp ấy là thứ duy nhất để gượng gạo, là hy vọng vồn vện nơi tôi luyện máu đỏ đau thương, chờ mong hân hoan vui thú sau khi sắc trời mở ra. Giường vừa cứng vừa lạnh, thức ăn thô ráp, bị ra roi như súc vật trong hiện thực đều được quên đi tất cả trong tưởng tượng, so với thiên đường bên ngoài sân bãi tàn sát, sự tàn khốc nơi đây chỉ có thể dùng từ địa ngục để hình dung. Nghe thấy khát khao về tương lai ở bên tai, hấn nhắm mắt thở hắt ra, hi vọng trong thời gian ngắn nhất có thể khôi phục lại sức lực.

Tiếng hét bất ngờ vang lên cắt đứt màn thảo luận rầm rì của mọi người, chúng thiếu niên ngồi ngón ngang nhanh chóng đứng vào đội ngũ chỉnh tề, chấp tay cung kính đứng thẳng. Đại hán tây Vực râu xia xồm xoàm chậm rãi đi đến, lướt qua từng gương mặt không chút cảm xúc, giống như đang nhìn kỹ từng thanh loan đao vừa được mài nhon.

“Nghe cho kỹ đây, ta chỉ nói một lần.” Không khí im ắng như băng sơn vạn năm không đổi, “Giáo vương có thánh dụ, ngày mai bắt đầu tiến hành cuộc tỷ thí sáu ngày, ba người chiến thắng cuối cùng có thể đạt được cơ hội diện yết giáo vương, thoát khỏi Tội Phong doanh trở thành sát thủ trong giáo, các ngươi nên lấy làm vui mừng đi, không phải năm nào cũng có may mắn như thế cả. Nhưng điều này cũng có nghĩa, từ giờ trở đi các ngươi chính là kẻ thù.” Ánh mắt lạnh băng quét qua đám người trầm mặc, “Cứ thử nhìn xem, ai có thể sống được đến cuối cùng.”

Sáu ngày.

Rất ngắn mà cũng rất dài.

Không ai ngủ được, sợ hãi âm thầm lan tràn, chỉ sợ sẽ bị cắt đứt cổ họng trong lúc ngủ, thời gian cũng được huấn luyện không ngắn, tất cả đều nằm lòng thủ đoạn của nhau.

Trong ba trăm người, chỉ lấy có ba.

Hắn nhớ lúc còn nhỏ từng nghe nói người Miêu có phương pháp nuôi cở, nhốt đủ loại trùng độc trong chiếc hộp kín, để mặc bọn chúng tàn sát cắn lẫn nhau, tên còn sống chính là cở vương.

Cũng thủ pháp như nhau, cũng thử nghiệm như nhau.

Những thiếu niên mạng như cỏ rác này được cùng một giáo quan chỗ đó dạy thành thạo về mai phục để giết, giết bằng thuốc độc, dụ dỗ để giết, chém giết, từng tên từng tên ngã xuống, máu tươi như suối tràn lan trên nền đất bãi huấn luyện. Hắn rất muốn cém bay đầu tên giáo quan này, lại càng muốn chém chết giáo vương nằm trong tay sự cao ngạo của chúa tể, sự lạnh lùng của người ngoài cuộc đó, nhưng trước hết phải cố để bản thân được sống đã.

Số người đã giảm bớt hơn nửa, huấn luyện nhiều năm đã để cho các thiếu niên khổng chế bản thân rất giỏi, tiết kiệm được công kích không cần thiết và tiêu hao thể lực, hấn núp dưới bóng cây cỏ ẩn náu, con buồn ngủ nặng nề làm mí mắt nặng trĩu, khẽ cắn răng, lưỡi dao trong tay xoẹt một phát ngọt sắt, trên cánh tay lại có thêm một vết máu, đau đớn khôn cùng xưa tan mê man, bốn ngày không được ngủ, ý thức của hấn đã bắt đầu rời rạc, phản ứng cũng trở nên chậm đi.

Có một bóng người lặng lẽ tiến đến, hấn không lên tiếng, thủ thế của đối phương cũng cho thấy hấn ta không có địch ý, vậy là hấn hạ trường kiếm xuống, đợi thiếu niên kia chủ động mở miệng.

“Cứ tiếp tục như thế này không được, chúng ta sẽ chết hết.” Rõ ràng cũng vô cùng buồn ngủ, trong giọng nói thâm thì của thiếu niên cũng lộ ra mệt nhọc, “Phải có người hợp tác, nếu không đợi đến lúc người ngủ rồi...”

Ngủ rồi thì sẽ ra sao, không cần nói trong lòng cả hai đều biết. Hấn lạnh lùng nhìn đối phương, “Ngươi muốn thế nào.”

“Nhìn thể lực bây giờ, có lẽ ta vẫn có thể gượng được ba canh giờ, ta nhớ tình hình của ngươi cũng tương tự.”

Kinh ngạc trước sự thẳng thắn của đối phương, hấn yên lặng gật đầu, hấn cũng lường được bản thân mình trong thời gian đó.

“Ta bảo vệ để ngươi được nghỉ ngơi, đến lúc sau thì lại thay phiên, chỉ dựa vào mình ngươi không thể nào chống chọi được qua sáu ngày, mà điểm này chúng ta lại giống nhau.”

“Dựa vào đâu để ta tin ngươi.”

“Ngươi không có lựa chọn nào khác.”

“Dựa vào đâu ngươi lại tin ta.”

“Ta không có lựa chọn nào khác.” Bốn mắt giao nhau, rốt cuộc thiếu niên cũng cười khổ, “Được rồi, ta vẫn luôn quan sát người có thể hợp tác được, chỉ có ngươi chưa từng chủ động ám sát, bất kể là vì tiết kiệm sức lực hay vì điều gì khác...”

Đợi một lúc lâu nhưng không ai đáp lại, thiếu niên bắt đầu thúc giục, “Được rồi, điều nên nói đã nói cả rồi, quyết định của ngươi là?”

“Thành giao.” Dứt khoát phun ra hai chữ, hấn cụp mắt, nhanh chóng rơi vào giấc ngủ.

Một trận mưa máu trút xuống.

Mùi kiếm nhẹ lướt qua cổ đối thủ, cảm nhận được con run rẩy khi lưỡi dao sắc ben cắt vào huyết mạch, bắp thịt siết căng bỗng thả lỏng, thay vào đó là một nỗi đau vận động kịch liệt.

Hắn khẽ ho sặc sụa, lực phủ ngũ tạng bị đâm thương tổn khiến lần nào ho cũng đều mang theo vị gỉ sắt, gương mặt nhìn cách đó không xa, sau hai ngày bảo vệ nghỉ ngơi luân phiên và liên thủ phản kích đã có chút ăn ý. Quả nhiên người thiếu niên kia đã tiêu diệt xong đối thủ, đang xé vạt áo quần quanh vết thương, bước chân loạng choạng, xem ra bị thương không nhẹ, từ hình ảnh quan sát một bên, có thể thấy hắn ta xuất chiêu nhanh chóng tàn nhẫn, lại giỏi nắm chặt thời cơ, khó trách có thể chống cự được đến cuối, xem ra mình đã gặp được một đồng bạn chính xác rồi.

Hoàng hôn ngày thứ sáu, trong sân chỉ còn lại bốn người.

Nắng chiều như máu, gió thổi qua sa trường nồng đậm mùi tanh, như bàn tay dịu dàng mon trên mặt người chết. Giáo quan đứng chấp tay, thần sắc không thay đổi. “Giết thêm một người nữa là các ngươi có thể rồi đi.”

Lời nói như sắt ghim vào bên tai, tuyên bố một thực tế không cách nào sửa đổi.

Bốn đôi mắt sắc bén như chim ưng nhìn nhau.

Hai người đối diện cũng nắm tay công kích, tấn công phòng bị phối hợp rất khăng khít, không giống kiểu hợp tác vội vàng như họ. Tình trạng tốt hơn hẳn rõ, ai chết trong tay ai cũng không khó đoán. Nếu nội lực không bị hạn chế... Chợt một ý nghĩ thoáng xẹt qua, rồi lại bị ném ra sau đầu, giữa lúc sinh tử không có kẻ hở để than vãn oán trách.

“Các ngươi không có cơ hội.” Ánh mắt nhọn hoắt ở đối diện lóe lên sự khiêu khích, đã dùng thuaanjt tâm lý rồi, “Không so thực lực, chỉ thương thế thôi cũng đã nặng hơn bọn ta nhiều.”

Hắn liếm đôi môi nứt nẻ, chậm rãi giờ kiếm lên.

“Cơ hội sống duy nhất chính là các ngươi tự chém giết lẫn nhau, xem ai may mắn hơn, dù sao các ngươi cũng chỉ tình cờ liên thủ.” Biết được tâm tư của đồng bạn, một kẻ khác phối hợp phân tích, “Chủ động công kích bọn ta chỉ vô nghĩa mà thôi, hai người sẽ chết cả thôi, chính các ngươi cũng biết chọn tác chiến đó thì phần thắng sẽ cao hơn. Người chiến thắng là người thứ ba đạt yêu cầu, bọn ta sẽ không nhúng tay vào.”

Nói đúng sự thật, cũng rất có lý. Vốn chỉ là kẻ xa lạ, cũng sẽ không vì chút kẻ vai ngăn ngại do bị tình thế ép buộc mà ký thác sống chết, lý trí phân tích thế cục về sau đều rất rõ ràng. Hắn là vận mệnh đang trôi dạt, những người không thù không oán như bọn họ bị ép đến nước này, đường hẹp thành thù. Lại là quyền lực thế nào mà lại khiến những kẻ đó băng quan lạnh lùng, đội kết quả máu tươi tung tóe.

Hắn nhìn sang thiếu niên đã sống vai tác chiến trong hai ngày vừa qua, đôi phương cũng nhìn hắn như thế, nơi gốc tâm tối phảng phất có cảm xúc cuộn cuộn kịch động như nhau, trong đôi mắt non nớt bên nhọn dần dần dâng trào khí thế.

Trong chớp mắt, kiếm quang phá vỡ hoàng hôn.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hành Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2: Ban Tên

Cánh cửa bật mở.

Từng thi thể được đưa từ trong sân ra, bị xe kéo chở đi. Ở phần đất chôn cất xa xa đã sớm đào mộ huyết, rất nhanh thôi sinh mệnh sớm lụi tàn sẽ bị vùi lấp, ngay cả tên cũng không có.

Có thể sống, chỉ có kẻ mạnh.

Không có bị thương, không có nước mắt, điểm cuối sinh mệnh vẫn là bóng tối bất tận, không kịp chạm đến chốn thiên đường trông đợi bấy lâu, đã nằm xuống đất vàng bởi cây hoang cỏ dại.

Bọn họ cũng được đưa ra, nghiêng đầu đưa mắt tiễn những đồng bạn đã từng sớm chiều. Sống hay chết, đều có thể dễ dàng phân định như thế. Không muốn nhìn thêm nữa, hắn cụp mắt, thiếu niên bên cạnh như biết hắn đang nghĩ gì mà nhẹ răng cười một tiếng, nhưng vì động đến vết thương mà lại rên lên.

Chợt lòng hắn thoáng chút ảm áp.

Vào khoảnh khắc cuối cùng, không ai trong hai người tàn sát lẫn nhau, trái lại không hận mà cùng lựa chọn khiêu chiến với kẻ địch mạnh hơn mình, lấy

trọng thương sắp chết đổi lại cơ hội sinh tồn. Dù là ở chốn địa ngục phải vất vả hết tình cảm, thì vẫn sẽ còn đó ít thứ áp đảo bản năng cầu đường sống. Vô cùng ngu ngốc, nhưng lại đáng giá.

Cho dù trên dưới toàn thân đau rất đau, đau đến mức chỉ muốn ngất đi, cho dù một kiếm kia suýt nữa chặt đứt tay hắn, thì vẫn đáng giá.

Hắn bật cười, lại ho nhẹ, hơi thở mong manh, "Chúng ta vẫn còn sống."

"Vẫn sống." Một âm thanh cũng yếu ớt trả lời hắn.

Ước chừng một tháng vết thương của hắn mới tốt lên, nửa tháng nằm sấp trên giường không hề nhúc nhích, theo người hầu nói thì có một kiếm chỉ cách tìm hắn chừng nửa tấc. Đãi ngộ dường như khác biệt hẳn một trời một vực với trước đây, thuốc cũng công hiệu hơn. Có thể cảm nhận được rõ ràng sự kính trọng qua từng cử chỉ động tác của người hầu, thậm chí còn có vẻ hơi kính sợ.

"Xem ra mấy ngày nữa phải yết kiến giáo vương rồi." Lật bộ y phục vừa được đưa đến, thiếu niên khẽ cong môi. Trải qua hoạn nạn sinh tử, giờ lại được dưỡng thương trong cùng một gian phòng, cả hai đã gần như là huynh đệ.

Hắn liếc mắt, chất liệu của bộ đồ mới này khác hẳn mấy bộ thô ráp trước đây, "Thấy rồi thì thế nào?"

"Coi như chính thức gia nhập Thí Sát doanh."

"Thí Sát doanh?" Hắn hơi kinh ngạc, "Còn phải thử tập tiếp nữa sao?"

"Người không biết gì hả?" Thiếu niên cười, ánh mắt sáng ngời, nghiêng đầu qua giảng giải.

Tối cao nhất ma giáo chỉ có mỗi một người giáo vương, rồi sau đó là hai tả hữu sứ, tả sứ chương trí, chủ quản công việc trong giáo; Hữu sứ ti hình, chấp chương dạy điều luật quy định. Cấp bậc trên dưới rõ ràng, quy chế nghiêm ngặt, đối với người vi phạm giáo quy sẽ xử lý không khoan dung.

Tiếp sau đó là tam đại trưởng lão, Quý trưởng lão chịu trách nhiệm huấn luyện sát thủ, quản lý Chiến Nô doanh và Tội Phong doanh; Kinh trưởng lão làm chủ trì việc cống nạp qua lại của ba mươi sáu nước Tây Vực; Kiêu trưởng lão trông coi công việc nội chính, trợ giúp tả sứ quản lý giáo đồ.

Sau đó nữa, chính là Thất Sát.

Thí Sát doanh, là tên gọi chung của những sát thủ thiếu niên thông qua muôn trùng trận thí luyện. Thất Sát là tinh anh của Thí Sát doanh, chỉ khi ám sát vua của một nước hoặc trọng thần thì mới xuất hiện, trực tiếp nhận lệnh của hữu sứ, địa vị cao chỉ sau ba vị trưởng lão, nếu như nói Thí Sát doanh là kiếm, vậy Thất Sát chính là mũi kiếm vô địch.

"Thất Sát..." Hắn chậm rãi suy nghĩ, "Bảy người?"

"Vốn là bảy người, tất cả đều là cao thủ trải qua trăm trận đánh, từng nghe nói không có ai mà bọn họ không giết được cả, chỉ khi có người chết đi mới bổ sung thêm, Thí Sát doanh cũng là như thế." Thiếu niên khoanh tay, lộ ra vẻ say mê, "Vì trận trước đó hao tổn không ít, nên chúng ta mới có cơ hội."

Tầng tầng tuyển chọn ác nghiệt đến cực điểm, số người ngã xuống sau lưng mỗi một cao thủ chỉ sợ không đếm hết nổi, hắn ngưng mắt im lặng nhìn trần nhà đến xuất thần.

"Người mấy tuổi rồi?" Thiếu niên nhìn mặt hắn, bỗng đổi đề tài.

"Mười lăm."

"Thì ra cũng bằng tuổi ta." Thiếu niên hơi ngạc nhiên, "Ta còn người nhỏ hơn ta chứ, người Trung Nguyên đều giống như người cả sao?"

"Người là người của một nước Tây Vực?" Hắn cẩn thận quan sát mặt mũi thiếu niên, góc cạnh gồ gề, mày rậm tuấn mị, nước da như lúa mì, nơi khóe mắt có mấy phần giống người Hán, nhất thời lại không phân biệt được.

"Ta là lưu dân, không biết xuất thân từ đâu." Thiếu niên nói đùa, nhưng thần sắc lại mờ mịt, "Có điều ta khá tò mò vì sao người lại đến đây đây, chỗ này cách Trung Nguyên hơn mấy ngàn dặm."

Hắn im lặng một lúc, "Ta bị người ta bắt tới."

"Ai bắt người?"

"Không biết." Nhớ đến thân thù của gã đàn ông như ma quỷ kia, sắc mặt hắn tối lại. Thực lực chênh lệch quá lớn, cho dù không trúng độc cũng sợ không chạy thoát nổi. Núi cao còn có núi cao hơn, đến khi bị quản chế mới biết bản thân trước đây dốt nát biết bao. Trước mắt cấm dùng nội lực, ngay cả một phần ba của ngày xưa cũng không bằng, lại vô kế khả thi. Chỉ có thể đợi, xem bao giờ có cơ hội...

"Người muốn chạy trốn ư?"

Hắn gạt mình kinh hãi, thiếu niên trước mắt nom khá gian xảo, tựa như nhìn thấu tâm tư của hắn.

"Đừng lo, ta sẽ không nói ra ngoài." Như cảm thấy đáng về phòng bị rất thú vị, thiếu niên cười khẽ, "Có điều ta khuyên ngươi nên dẹp suy nghĩ đó đi, phòng vệ nơi Thiên Sơn còn nghiêm ngặt hơn ngươi từng thấy rất nhiều, ra ngoài chỉ có một con đường, không có sắc lệnh thì dù thân thủ tốt đến mấy cũng phí công."

"Ngươi không muốn rời khỏi đây ư?" Hắn khó hiểu.

"Ta?" Thiếu niên làm mặt quỷ, "Đi đâu cũng thế cả thôi, đã đến nước này thì còn trốn gì nữa, ta sẽ cố gắng trèo lên."

Không có... một ai có thể ra khỏi đây? Nhưng hắn không như thế, nhà hắn ở Trung Nguyên, đột nhiên mất tích, chắc chắn phụ thân nghiêm khắc cũng sẽ đau buồn, huống hồ là mẫu thân hết mực yêu thương, là những huynh đệ thân thiết... Còn cả thiếu nữ duyên dáng từng gặp lướt qua một lần kia, tại miền non nước Giang Nam khói mỏng mưa bay...

Bỗng hắn thất thần.

Giáo vương lặng lẽ nhìn chăm chú hai thiếu niên sống vai quỳ ở dưới điện.

Ánh sáng mặt trời hắt lên thân hình khôi ngô, có vẻ khí khái khiến người ta đưa mắt nhìn, như con dao sắc bén vừa được mài giũa.

"Tốt lắm, quả nhiên là nhân tài tốt, Quý trưởng lão đã phí tâm rồi." Nam tử ngồi tít trên cao kia gật đầu cười, có vẻ rất hài lòng.

"Tạ ơn giáo vương, thuộc hạ chỉ cố làm tròn chức trách mà thôi." Đại hán Tây Vực khôi ngô chấp tay khom người, "Hai tên này khá xuất sắc trong trận tàn sát, xin giáo vương ban tên theo lệ."

Ban tên. Từ một số thứ tự hư vô cho đến khi có tên của riêng mình, đều cần mồ hôi và máu tươi chứng minh thực lực rồi mới có tư cách có được.

Vương giả ngồi trên ghế ngọc khẽ trầm ngâm, chỉ vào một người thiếu niên trong đó.

"Từ hôm nay trở đi ban tên cho ngươi là Cửu Vi, vào Thí Sát doanh. Còn kẻ kia... là người Trung Nguyên?" Hắn đã không nhớ rõ đối tượng mà chính hắn hạ lệnh bắt nữa rồi.

"Bẩm giáo vương, hắn là một trong số nô lệ được giáo vương cho bắt từ Trung Nguyên đến vào năm trước."

"Người Trung Nguyên, có thể đi đến nước này cũng không nhiều." Vương giả mỉm cười như có điều suy nghĩ, chống má quan sát một hồi, "Đi gọi Ca Dạ vào đây."

Trong đại điện yên tĩnh không chút tiếng động. Đồng bạn bên cạnh âm thầm đưa mắt sang với vẻ lo lắng, lòng bàn tay hắn đồ đầy mồ hôi. Có lẽ không quá lâu, thế nhưng lại cảm thấy không gì dài đằng đẳng hơn lúc này, mỗi một giây đều như đang giây vô. Hắn không ngẩng đầu, sợ ánh mắt của mình sẽ tiết lộ tâm tư, chỉ gặt gao dán mắt nhìn nền nhà ngọc thạch dưới đầu gối.

"Ca Dạ tham kiến giáo vương." Âm thanh xa lạ vang lên, thanh lạnh như dòng nước suối chảy qua ngọc thạch, dễ nghe, hơi lạnh. Không biết đã quý xuống tự lúc nào, chỉ nghe thấy tiếng sột soạt của vạt áo.

"Ca Dạ, nhiệm vụ lần trước ngươi hoàn thành rất tốt, ta vẫn đang nghĩ nên thưởng gì cho ngươi."

"Đa tạ giáo vương, Ca Dạ không dám."

"Luyện công ban thưởng, tại sao lại nói không dám." Giáo vương khẽ cười mấy tiếng, "Trong Thí Sát, chỉ có ngươi không có thuộc hạ, người này là sát thủ mới tới, để hắn làm ảnh vệ cho ngươi, được không?"

"Giáo vương quan tâm, Ca Dạ xin tuân theo sắp xếp."

"Nếu đã như thế, kể từ hôm nay ban tên Thủ Ảnh, mạng của hắn là của ngươi rồi." Câu nói hồ hững ngưng một lúc rồi lại tiếp, "Ta biết xưa nay ngươi không thích người Trung Nguyên, có điều Quý trưởng lão đã răn dạy một phen vất vả rồi đấy. Trừng phạt tùy ngươi, chỉ đừng tùy tiện giết nữa là được."

Đa tạ giáo vương chỉ điểm, Ca Dạ sẽ có chừng mực."

"Đưa nhò ngươi làm việc luôn thỏa đáng, ta rất yên tâm, lui xuống đi, dạy hắn có quy củ cho tốt vào."

"Vâng."

Hắn ngẩng đầu lên, một bộ đồ trắng đập vào mắt, bóng mặt trời phản chiếu tia sáng yếu ớt, khi không lại khiến người ta nhớ đến tuyết xuân tan ở Giang Nam. Tóc đen xõa dài trên vai, con ngươi lấp lánh tựa làn nước, gò má mềm mại trông rất dễ đâm thủng, thân hình nhỏ bé yếu ớt không mặc nổi quần áo, hết như chỉ cần chạm vào sẽ vỡ vụn. Cảm nhận được có ánh mắt đang nhìn, nàng quay đầu đi chỗ khác, có vẻ đang kiềm chế sự mất kiên nhẫn.

Hắn cứng đờ vì kinh ngạc.

Chỉ sợ rằng bằng Thiên Sơn rơi cũng sẽ không khiến hắn kinh ngạc đến thế.

Một trong Thất Sát, tình nhuệ ma giáo trải qua trăm trận đánh.

Không ngờ... chỉ là một cô bé tuổi chừng mười ba.

--

Giải nghĩa qua cái tên Ca Dạ của nữ chính một chút. Chữ "Ca/迦" vốn là dịch âm của phạn ngữ, tạo cảm giác gắn liền với giới phật, là một con chữ phổ bày được trí tuệ và từ ái, đồng thời cũng bộc lộ được chói lọi nơi sâu thẳm linh hồn của nữ chính. Lớn lên trong hoàn cảnh như thế nhưng Ca Dạ vẫn có một trái tim tràn đầy tình yêu. Còn chữ "Dạ/夜" lại là nửa kia trong linh hồn của nàng, nàng như bóng đêm, vô cùng thần bí. - Trích comment của độc giả 威威姐姐.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hành Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 3: Thù Ảnh

Chậm rãi rảo bước theo bóng người nhỏ nhắn.

Đi qua cầu cửu khúc có nhành hoa rũ xuống, băng qua dãy hành lang rẽ chín lần, trong không khí có có làn hương hoa mai thoang thoảng. Núi xa ảm hiện, bầu trời xanh biếc, chẳng hay tiếng ca thiếu nữ từ đâu vang vọng, trận tàn sát máu tanh từ tháng trước như thoáng cách một đời.

Dọc đường đi theo lối mòn một hồi lâu, cuối cùng cũng đến nơi sâu nhất trong vườn hoa. Đột ngột tiến vào, hần cứ ngỡ mình đang đi vào biển hoa.

Một vùng chân trời ngập tràn hoa tươi đủ màu điểm xuyết, ngàn hoa sắc thắm bung cánh khoe sắc, ý xuân dạt dào như muốn phá vỡ bức tường thấp. Cuối biên hoa là là một tiểu lâu lung linh, hoa lê trắng như tuyết nở rộ trước tòa lâu, phôi cùng ngói đen thâm trầm, giữa trời xanh nổi bật đến chói mắt.

Một con gió núi thổi qua, hoa rơi lác đác, thậm chí còn có mấy cánh hoa rơi lên tóc nữ hài, tóc đen như mực, cánh hoa như tuyết, trắng đen phản minh trong thực đẹp mắt.

"Từ nay trở đi, ngươi ở chỗ này." Ngón tay mảnh khảnh chỉ vào mái hiên ở một bên.

Hần đưa mắt nhìn, âm thanh lại vang lên.

"Quy củ ở đây là nói ít sai ít, cần trọng ngôn từ là được. Có chuyện gì cứ căn dặn kẻ dưới, thiếu gì thì tự tìm họ mà đòi, cho ngươi ba ngày đi tìm hiểu những chuyện mà ảnh vệ cần phải làm, không biết có thể hỏi ta, nhưng bình thường ta không nhẫn nại lắm đâu." Nói rồi nàng xoay người đi, trông mất đen láy như đáy hồ tĩnh lặng, "Cho nên tốt nhất ngươi nên học nhanh đi."

Bị một thiếu nữ trẻ con dạy dỗ quả thực không phải chuyện gì vui vẻ. Hần gật đầu trong im lặng.

"Ba ngày sau ta sẽ dạy ngươi kỹ thuật ám sát lần nữa, đến lúc đó sẽ rất vất vả, nhân lúc mấy ngày nay mà nghỉ ngơi cho khỏe đi." Dứt lời nàng liền bước lên cầu thang, đi được nửa chừng thì dừng lại, "Tầng hai là nơi ta ở, không cho phép thi không được tự tiện vào, có chuyện gì cứ ở dưới tầng truyền lời."

"Ta nên xưng hô thế nào đây." Hần thấp giọng hỏi câu đầu tiên.

Nàng không quay đầu lại, tóc đen bồng bênh.

"Ngươi có thể gọi thẳng tên ta, sau này ta chính là chủ nhân của ngươi. Thù Ảnh."

Hần thăm dò khắp viện một lần, làm người ta giật mình chính là số người trong viện từ rất ít, nô bộc quét tước dọn phòng rất nhanh, chân mềm mềm nhẹ, trác kỷ bóng loáng, bài trí rất dễ chịu. Đây cửa sổ ra nhìn ra ngoài, ngày xuân sáng rực làm bao cảnh trí trở nên bình yên đến lạ.

Nhấc tay rót một cốc trà, mùi trà nóng thoang thoảng xông vào mũi, nhấp một hớp, mùi hương vẫn quanh quẩn nơi kề răng, thì ra là Quân Sơn Ngân Châm* thượng hạng. Cốc trà trong tay sáng tựa băng, trong suốt âm áp như ngọc, nhìn vào tròn vành vạnh không khác gì mặt trăng rơi, Việt điều** nhẹ như mây bay càng thêm phần tinh phẩm. Trong chốn thâm sơn này, chỉ là một ấm một cụ mà cũng được mài giữa tinh xảo, mà đây chỉ mới là của một trong Thất Sát, nếu đổi thành giáo vương hay tả hữu sứ, có thể tưởng tượng được sẽ xa hoa đến bậc nào.

(*Ngân châm trà Xuất xứ vùng Quân Sơn, tỉnh Hồ Nam, là một trong Thập Đại Danh Trà Của Trung Quốc.)

(**Việt điều là sứ men xanh rất nổi tiếng ở đời Đường.)

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ nhẹ, sau khi được cho phép nô bộc mới cung kính tiến vào, nhanh chóng đo vóc người hần để may y phục, lúc bận rộn vẫn không quên vòn vãi tăng bốc, làm hần có chút không quen. Rồi ngay sau đó, một a hoàn đáng yêu vẫn tóc kiêu thùy quải*, cầm đĩa trái cây đi vào,

nụ cười yêu kiều, má lúm đồng tiền chúm chím.

*(*Thực ra bản gốc dùng cụm từ 双缳垂颈/song hoán thùy cảnh để miêu tả kiểu tóc (búi thành thông lọng rũ xuống cổ), nhưng xét thấy chuyển hẳn sang tiếng Việt sẽ không hay nên mình đã mượn tên kiểu tóc để thay thế, hình ảnh.)*

"Hắn công tử đã mệt mỏi rồi, nếm tạm dâu tằm tươi mới hái đã nhé, canh nấm tuyết huệ tây lát nữa mới xong." Dâu tằm mọng nước vẫn còn đọng lại giọt nước sau khi được rửa, mùi vị trong lành rất ngon miệng.

"Người là..."

"Tiểu tỷ Lục Di, xin công tử cứ cần dặn, tiểu thư và công tử chính là chủ nhân nơi này." Tỷ nữ khôn khéo tiếp lời.

"Người ở đây đã bao lâu rồi?"

"Lục Di ở đây được bốn năm rồi, đã từng đổi qua ba chủ nhân, hầu hạ tiểu thư được hơn một năm rồi." Mắt tròn khề chớp, cô gái đôi mắt trôi chảy.

"Ba vị chủ nhân đều là người trong Thất Sát?"

"Vâng."

"Người có biết rõ ảnh vệ không?"

"Tiểu tỷ chỉ biết bình thường ảnh vệ là do tự chủ nhân chọn, được giáo vương chỉ định như công tử rất ít." Lục Di cười ngọt đáp, "Ảnh vệ là thân tín của chủ nhân, theo sát bên người, sống cùng sống, điều này cho thấy giáo vương rất coi trọng công tử."

"Tại sao trong Thất Sát chỉ có nàng không có ảnh vệ?"

Lục Di chán chừ, "Trước đây tiểu thư cũng có, sau đó..."

"Bị giết rồi ư?" Hắn hỏi thẳng, "Tại sao."

"Xin công tử không nên hỏi nữa, những điều này bọn tôi tớ tiểu tỷ rất khó nói." Lục Di điềm đạm năn nỉ.

"Ta chỉ muốn biết nàng ta kiêng kỵ cái gì mà thôi." Hắn mỉm cười, cố dụ dỗ, "Nếu không cẩn thận phạm phải, há oan uổng sao."

Trông thấy nụ cười ấy, mặt Lục Di bỗng đỏ bừng, cúi đầu ngáp ngừng, "Tiểu thư rất lạnh lùng, xưa nay rất sạch sẽ, không thích người ngoài lại gần mình, ngoài ra không còn kiêng kỵ gì đặc biệt."

"Những người khác trong Thất Sát có thỉnh thoảng qua lại không?" Thấy không hỏi được gì, hắn đổi chủ đề.

Lục Di thở phào thấy rõ, "Gần như không qua lại gì."

"Công việc trong giáo có nhiều không?"

"Việc cần tiểu thư đích thân đi cực ít, một năm cũng chỉ có mấy lần."

"Nhìn không giống lắm." Nhớ đến gương mặt non nớt như băng tuyết kia, hắn không khỏi lẩm bầm.

Hiển nhiên biết hắn đang nói gì, Lục Di che miệng cười, "Nếu công tử nói thế, thì hơn phân nửa Thất Sát cũng không giống đâu."

Hắn kinh hãi, "Những người còn lại cũng ở độ tuổi thế sao?"

"Sao có thể chứ, tiểu thư là người trẻ nhất đấy." Lục Di không kiềm được bật cười, "Ý tiểu tỷ là những công tử tiểu khác nhìn qua cũng..." Nàng ta ấp úng, có vẻ không biết nên nói thế nào, "Dù sao công tử gặp rồi sẽ biết, tương lai còn dài."

Ba ngày, hắn cũng không thể nghe ngóng được gì nhiều.

Mặc dù chúng người hầu một mực cung kính, nhưng chỉ cần hỏi sâu một chút là miệng lại kín như bưng, có hỏi gì cũng nói không biết, nên cũng không biết được nhiều. Bỗng trên chần song truyền đến tiếng vỗ, hắn đẩy ra nhìn, Cửu Vi đứng nơi đầu tường có chút bồn chồn, vừa thấy hắn, khuôn mặt liền trở nên vui vẻ, im lặng ngoắc tay.

Chợt thấy đồng bạn khiến tâm tình tốt lên, hai người chạy đến một nơi yên tĩnh ngồi xuống, Cửu Vi nhảy lên cành cây, vừa trò chuyện vừa nhìn xung quanh.

"Sao rồi?"

"Vẫn bình thường." Hắn thở hắt ra, không biết nên hình dung thế nào. Mấy ngày qua đến mặt Ca Dạ cũng chẳng thấy đâu, hoàn toàn mơ hồ, không biết chút gì về tính nết cả.

Cửu Vi nghe hẳn thuật lại sơ lược, "Ta cũng đã giúp ngươi hỏi thăm rồi, người này không đơn giản đâu."

"Sao lại nói thế?"

"Ngươi không thấy kỳ quái sao, với tuổi này của nàng ta mà lại có thể bước vào hàng Thất Sát?"

Hắn im lặng không nói, đây là điều hắn vẫn luôn nghi ngờ, dù là thiên tài... Theo như cách nói của phụ thân, mình cũng được xem như có căn cốt ghê gớm rồi, hẳn không thể nào tương tượng nổi một thiếu nữ nhỏ bằng hạt đậu lại có thể từ Chiến Nô doanh chém giết đến địa vị hôm nay.

"Lúc nàng ta còn nhỏ được trưởng lão tiền nhiệm nhìn trúng thu nhận làm đệ tử thân truyền, sau khi học xong trực tiếp vào Tội Phong doanh, hai năm trước Sơ Lạc vương ý quốc gia mình hùng mạnh, lấy lý do gặp thiên tai mà từ chối cống nạp, khiến giáo vương giận dữ, làm kinh hãi các nước Tây Vực, lần lượt phái tất cả những người tinh nhuệ ám sát hai quốc chủ đương nhiệm, cho đến quốc chủ đương nhiệm thứ ba dâng biểu thuận phục, dâng tặng vàng bạc châu báu số lượng lớn, đồng thời phái thân tử vào giáo thì chuyện mới dừng lại. Vì trận chiến này mà uy danh ma giáo lan xa, cái giá phải trả là Thất Sát chết năm người, Thất Sát doanh cũng tổn thất nghiêm trọng, chính vào năm đó nàng ta được tấn thăng, thành công ám sát trọng thần của Xa Soái quốc... Đừng xem thường nàng ta, từ trước đến nay nàng ta chưa từng thất bại."

Hắn nghe từng câu một, ánh mắt nghiêm túc chăm chú.

"Thù Ảnh, ta có chút lo lắng." Nghĩ một lúc, Cửu Vi vẫn nói, "Ảnh vệ trước kia của nàng ta chính là người Trung Nguyên, sau đó không biết vì sao lại bị nàng ta giết, ngươi..."

"Ta biết." Sao hắn có thể không biết chứ, giáo vương đặt hắn ở đây vốn là có ý giám thị, cho dù sau này...

"Thù Ảnh, ta nghe nói nếu người Trung Nguyên có thể sống sót ra khỏi Thất Sát doanh thì đều phải uống xích hoàn, ngươi có đã..."

"Ta uống rồi." Hắn hồ hững đáp, giọng bình thản, "Hai ngày trước hữu sứ đích thân đưa đến cho ta, may mắn biết bao."

Nhìn nét mặt không biểu cảm, Cửu Vi mãi không nói nên lời.

Hôm trước mới nghe, giáo vương sớm đã có sắc lệnh, người Trung Nguyên trở thành sát thủ phải uống được vật được điều phối đặc biệt, chính là xích hoàn, chế giải được theo định kỳ, nếu quá hạn mà không uống, cổ trùng trong xích hoàn sẽ thâm nhập vào não mà cắn phá, khiến người ta đau đớn đến mức chết đi, đa số vừa phát tác một lần đã đau đến mức nổi điên rồi. Lấy phương thức này để trói buộc cấm chế, dù có cơ hội thoát khỏi Thiên sơn thì cũng không có ai dám nảy sinh dị tâm.

Im lặng cả buổi, Thù Ảnh cười một tiếng, "Ngươi không cần phải nhìn ta như thế đâu, ta không sao. Trái lại còn muốn hỏi ngươi có biết rốt cuộc ảnh vệ là thế nào không đây."

Cửu Vi suy tư một hồi, "Nhiệm vụ cần đích thân Thất Sát ra tay cũng tương đối khó khăn, thông thường cần đồng bạn ăn ý phối hợp trợ giúp, cũng yêu cầu khá cao về thân thủ, cho nên mới sinh ra ảnh vệ, được xem là phân thân của bọn họ, nếu ảnh vệ gây họa, chủ nhân cũng phải gánh chung trách nhiệm." Hơi chút do dự, Cửu Vi lại bổ sung, "Thù Ảnh, ngươi muốn để nàng ta tin tưởng ngươi, tốt nhất phải dốc sự trợ giúp nàng ta, phải biết là nếu chủ nhân bỏ mạng, ảnh vệ cũng sẽ..."

"Bị loại trừ?" Thấy đối phương gật đầu, Thù Ảnh cũng không bất ngờ. Quan hệ khăng khít không thể chia tách như thế, khó tránh khỏi liên quan vui buồn, về sau của câu sống cùng sống chính là chết cùng chết. Dù cho không tình nguyện cũng phải ngoan ngoãn bán mạng, quả nhiên là phương pháp tốt để quản thúc người ta. "Đừng chỉ nói mỗi chuyện của ta thế nữa, phía bên ngươi thế nào rồi." Phá vỡ ngột ngạt, hắn hỏi Cửu Vi.

"Trong vòng mười ngày tới phải xuống núi." Cửu Vi khẽ hát đầu, nhẹ nhàng nhảy từ trên cây xuống.

"Nhanh thế mà đã có nhiệm vụ rồi à?"

"Ừ." Cửu Vi thừa nhận, "Mới đầu cũng không có công việc gì khó giải quyết, tích lũy kinh nghiệm cũng tốt."

Hắn nhún mày, "Vẫn nên cẩn thận."

"Yên tâm đi, nhất định sẽ sống quay về, ta không dễ chết thế đâu." Sống lưng thẳng tắp, thiếu niên nhìn về dãy núi chập chùng ngút ngàn phía xa xa, một màu xanh đen gần như hòa vào chân trời, "Thù Ảnh."

"Ừ."

"Ngươi cũng đừng chết."

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hành Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Thất Sát

Làm thế nào để tiếp cận một người có thái độ thù địch đây?

Rất khó.

Chứ đừng nói là giành được sự tin nhiệm của nàng.

Bọn họ cũng coi như sớm chiều sống chung sáng tối ở bên, chẳng qua mỗi một khắc mặt đối mặt đều là huấn luyện và đi lại trong giáo. Làm thế nào để tiếp cận ám sát đối tượng, sau khi ám sát thành công nấp bóng chạy trốn thế nào, giả trang trá hình có lợi cho việc thám thính, còn cả hạ độc, mai phục, điều tra, thăm dò, tận dụng thời gian, sử dụng đầy tớ, học tập ngôn ngữ tập tục các nước... Hắn chưa bao giờ nghĩ làm thích khách lại phải học nhiều đến thế. So ra thì, giáo thụ trong Chiến Nô doanh và Tôì Phong doanh cần như chỉ biết chém giết, trái lại đơn giản hơn.

Nàng rất ít nói, nhưng khi đã mở miệng thì toàn chỉ ra những điểm mấu chốt, thi thoảng làm mẫu, còn lại đều là tự hắn tìm tòi. Dù không làm đúng nàng cũng chưa bao giờ trách mắng, chỉ im lặng xoay người rồi đi, để hắn đứng chôn chân tại chỗ, không nói được đây là cảm thụ thế nào.

Trong vòng một năm chung sống, thỉnh thoảng nàng rời đi mấy lần. Khác với những ảnh vệ khác, nàng chưa bao giờ dẫn hắn xuống núi, hộ vệ vốn nên như hình với bóng lại rảnh rỗi được đưa vào trong giáo, không phải hắn không biết lời đồn quá đáng thế nào. Có điều hắn không quan tâm đến những ánh mắt khinh miệt kia lắm, trong lòng hơi cuồng cuồng mà thôi, cứ tiếp tục như thế này thì bao giờ mới tìm được cơ hội thoát thân đây.

Cửu Vi đã là một thích khách có kinh nghiệm phong phú, hoàn thành nhiệm vụ vừa mau vừa gọn, gần đây lại yết kiến giáo vương lần nữa, được ban thưởng không ít. Lúc không có nhiệm vụ, hai người thường xuyên tán gẫu, Cửu Vi vẫn không quên mang ít đồ chơi ở dưới núi về, cho bằng hữu duy nhất của hắn tại nơi này.

Ngoài điểm đó ra thì hắn rất trầm tĩnh. Vì nàng càng trầm tĩnh hơn.

Một cô gái vào độ tuổi mới lớn, nhưng cử chỉ đi đứng lại thanh tu như khô tăng, rất ít khi ra ngoài, tuyệt đối không phóng túng, hiếm khi thích thú thứ gì, ngày ngày đều ở trên tầng hai tiêu lâu làm gì đó, đã hơn một năm nhưng vẫn không đoán ra được, phòng bị vô hình tràn ngập, ngăn trở khả năng thăm dò.

Có lẽ đến cuối sẽ bị vây hãm trong núi, tại trong lồng giam thứ thái lại lạnh như băng này cả đời. Nếu quả thật như thế, hắn không biết liệu mình có nổi điên hay không. Chẳng lẽ cứ mãi mãi như lúc này ở ngoài điện chờ nàng đi ra, rồi lại quay về, làm một cái bóng chỉ biết đi theo sao.

Bên tai mơ hồ truyền đến tiếng keng keng chất chất, hắn lười ngược mắt lên.

Các thiếu niên trong Thất Sát doanh trẻ tuổi tinh lực dồi dào, vào lúc không có nhiệm vụ sẽ gây hấn đánh nhau, giáo vương cũng mặc xác, có lẽ hắn coi như đang nuôi chó nhà mà cho hoạt động. Chỉ là dù lời đồn có quá đáng đến đâu, cũng không ai dám khiêu khích trực tiếp. Rốt cuộc thì địa vị của Ca Dạ cũng cao hơn người bình thường, tuy hắn không được coi trọng, nhưng cũng chỉ dừng lại ở việc làm lên lút đùa cợt chứ không có ai dám mạo hiểm chọc giận Thất Sát.

Lời khó nghe lọt vào tai, hắn coi như không thấy gì. Nếu là năm đó ở Giang Nam, chi sợ hắn đã giận dữ rút kiếm rồi. Đúng thế, nếu năm đó có thể nhẫn nhịn, biết thông minh hơn, thì đâu đến nỗi rơi vào cục diện bây giờ.

Ánh dương sau giờ Ngọ rọi thẳng từ hoa lá trên đầu xuống, như đồng tiền vàng rơi xuống mặt đất, làm bóng cây càng đậm hơn.

Hắn tự giễu cười.

Từ Túc bắt giặc thả chậm bước chân.

Người thiếu niên kia đứng dưới giàn hoa, làm huyên não xung quanh trở nên yên tĩnh. Không biết là đang nghĩ gì, hai tay áo khẽ phất phơ, gương mặt anh tuấn lạnh lùng, mi mắt rũ xuống che đi trông mất sáng, một bộ thanh sam hòa trong bóng hoa, chợt có cảm giác cô quạnh khó hiểu. Tâm tình không tìm được mà giết này.

"Người là ai?"

Câu hỏi rất bình thường, nhưng giọng nói lại không bình thường chút nào, dịu dàng đến tận xương tủy, mang ba phần quả mãng ba phần yêu kiều, nghe mà hồn mềm đi một nửa.

Hắn ngẩng đầu lên, như có ánh lửa chiếu vào.

Mái tóc rối tung đen như thác nước, xõa trên làn da trắng như ngà voi, chuỗi xích vàng quấn quanh trên trán, đá quý đỏ tươi vừa hay nằm ngay giữa mi tâm, theo bước chân khẽ lay động. Mắt mèo khẽ nheo, mũi quỳnh như ngọc, có vẻ quỳnh rũ khó nói thành lời. Càng làm người ta phải suy nghĩ miên man so với dung mạo chính là cơ thể mềm mại có lẽ có lỗm, được bọc dưới lớp lụa vàng lại càng phong tình vô hạn.

Hắn không trả lời, nơi chóp mũi truyền đến mùi hương câu hồn đoạt phách, khẽ lùi một bước. Như không thấy sự né tránh của hắn, cô gái lại càn rỡ

quan sát.

"Người mới của Thí Sát doanh sao? Sao chưa từng thấy bao giờ. Nói tỷ tỷ nghe, người tên gì?" Ngón tay ngọc son màu đỏ tươi như muốn mon trốn mặt hấn, lại bị hấn nhanh chóng né tránh.

"Thù Ảnh."

Câu nói trong vắt lạnh lùng lọt vào tai, bàn tay như ngọc bỗng khựng lại. Sau đó cô gái ấy mỉm cười, quay đầu nhìn người ở hành lang đang đi đến. "Thì ra là người của muội muội. Gần đây có khỏe không?"

"Từ Túc vừa mới về núi, ắt hẳn đã vất vả rồi." Ca Dạ khách sáo gật đầu.

"Cũng bình thường, ngoài núi dễ chịu hơn trong giáo." Cô gái che miệng cười duyên, "Trước kia có lời đồn giáo vương đã ban ảnh vệ cho muội, chính là hấn sao?"

"Không sai."

"Nói đến đây, giáo vương tốt với Ca Dạ thật." Từ Túc làm như oán giận, "Người tuần tú như thế cũng để lại cho muội muội."

"Đều là ân điển của giáo vương."

"Nhưng nghe nói muội không thích cho lắm." Mắt sáng sánh tựa nước, bật thốt như lan, "Hay là đổi với tỷ tỷ đi? Muội có thể tùy ý chọn người bên cạnh ta."

"Đa tạ Từ Túc, đáng tiếc giáo vương ban tặng, Ca Dạ không tiện đem đổi."

"Đúng là đáng tiếc." Từ Túc thở dài, "Người xuất sắc như thế, ta đã động tâm rồi đây, không chê ta sẽ thường xuyên tìm hấn trò chuyện chứ?"

"Tùy ý Từ Túc." Ca Dạ không để ý, xoay người tính đi.

"Muội muội này, nghe nói lần này giáo vương sai muội đi Sa Xa quốc là thật ư?" Từ Túc mệt mỏi dựa vào giàn hoa, không biết là vô tình hay cố ý, cơ thể mềm mại cách hấn rất gần.

"Quả nhiên Từ Túc rất nhanh nhạy tin tức."

"Muội không đưa hấn đi à?"

"Tự ta có sắp xếp."

"Tỷ tỷ lắm mồm chút, nhưng thị vệ có tiếng mà không có miệng giữ lại thì có ích lợi gì đâu." Từ Túc khẽ cười, "Muội muội không tiếc, nhưng ta lại thấy lãng phí. Hay là để ta bẩm lên giáo vương đổi người khác cho muội muội được không? Đổi người hành sự linh hoạt cũng tiện hơn."

"Chỉ là một ảnh vệ nho nhỏ, lại để Từ Túc phí tâm rồi." Ca Dạ cong môi, "Có điều giáo vương sắp xếp tự có đạo lý, Ca Dạ không dám tự đoán, lại không dám làm phiền, có chuyện gì hãy để ngày khác nói lại." Nói xong hất cằm chỉ Thù Ảnh, rồi quay lưng bước dọc theo hành lang.

Đưa mắt nhìn bóng lưng hai người kia, đầu ngón tay bóp nát cánh hoa, Từ Túc nở nụ cười nghiền ngẫm, "Thật đúng là... Thiên Minh, huynh thấy thế nào?"

Theo câu nói, một thân hình bước ra từ sau giàn hoa. Ngọc quan buộc trên tóc, nam tử trẻ tuổi dung mạo đoan chính lại gần bên người cô gái, trên mặt có nét biếng nhác thờ ơ, nhưng trong con ngươi lại lóe lên cuồng nhiệt, hai tay tự nhiên xoa lấy vòng eo.

"Có thể thấy thế nào chứ, nàng còn quá nhỏ, chỉ sợ vẫn chưa mở mang hết." Liếm phần da thịt thơm nồng, giọng gã nam tử mơ hồ, nheo mắt nhìn theo bóng người đi xa, "Nàng vừa ý tiểu tử kia."

"Nhìn khá thú vị." Con ngựa làm Từ Túc khẽ cười, "Huynh không như thế, đáng tiếc huynh không thắng nổi nàng ta, nếu không..." Bàn tay nơi eo đột nhiên siết chặt, khiến nàng thở hắt ra.

"Đừng chọc chận ta, không tốt cho nàng đâu." Thiên Minh cặp lấy người đẹp, "Sớm muộn gì nàng ta cũng không thoát khỏi lòng bàn tay ta đâu."

"Đúng thế, cũng giống như ta." Sóng thu trong mắt cô gái thoáng chuyển, ánh mắt quyến rũ như tơ.

Thiên Minh khuôn mặt yêu kiều hơi cúi thì bật cười, cúi người đỡ dành, lời ngoài miệng nói ra lại trái ngược hẳn với thần sắc ung dung. "Hôm qua tá sử và Kiều trưởng lão bí mật thương nghị một canh giờ. Nàng có biết không?"

"Có để lộ tin tức gì không?" Dáng vẻ Từ Túc đầy kinh hãi, nhưng trên mặt vẫn là vẻ vui đùa.

"Hắn đề phòng rất kỹ, người của ta không có cách nào lại gần được."

"Ta chỉ biết tả sứ ra mặt lệnh cho mời Kinh trưởng lão về dạy." Giọng nói nhu mì ép xuống cực thấp, "Giáo vương hạ lệnh để hữu sứ điều tra kỹ danh sách cống nạp của Tây Vực trong bao năm qua, đồng thời âm thầm phái Quỷ trưởng lão đi các nước kiểm tra."

"Những người khác có biết gì không?"

"Có lẽ Ca Dạ đã đoán được chuyện gì đã xảy ra rồi." Từ Túc hừ lạnh, "Nha đầu này luôn ranh như quỷ, nếu không sao có thể chủ động xin đi Sa Xa đúng lúc thế chứ."

"Nàng thông minh đấy, thế nàng định làm gì?" Cười một tiếng khen ngợi, Thiên Minh cúi đầu cẩn thận lên cái gáy trắng như tuyết.

"Ta ư?" Cô gái thờ gập, nhắm mắt che đi tia sáng lạnh lẽo, "Ta có thể thế nào được đây, dĩ nhiên là nghe huynh cả."

Thiên Minh mãi không đáp, ánh mắt trầm ngâm tựa như đang suy tính gì đấy, năm ngón tay vô thức di động, rồi bỗng dưng nhéo một cái trên bầu ngực đầy đặn, "Nghe ta, trước hết về phòng với ta đi đã." Nhiệt độ cơ thể dần tăng cao, hần thì thầm với vẻ không đứng đắn, ôm lấy người đẹp hờn dỗi.

Cô gái cười duyên dáng, cúi người ngoan ngoãn nghe lời, hoa tươi giữa ngón tay chẳng biết đã bị bóp nát từ lúc nào, là tả rơi xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hành Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Khuất Nhục

Đột nhiên có người vỗ vai, hần trở tay chụp lấy, bấm mạnh vào mạch môn, vừa đưa mắt lên nhìn thì lập tức trái tim thả lỏng.

"Cửu Vi!"

Thiếu niên dẫn mặt mỉm cười, nước da ngăm đen bóng loáng khỏe mạnh, như chú ngựa con nơi đồng bằng.

"Về khi nào thế?" Kinh ngạc mừng rỡ cùng gửi đồng thời hiện lên trong lòng.

"Mới hôm qua." Cửu Vi ném đồ xách trong tay tới, "Cho người đeo đây."

Một thanh loan đao đập vào mắt, da dê lẫn với dây đen quấn quanh chuôi đao, vô cùng tinh xảo, thân đao không dài, rất hợp để đeo trên người.

"Cám ơn." Hần không từ chối, "Lần này có bị thương không?"

"May mà ta chạy nhanh." Cửu Vi khoa trương khuỷu tay múa chân, "Mấy mũi tên kia lướt cái vèo bay qua ta, suýt nữa trên mông đã có thêm mấy lỗ rồi."

Hình dung đáng vẻ thảm hại của đồng bạn, Thù Ảnh không nhịn được bật cười, quên đi tâm sự nặng nề ban nãy. Gió thổi qua làn tóc phất phơ, Cửu Vi thất thần, ngỡ người chốc lát rồi bỗng kêu lên.

"Ông trời ơi, ngàn vạn lần người đừng có cười với người ngoài như thế, ta sợ..."

"Cái gì?" Hần nghe không hiểu.

Cửu Vi lắc đầu, không biết làm nắm gì ở trong miệng, một lúc sau mới nói, "Bây giờ ta mới hiểu vì sao giáo vương đưa người cho Ca Dạ rồi." Liếc mắt quét từ trên xuống dưới một lượt, "Nếu đổi thành người khác thì..."

"Đổi thành người khác thì thế nào?"

"Chắc chắn tình cảnh của người tốt hơn bây giờ nhiều." Cửu Vi hừ đôi câu, "Kẻ kia còn nhỏ quá, đoán chừng không hiểu được. Nếu là Từ Túc hay Phi Khâm thì, chắc chắn..."

Rốt cuộc cũng đoán được ý của Cửu Vi, nhất thời dở khóc dở cười, "Người nói nhăng nói cuội gì đấy."

Bỗng Cửu Vi nghiêm mặt, "Thù Ảnh, ta nhắc người nên cẩn thận một người."

"Ai?"

"Kiêu trưởng lão, bất kể là chuyện gì, nhớ cách xa lão ta ra."

"Vì sao?"

"Lão ta... thích nam sắc, nghe nói từng dùng sức với đệ tử." Áp úng một lúc lâu, cuối cùng vẫn nói ra, "Chỗ ở Ca Dạ khá chếch, ngươi lại không hay ra ngoài, chắc là không biết."

Mặt hần lạnh đi thấy rõ.

"Nói thật, sắp tới có lẽ trong giáo sẽ xảy ra chuyện." Cửu Vi ngồi xuống cạnh hần, duỗi thẳng hai chân.

"Chuyện gì?"

"Chuyện lớn." Cái nhướn mày của thiếu niên chứa đựng hưng phấn cùng kích động, "Làm không tốt sẽ bị thay đổi triệt để."

"Ý ngươi là..." Thủ Ảnh khẽ nhàu mày.

"Gần đây Ca Dạ có động tĩnh gì không?"

"Vài bữa nữa sẽ đến Sa Xa quốc."

Thiếu niên cười khế, "Quả nhiên Thất Sát không đơn giản, vẫn chưa đưa ngươi đi à?"

"Ừ."

"Cũng tốt, chỉ cần Ca Dạ có thể tự vệ thì sẽ không ảnh hưởng đến ngươi." Cửu Vi vỗ vai hần, "Nàng đi rồi, tốt nhất ngươi nên cố đừng rời khỏi viện tử."

"Ngươi định là gì?" Thần sắc sốt ruột của đồng bạn khiến hần nảy sinh cảm giác khác thường.

"Ta sẽ đánh cược một lần." Cửu Vi nghiêng đầu, trong đôi mắt sáng lóe lên tia sắc lạnh, "Sinh tử có số, nhưng chỉ cần thành công rồi, ta sẽ không còn là tiểu tốt mặc cho người ta rượt đuổi nữa."

"Năm chắc bao nhiêu phần?" Hần kiềm chế lo lắng, không hỏi rõ tình hình.

"Sáu phần, phải coi may mắn sao nữa." Liếc thấy vẻ mặt của bằng hữu, thiếu niên bật cười, "Đừng căng thẳng thế, ta có lòng tin lắm. Hơn nữa cũng không cần phải lo cho ngươi, so với dự tính của ta Ca Dạ còn..."

Dừng lại một chốc, Cửu Vi nằm thẳng xuống đất, "Thủ Ảnh, ta biết ngươi không cam lòng, nhưng với tình hình hiện nay thì chỉ có thể nhận."

Đâu phải hần không biết.

Cửu Vi thở dài, "Ca Dạ chưa chắc đã có thiện chí với ngươi, nhưng ít nhất có nàng ta cản trở, cuộc sống của ngươi sẽ không quá khó khăn."

"Ta không giúp được gì cho ngươi rồi, tự ngươi phải cẩn thận lấy." Im lặng hồi lâu, hần từ tốn đáp. Có lẽ Cửu Vi còn có thể dùng máu thịt đổi lấy cơ hội, chứ với thân phận là người Trung Nguyên này... đã bị định trước sẽ bị đề phòng quản chế rồi, ngay cả cuộc đàm thoại như thế này cũng ít nhiều liên lụy đến Cửu Vi, không phải hần không biết.

Cảnh khốn cùng khó khăn như thế, phải tự xử thế nào đây. Thay đổi triệt để... trong giáo có biến sao? Nếu sự tình không phải là tranh chấp quyền lực, vì sao Ca Dạ lại rời đi? Cửu Vi đã chọn gì rồi?

Nhìn đầy tớ dọn dẹp đồ đạc cho Ca Dạ xuất hành, mạch suy nghĩ của hần bị cắt đứt, theo hạ dịch chọn thốt ngựa đi đến ti từ giám*, ngày dài không có gì làm, rảnh rỗi đâm khó chịu.

(**司四監*, ti từ giám là ti chuyên giám sát nuôi dưỡng ngựa.)

Đến ngựa ở đây cũng phân theo đẳng cấp.

Quan sát một con ngựa khỏe mạnh được nuôi béo tốt lông bóng loáng, rồi lại nhìn xung quanh, loáng thoáng có chút ấn tượng. Nơi bị đẩy ra khỏi xe ngựa hít thở khó khăn kia có lẽ chính là nơi này, lúc ấy thật sự không nghĩ có thể sống tới ngày hôm nay.

Tên hạ dịch hung ác đã đổi sang vẻ mặt tươi cười nịnh nọt, vâng dạ e dè đối đáp ngắc ngứ, quả thực có vẻ buồn cười. Thậm chí quân sự còn chủ động chọn lấy một con ngựa cho hần, cho hần cười chơi lúc đang đợi.

Đã lâu lắm rồi chưa cưỡi ngựa, không cần thúc giục, tuần mã vẫn lao vút đi, chỉ chốc lát đã để lại nhà cửa ở sau lưng. Không gian trên núi rất lớn, vùng quê xanh ngắt dưới bóng mặt trời tan ra mùi cỏ lá thoang thoang, giục ngựa lại gần một dòng suối nhỏ, chú ngựa dùng hết sức bôn tẩu đã thờ dốc, không chịu nổi cảm dỗ mà bước xuống giữa suối gục đầu xuống uống nước. Hần dứt khoát nhảy xuống ngựa, nước mát chảy qua mắt cá chân, làm tan đi cái khô hanh của mùa hè.

Bỗng cảm nhận thấy luồng khí tức nào đó, đột nhiên ngừng đầu lên, cách đó mấy trượng là một nam tử trung niên tướng mạo bình thường đang âm thầm quan sát, ánh mắt vô cùng kỳ quái. Hần đề nén ngạc nhiên nhìn lại, âm thầm cảnh giác. Ánh mắt quét thấy một đôi cánh đen thêu trên tà áo của nam tử,

trên cánh còn mơ hồ trông thấy ba điểm sáng, trong nháy mắt sóng lưng đỏ đầy mồ hôi, cúi đầu hành lễ.

"Bái kiến trưởng lão, xin thứ cho thuộc hạ thất lễ."

"Ngươi là..."

"Thuộc hạ là ảnh vệ của Ca Dạ trong Thất Sát."

"Là ảnh vệ đó ư? Ta từng nghe nói rồi." Gã nam tử hơi ngần người, như đang ngẫm nghĩ gì đấy.

"Thuộc hạ có chuyện phải làm, xin được cáo lui trước, mong trưởng lão thứ lỗi." Hắn cung kính lùi về sau.

"Ngươi biết ta là ai?"

"Xin thứ cho thuộc hạ ngu muội." Thấy đối phương có vẻ muốn lại gần, hắn khẽ cắn răng, "Xin thứ tội, thuộc hạ có việc gấp, phải đi trước một bước." Không đợi trả lời hắn đã phóng mình lên ngựa lao đi như điên, chạy vụt đi không quay đầu lại.

Huy hiệu của tam đại trưởng lão, duy nhất chưa từng gặp, chỉ có người mà Cửu Vi đã cảnh cáo...

Tim đập mạnh thình thịch, nếu không phải đối phương lưỡng lự trong tích tắc thì... Rũ bỏ hết bóng ma mà quay về lại ti tứ giám, hắn cố bình tĩnh trả lại ngựa, cùng hạ dịch đã hoàn thành công chuyện đi ra, mong có thể may mắn thoát khỏi ma tinh.

"Đứng lại."

Âm thanh như ác mộng đóng định vào bước chân của hắn. Chấn ở phía trước, chính là người mà mình tưởng đã thoát khỏi đó. Người bên cạnh khom lưng hành lễ, "Bái kiến Kiều trưởng lão."

Hắn định thần lại, "Tham kiến Kiều trưởng lão."

"Thì ra ngươi biết ta là ai." Gã nam tử mỉm cười từng bước lại gần, trong mắt có vẻ đặc ý mèo bắt chuột.

"Thuộc hạ mắt kém, cũng chỉ vừa mới biết."

"Ngươi xuống trước đi, ta có lời muốn nói với hắn." Nam tử tùy ý cho người hầu lui ra.

"Đừng ạ, Ca Dạ đang đợi thuộc hạ quay về báo cáo, để ngày khác nghe trưởng lão dạy bảo." Không cần nhìn xung quanh hắn cũng biết đối phương cố ý chọn nơi người thừa thốt để cản đường, chỉ sợ thoát thân...

"Từ lúc nào một tên hạ dịch cũng không coi lời của bản trưởng lão ra gì thế hả." Kiều trưởng lão cười độc, bỗng quát lên, "Cút!" Sắc mặt người bên cạnh tái như màu đất, vô cùng sợ hãi, hoảng hốt dắt ngựa bỏ chạy.

Việc đã đến mức này, hắn giữ bình tĩnh, "Dám hỏi Kiều trưởng lão có gì sai bảo?"

"Ngươi đã từng nghe về ta." Nam tử nhàn tản đi đến gần hắn.

"Thuộc hạ không hiểu ý của trưởng lão."

"Ngươi biết ta là thích nam sắc." Trong ánh mắt viết rõ dục vọng trần trụi, "Đi theo ta, có thể tốt hơn Ca Dạ nhiều."

"Giáo vương đã ra lệnh thuộc hạ làm ảnh vệ."

"Giáo vương cũng sẽ đổi ý thôi. Ca Dạ thì sao chứ, ta đi đòi người, nàng ta còn dám không cho?" Câu nói nhẹ bỗng đã cắt đứt mọi đường lui.

"Nếu đã thế, mời trưởng lão nói rõ với giáo vương, rồi Thù Ảnh mới đi theo được." Hắn cup mắt lên tiếng.

"Ta biết ngươi đang nghĩ gì..." Nam tử cúi người ghé vào bên tai, âm thanh như quý mị, "Hôm nay, ngươi không thoát được đâu."

Bỗng hắn bật người, tay tóm lấy thanh đao, phóng ra chiêu thức tàn nhẫn. Kiều trưởng lão cũng không có vẻ bất ngờ, trở tay hóa giải công kích, hắn mặc kệ lưỡng bại câu thương, chỉ mong có thể mở lấy một đường chạy trốn, nhưng theo thời gian đẩy đưa, càng đánh lòng càng lạnh đi. Một bàn tay xuyên phá lớp phòng vệ đập mạnh vào bụng, hắn đau đến mức co giật, vì bị điểm huyệt nên không thể cử động.

"Tướng mạo thế này, đúng là đáng tiếc..." Bàn tay lạnh như băng lau đi lớp mồ hôi lạnh giúp hắn như tiếc nuối, hắn gần như không nhận được mà mở miệng mắng chửi.

"Thình thoảng ta cũng thích dùng sức mạnh. Kích thích hơn, đặc biệt là ở nơi dã ngoại." Hô hấp của đối phương dần dồn dập, đưa tay vào vạt áo rồi soạt một tiếng, y phục đã bị xé rách làm hai, theo bàn tay mon trớn mà nổi da gà. Bị một nam nhân... Hàm răng cắn chặt đến bật máu, hắn chỉ hận mình không thể chết ngay tức khắc được.

"Ca Dạ bái kiến Kiều trưởng lão."

Âm thanh lạnh lùng lạnh lạnh bỗng vang lên, hờ hững như bình thường.

Bàn tay dao động rời khỏi thân thể.

"Ca Dạ." Kiều trưởng lão cười khan một tiếng, "Ta cứ nghĩ ngươi là người biết tiến thoái."

"Ca Dạ không dám, Thù Ảnh làm việc lâu lắc mãi không về, nên mới đến xem sao." Cô gái cúi thấp đầu, như chưa từng nhìn thấy việc gì xảy ra.

"Vậy ngươi có thể yên tâm, sau này ta tự nhiên sẽ để hấn về."

"Không dám làm phiền trưởng lão."

"Ngươi không nghe mệnh lệnh của ta?"

"Ca Dạ chỉ dẫn thuộc hạ về, sao lại nói là kháng lệnh được."

"Ta ra lệnh cho ngươi rời đi ngay."

"Chỉ cần trưởng lão buông Thù Ảnh ra."

"Ca Dạ..." Rốt cuộc Kiều trưởng lão cũng đứng lên, nghiêm nghị trách mắng, "Ngươi nên biết rõ hậu quả khi đắc tội với ta."

Cuối cùng nàng cũng ngẩng đầu, tóc đen trước trán tỏa ra hơi lạnh, đôi con ngươi lạnh lùng hết màn đêm thăm thẳm, "Hấn là ảnh vệ của ta, do giáo vương ban tặng, không phải đối tượng có thể tùy tiện làm cản."

Nam tử bật cười trong con giận, "Ngươi tưởng ta sẽ không ra tay với ngươi sao?"

Nàng cũng cười, ánh mắt hơi hốt che giấu đi sự sắc bén, "Trưởng lão nói gì thế, chỉ vì một ảnh vệ mà làm tổn thương hòa khí, không khỏi khiến người ta chê cười rồi, đến lúc đó cũng không tiện ăn nói ở trước mặt giáo vương."

"Ngươi đem giáo vương ra để áp chế ta sao?"

"Nào dám, chẳng qua Ca Dạ chỉ nhắc trưởng lão đừng vì kích động nhất thời mà không để ý đến đại cuộc."

Kiều trưởng lão bình tĩnh lại, cảm lấy ý phục quang qua một bên lên mặc vào, cái nhìn lạnh đến cực hạn, "Được, ta xem ngươi có thể bảo vệ đến lúc nào, chỉ sợ đến lúc đó ngay cả ngươi cũng..."

Bóng người biến mất, nhưng lời oán độc vẫn vang vọng bên tai. Ca Dạ âm thầm thở hắt ra, đi đến cạnh thiếu niên, từng lọn tóc đen tỏa dài trên vai, bắt chợt cơ bắp được thả lỏng, lại khôi phục khả năng cử động. Cô gái thu tay về xoay bước rời đi, đợi hấn sửa sang lại y phục đã rách nát.

Cảm giác khuất nhục khắc sâu không phai nhòa, trong lòng nhất thời vô cùng căm hận. Hấn nhìn cô gái thấp bé hơn mình, dù thế nào cũng không nói nên lời.

"Thù Ảnh." Nàng đưa lưng về phía hấn khẽ thở dài, sau một lúc lâu, cuối cùng cũng đưa ra quyết định, "Quay về giao phó bọn họ chuẩn bị hành lý, chuyển đi lần này đến Sa Xa, ngươi đi cùng ta."

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hành Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Sát Thủ

Trước khi lên đường, trời còn chưa sáng.

Hấn bước ra khỏi cửa, đã thấy một bóng người đang kiểm tra từng bọc hành lý trên lưng ngựa ở bên ngoài. Xem qua từng bọc to bọc nhỏ, thậm chí ngay cả hòm thuốc cũng mở ra kiểm tra, chắc chắn không bị trao đổi mới buộc hành lý lại chỉnh trang lên ngựa.

Quả nhiên rồi núi không phải là chuyện dễ, cửa ải trùng trùng vô cùng kỹ lưỡng, dù biết Ca Dạ đã làm mọi thủ tục xong xuôi cả rồi, nhưng đợi sau khi kiểm tra độ thật giả của ngọc sắc thì mới cho đi. Hấn thúc ngựa đi theo, gắng sức bình ổn tâm trạng.

Tiến thẳng Tây phương, cát vàng vạn dặm.

Mặt trời nắng gắt như thiêu cháy mọi vật thể, nóng đến mức chỉ thở thôi cũng như thiêu đốt, lại còn khô cạn khó chịu, nước uống có hạn được đo lường chính xác trước khi tìm được trạm tiếp viện, chỉ chút sơ sẩy là có thể biến thành xác chết khô queo phơi nắng giữa nơi hoang dã, dọc đường đi có thể thấy rõ xương súc vật trắng phếu bị cát vàng vùi lấp một phần, người bình thường khó có thể tưởng tượng nổi cực khổ trong chuyến hành trình.

Đương nhiên không bao gồm người nhỏ bé đi phía trước.

Ca Dạ lấy khăn trắng che mặt, kiểm soát tất cả cử chỉ đi đứng. Cho ngựa nghỉ ở đâu, tá túc tại nơi nào, chỗ nào có mạch nước ngầm có thể cấp nước, biết rõ như lòng bàn tay. Sức chịu đựng bền bỉ vượt quá trí tưởng tượng, mỗi lần trong đêm khuya còn có thể thấy nàng quan sát sao trời, nắm bắt tọa độ phương hướng cho hành trình hôm sau, tại nơi hoang mạc chỉ cần không cẩn thận để ý chút là có thể lạc đường ngay. Cho đến khi tới trấn nhỏ cuối cùng trước khi đến Sa Xa quốc, thì dù là người bình tĩnh lãnh đạm như nàng cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Trấn nhỏ được khách thương lui tới xem là chỗ dừng chân, khá sầm uất náo nhiệt, có thể thấy tiểu nhị ở khách điếm mắt rất tinh tường, cung kính đón họ vào phòng hào hạng.

Đặt một căn phòng hào hạng.

Theo sự phân phó của Ca Dạ, hần im lặng làm theo.

Bỏ đi tấm khăn che mặt, gột rửa bụi bặm dọc đường. Lúc quay về phòng, Ca Dạ đã lấy lại dáng vẻ thường ngày, y phục trắng như tuyết, tóc đen như nước sơn, con ngươi còn mang theo tầng hơi nước sau khi tắm, chột nhìn qua không khác gì đồ chơi hình người làm từ ngọc, không có lấy chút oai phong nào.

Ngẩng đầu lên, liếc thấy hần cũng đã tắm thì có vẻ hơi sùng sốt, rồi sau đó lập tức đưa mắt quan sát đường phố. Từ cửa sổ tầng hai nhìn xuống, người dị tộc với nhiều màu da bất đồng hình thoảng lui tới, người bán hàng rong cất giọng rêu rao trong ánh hoàng hôn, tính tranh thủ kiếm khách hàng cuối cùng.

"Thù Ảnh."

"Vâng."

"Nhìn cho kỹ gã kia."

Một trận ồn ào làm phố phường rối ren, hần nheo mắt nhìn lại, một người Hồ cao to ngang ngược đánh chủ sạp, quả đấm mạnh mẽ thui vào mặt đối thủ gầy yếu, đến tận khi một dòng máu tươi chảy ra từ mũi vẫn không ngưng tay, thậm chí còn uy hiếp người qua đường vây xem khuyên giải. Dây dưa một lúc lâu, đến khi hài lòng cướp được tiền thì mới ngênh ngang rời đi, sau đó là tiếng khóc rung trời lở đất của con gái chủ sạp.

"Nhìn kỹ chưa?" Nàng đưa mắt về, nhấp một ngụm trà, "Trước giờ Mão*, ta muốn thấy đầu của hần."

(*Giờ Mão là từ 5 giờ đến 7 giờ sáng.)

Bỗng hần quay phắt đầu lại, biết rõ không nên hỏi nhưng vẫn không khỏi thốt lên, "Tại sao!"

"Bắt đầu từ lúc nào đã có tư cách chất vấn ta thế hả?" Tròng mắt đen lấy đối mắt với hần, cười một tiếng không cảm xúc, "Chỉ là một ác bá dùng bạo lực cướp tiền của người khác, giết rồi thì sao chứ. Đi đi."

Bất thành linh mờ mắt, soạt một cái bóng mờ vụt vào cửa sổ, hất tay ném đầu lâu đầy máu lăn mấy vòng rồi dừng bên cạnh bàn, máu tươi chưa kịp khô tí tách nhỏ xuống. Cặp mắt trùng lớn đầy phẫn nộ, như không tin nổi đầu đã lia khỏi xác, chính là người ấu đã trên phố lúc sớm tinh mơ.

Thiếu niên lạnh lùng nhìn nàng, chân song chưa kịp khép lại mơ hồ để lộ đường chân trời.

"Dọn sạch đồ lau sạch bàn đi, người có thể nghỉ ngơi." Ngay cả tư thế ngồi thiền cũng không nhúc nhích, nàng lại khép mắt lại, "Chiếc giường kia thuộc về người, có thể ngủ một canh giờ nữa."

Thiếu niên đứng bất động tại chỗ, bức bối đến mức lồng ngực trướng đau. Một lúc lâu sau mới xách lấy đầu lâu nhảy ra khỏi cửa sổ, lúc quay về cầm vải đã vắt nước lau sạch mặt bàn, rửa đi mùi máu tanh, đến tận khi ngồi bên mép giường, dù có làm thế nào cũng không khiến tâm trạng bình ổn lại được, cứ thế trần trối nhìn sắc trời dần hừng sáng.

Tiểu nhị gõ cửa, đưa tới cháo bột nóng hổi cho suất ăn sáng. Ca Dạ rời khỏi chỗ, rửa mặt dùng bữa, thần sắc như thường. Dáng vẻ của nàng lúc ăn cơm vô cùng nho nhã, nhất cử nhất động đều khuôn phép có độ, so với tiểu thư khuê các chốn Giang Nam cũng chẳng kém phần nào, thậm chí còn có khí chất hơn. Nhưng hần vẫn không quên, hôm qua chính nàng buột miệng ra lệnh hần cướp đi sinh mạng của một người, dù kẻ kia cậy mạnh hống hách, không phải hiền từ gì...

"Gã ta tên Sa Lực Khắc, cưỡng ép bóc lột thuế ruộng đất để sống, đánh người vô số lần, nợ máu vô cùng nhiều, mà bách tính lại chẳng làm gì, cứ thế xưng bá ở nơi này." Ca Dạ bình tĩnh mở miệng, lấy khăn lụa lau môi, "Có đến mấy thê thiếp, con gái còn nhỏ, còn có mẹ già bảy mươi trong nhà, do gã phụng dưỡng, láng giềng đều nói gã rất hiếu thảo với mẹ. Gã này thích đánh bạc mê rượu chè chẳng dư được mấy đồng, một khi chết thì cảnh nhà sẽ suy tàn, mẹ già để tang con, chắc cũng không sống được lâu đâu."

Nhìn ánh mắt dần dần dấy lên tức giận của thiếu niên, nàng nói tiếp, "Thê thiếp vốn đã bất hòa, dĩ nhiên qua mấy năm nữa rồi sẽ tái giá thôi, còn con gái mất cha từ nhỏ coi như mất đi chỗ dựa, dù may mắn có thể trưởng thành nên người, thì cũng khó tránh khỏi khôn đốn suốt đời. Tất cả những chuyện đó,

cũng là vì người đã giết hắn."

Cô gái kết thúc câu chuyện như không liên quan gì đến mình, làm hắn bật đứng dậy, "Đó là..."

"Là do ta sai người giết." Nàng ngắt lời, con người đen láy như cười như không, "Nhưng kẻ giết người lại là người."

Hắn siết chặt lòng bàn tay, gân trên trán giật giật, suýt nữa đã không kiềm chế được.

"Là người nhân lúc nửa đêm chém bay đầu hắn, rồi lại dùng khăn bàn lau sạch máu hắn." Như không cảm nhận được sát khí, nàng chỉ vào bàn gỗ đặt đầu lâu, "Người quên rồi ư?"

Thiếu niên trợn ngược mắt nhìn nàng, đôi mắt giận giữ toét cả lửa.

"Người muốn hỏi, vì sao ta lại làm như thế?" Nàng đan hai tay vào nhau, cái nhìn như muốn mổ xẻ hắn.

"... Vì sao!" Yên tĩnh một lúc lâu, hắn nghe thấy giọng của mình, khản đặc đến xa lạ.

"Người từng giết bao nhiêu người rồi?"

Hắn ngẩn người, nhất thời không trả lời.

"Người người đã giết, cũng đều là đúng người đúng tội sao?" Nàng hỏi tiếp, trong giọng đã mang theo ba phần lạnh lùng châm biếm.

...

"Chỉ ít người chưa từng chủ động giết người. Định nói thế sao?" Cười khẽ một tiếng, nàng thốt ra từng chữ như học thuộc, "Trời sinh kiên nhẫn, sức chịu đựng cực mạnh, tùy cơ ứng biến linh hoạt, cẩn thận kỹ càng, vừa có thể dễ ý đồng bạn trong lúc cùng tác chiến, nhưng lại không có tính xâm lược công kích, đây là lời đánh giá của Quý trưởng lão về người. Theo như báo cáo, trong nhiều lần tác chiến người đều lấy phòng vệ làm chủ, đến khi bị tấn công mới bắt đầu đánh trả, trừ khi sống chết bày ra trước mắt, nếu không sẽ không mạnh tay với đối thủ, thậm chí từng vì vậy mà tự vùi lấp bản thân vào nguy cảnh. Những điều trên có phải thật không?"

Hắn ngẩn ra, một lúc sau mới hoàn hồn, "Việc đó thì liên quan gì đến chuyện ta giết người?"

"Ta nghĩ..." Nàng nhìn vào mắt hắn, không hề giống một thiếu nữ trẻ con tí náo, "Người vẫn chưa rõ thân phận của mình."

Một khí thế vô hình bức bách ép hô hấp chậm lại.

"Trương lai mỗi một người người giết, có thể tốt có thể xấu. Bọn họ không hề có bất kỳ uy hiếp nào với người, không quen biết người cũng không thù không oán, đều có người thân của mình, chỉ vì một mệnh lệnh mà kết cục phải bỏ mạng. Sẽ có người vì bọn họ ra đi màu đầu đón đến mức muốn chết, vất vả khổ sở, suốt đời chìm đắm trong hận thù, dùng nửa phần đời còn lại nguyên rủa người cút xuống địa ngục. Bọn họ sẽ không hận người ra lệnh, mà chỉ biết hận kẻ đao phủ —— chính là người."

"Thân phận của người, mãi mãi là sát nhân." Lời nói của cô gái lạnh băng sắc bén, như mũi dùi đâm vào đáy lòng, "Người không thể lấy việc bị ép buộc mà thoái thác trách nhiệm, đừng có nói cái gì mà tình phi bất đắc dĩ, người không có tư cách. Kết quả chính là người vì bản thân sống tạm mà đi giết người, những tội lỗi này, người phải đeo trên lưng suốt đời."

Móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, hắn nhìn xoáy vào nàng, "Vì sao... lại nói những chuyện này với ta?"

Nàng đưa ngón tay phải nhẹ ổng tay áo, hững hờ mở miệng, "Vì thứ ta muốn là một sát thủ chân chính, chứ không phải là kẻ quân tử chính trực nghĩa khí. Ma giáo chính là nơi như vậy đây, không có cái gọi là người tốt, có thể sống sót đều là kẻ sát nhân, là người biết vì sao bản thân lại giết người, lại có thể lưng đeo tội trạng mà sống tiếp."

"Nhưng người lại chẳng biết gì cả." Lần đầu tiên trong cái nhìn lạnh như băng xuất hiện thương hại, "Người tưởng chỉ cần ẩn núp ở đó là có cơ hội trốn thoát, là có thể sống được đến ngày tự do sao? Quá ngây thơ rồi. Người tưởng mình che giấu rất tốt ư? Không một ai biết người đang nghĩ gì?"

"Cách mấy năm một lần lại có người vô lâm Trung Nguyên bị bắt đến Thiên Sơn, cũng có người như người ra khỏi được Tội Phong doanh, nhưng đều không sống được bao lâu cả, biết nguyên nhân không? Không phải chỉ dựa vào nhẫn nại và nghị lực là có thể chống đỡ được, không có quyết tâm vì mục tiêu bỏ qua mọi thứ, thay vào đó còn bị lợi dụng triệt để, tác dụng duy nhất của cái thứ nhân nghĩa đạo đức mà các người có thể tuân theo chính là khiến bản thân chết nhanh hơn."

"Nếu cứ giống như người thì không cách nào trở thành một sát thủ được, càng không có tư cách làm ảnh vệ. Giết một ác bá thôi mà cũng khó khăn như thế rồi, thì làm sao người có thể hoàn thành nổi nhiệm vụ đây? Dựa vào đâu sống được trong giáo, bảo vệ mình không để người khác chà đạp."

Từng câu trào phúng không chút tình người, cắt đứt tia hy vọng sâu kín nhất, lòng tự tôn bị đập nát bẩy, hắn chưa bao giờ cảm thấy bất tài như vậy bao giờ. Sắc mặt xám ngoét, hắn chán nản buông tay, giọt máu theo đầu ngón tay nhỏ xuống.

"Cho người hai con đường." Một lát sau, giọng của cô gái lại lần nữa vang lên, "Hoặc người cứ tiếp tục sống tiếp như ở trong giáo, chỉ cần ta còn sống thì người sẽ không chết, làm một ảnh vệ có tiếng không có miếng, từ bỏ suy nghĩ không nên có, sống như vật trung bay ở trong tòa lâu."

"Hoặc làm một sát thủ xứng với chức vụ, từ bỏ đạo đức chính nghĩa vô dụng, hành sự theo lệnh, gánh vác tất cả tội ác dơ bẩn, từ nay về sau không thể quay đầu."

"Người có thể lựa chọn." Nàng cúi đầu nhìn hắn, giọng chậm lại, "Đây là nhân từ duy nhất ta có thể cho người."

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hành Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Sa Xa

Mặt trời mọc rồi lại lặn.

Một ngày dài, hắn ngồi bên giường không nhúc nhích, như tượng gỗ bị mất điều khiển.

Ca Dạ làm như không thấy, vẫn tĩnh tọa ăn uống như cũ, đến gần tối lại còn đi chợ mua khăn trắng. Màn đêm buông xuống, nàng ngồi xếp bằng trên ghế dài ngồi thiền, dùng cách đó thay cho ngủ.

Khi tia sáng rạng đông lần nữa lóe lên từ khung cửa, thiếu niên mới ngẩng đầu, "Tại sao người lại nói với ta những điều ấy."

Ánh sáng yếu không thấy rõ mặt mũi, nhưng giọng nàng lại vô cùng nổi bật trong không gian tĩnh mịch, có vẻ lạnh lùng không hợp với tuổi, "Đừng tưởng tốt bụng gì, chỉ là ta có một thói quen, cho dù lợi dụng thì cũng phải là đối phương cam tâm tình nguyện. Ta không quan tâm việc có ảnh vệ hay không, nuôi một kẻ ăn không ngồi rồi không liên quan đến việc đau khổ, cho nên không cần phải phòng bị gì cả, dù sao người cũng không mất mát gì."

"Vì sao... lúc đó lại cứu ta?"

Im lặng một lúc lâu, nàng từ tốn trả lời, "Ta cũng không phải người tốt, nhưng người đã trải qua Chiến Nô doanh và Tội Phong doanh, không nên chết theo cái kiểu đầy si nhục như vậy." Nổi nhục đó còn hơn là giết chết một người, dù có kiên cường đến đâu cũng sẽ có ranh giới cuối cùng không thể nhịn nhục mãi, nàng dành một phần tôn trọng đối với tinh thần ấy, nhưng cũng chỉ thế mà thôi.

Yên tĩnh một lúc lâu, thiếu niên lại lên tiếng lần nữa.

"Cám ơn người, đã để ta thấy rõ mình phải đối mặt với điều gì." Hắn nói từng câu từng chữ, "Xin hãy dạy ta, phải thế nào mới có thể làm một sát thủ chân chính."

Sát thủ, tuyệt đối không chỉ dựa vào mỗi võ công.

Biết xâm nhập không dấu vết, biết tránh né đòn tấn công chết người, biết thận trọng rút lui kiện toàn.

Trọn vẹn ba người mới có thể coi là ám sát đạt chuẩn. Lĩnh mới ở Thí Sát doanh luôn là tỷ số hao tổn cao nhất, kẻ ý vào kích động dũng khí nhất thời mà hành thích sẽ thường chết nhanh nhất, cách nghĩ ngu xuẩn nhất chính là cho rằng chỉ cần có lòng hăng hái là có thể thành công. Trong giáo có hình phạt khá nặng với sát thủ thất bại, bọn họ không chỉ khiến nhiệm vụ thất bại mà còn bứt dây động rừng, khiến lần ám sát sau sẽ khó giải quyết hơn.

Ảnh vệ lại không giống Thí Sát doanh, phải phụ trợ chủ nhân thi hành nhiệm vụ toàn diện, cần phối hợp ăn ý rất chặt chẽ, mà quan trọng nhất chính là chấp hành nói một không nói hai, ảnh vệ cũng như cánh tay của chủ nhân, dù có hiểu mệnh lệnh hay không thì cũng phải làm. Hiện tại kinh nghiệm của hắn quá ít, khó một mình đảm đương một mặt được, điều duy nhất có thể làm trong chuyến đi này chính là quan sát tính toán.

Ca Dạ không hề nói lời thừa thãi, dùng cách thức ngắn gọn nhất để giải thích nhiệm vụ lần này.

Mật thám ẩn nấp trong Sa Xa quốc gửi thư truyền báo, dạo gần đây Diền quốc âm thầm sai ám sứ gặp quốc chủ Sa Xa, bí mật mưu đồ cùng chống lại ma giáo, thậm chí còn có Sơ Lặc dính líu trong chuyện này. Một khi ba nước bắt tay đồng minh tạo thành mặt ước, vậy tất các đại thần trong các nước được giáo vương nâng đỡ sẽ bị thay sạch, mấy năm cực khổ tiến hành nay tràn ngập nguy cơ, duy danh ma giáo ắt sẽ bị ảnh hưởng lớn.

Thí Sát doanh vẫn chưa khôi phục từ trận đánh nặng của hai năm trước, đồng thời ám sát nhiều mục tiêu cũng khá trầy trật, hướng hờ gây thù chuốc oán quá nhiều làm các nước kinh hãi, chống đỡ liên tục cũng không phải là thượng sách, chừng mực của chuyến đi lần này không dễ tí nào, là nhiệm vụ nóng bỏng tay.

Ca Dạ ngược mắt lên từ bản đồ, khẽ mỉm cười, "Ngày mai chúng ta vào thành, yết kiến Sa Xa quốc chủ."

Mấy ngày trước vương phi của Sa Xa quốc vừa hạ sinh công chúa cho quốc chủ.

Quốc chủ Sa Xa mừng rỡ khôn nguôi, cử hành lễ mừng suốt ba ngày. Đèn đuốc sáng trưng, yến hội sang trọng ngày đêm không nghỉ, bầu không khí chè chén say sưa lan tràn từ cung đình cho đến dân gian. Bách tính cũng vui vẻ chào đón với vị khách nơi xứ lạ, ôn hòa yên vui, phần đông cũng rất khen ngợi quốc chủ, ắt hẳn Sa Xa vương rất được lòng dân.

Ca Dạ giao nộp ngọc sắc ở quan dịch, tiểu lại vừa ra nghênh đón bắt tay thì đã biến sắc, không tự chủ run lên, lẩy bẩy luôn miệng bẩm báo thượng cấp. Phóng mắt khắp Tây Vực, không ai không biết ký hiệu đôi cánh đen là tượng trưng cho ma đầu đáng sợ nhất Thiên Sơn. Mấy chục người Sa Xa vội sắp xếp công việc không rõ nguyên do, nhìn trưởng quan sở dịch cung kính thỉnh mời trong dáng vẻ gần như sợ hãi, nhìn hai thiếu niên nam nữ xuất sắc kia thoải mái bước lên kiệu, tiến thẳng một đường vào vương cung.

Quốc chủ Sa Xa là một người trung niên đã quá tam tuần. Khách khí lễ độ, không che giấu nổi vẻ căng thẳng trên mặt, một vị văn thần gần đó khẽ ho một tiếng thì mới bình tĩnh lại.

"Hai vị tôn sứ đến Sa Xa đúng là niềm vui bất ngờ, không kịp chào đón, mong tôn sứ rộng lòng tha thứ."

"Quốc chủ nói gì thế, vốn bọn ta vội vàng đến thăm, đã kinh động đến chủ nhân, trái lại còn có phần thất lễ." Ca Dạ đối đáp trôi chảy tự nhiên, ngôn từ rất có khí phách, mặc dù đáng vẻ chi là đứa con nít, nhưng lại không khiến một ai dám coi thường cả.

"Dám hỏi giáo vương có hài lòng với công phẩm năm nay của Sa Xa không?" Quốc chủ cẩn thận thăm dò.

"Bốn giáo cùng quý quốc giao hảo ăy, giáo vương nhiều lần nhắc đến quốc chủ, đều ca tụng có thừa."

"Thế thì tốt quá, xin tôn sứ nói nhiều lời tốt với giáo vương hơn, vĩnh viễn kết quan hệ tốt đẹp, Sa Xa vô cùng cảm kích." Tay khẽ giơ lên, người hầu bên cạnh lập tức dâng khay vàng lên, bên trên toàn là châu báu đá quý, xán lạn chói mắt.

Ca Dạ hồ hững nhìn lướt qua, rồi gật đầu cảm tạ, "Đa tạ thịnh tình của quốc chủ, nhất định tại hạ sẽ chuyển lời."

"Dám hỏi tôn sứ đến đây là..." Cuối cùng quốc chủ cũng không kiềm chế được.

Ca Dạ như sực tỉnh ra, nở nụ cười nhân nhật, "Nay tới là để chúc mừng ái nữ của quốc chủ, cũng không có chuyện gì khác."

Quốc chủ kinh ngạc khó hiểu, cùng với hạ thần gần đó bốn mắt nhìn nhau. Triều cống không ít, đúng là mỗi lần chúc mừng đều có sứ giả của ma giáo đến thăm thật, chỉ là lần này...

"Trước đây cùng các nước qua lại đều do Kính trưởng lão của quý giáo lo liệu, vậy hai vị là thuộc hạ của trưởng lão sao?" Quan văn ở bên cạnh mở miệng, mỉm cười thăm dò.

"Không sai."

"Xin thứ cho tiểu thần thất lễ, trước đây thuộc hạ của Kính trưởng lão đa phần là người Tây Vực, hiếm khi thấy thiếu niên anh kiệt nào như hai vị." Ánh mắt quan văn dán chặt lên người nàng. Người người đều biết, trong các bộ ma giáo chỉ có tổ sát thủ danh chấn Tây Vực là thiếu niên.

"Vị đại nhân này là?" Nàng không đổi sắc, không đáp mà còn hỏi ngược lại.

"Là cận thần Sa Ngõa Lý của ta." Quốc chủ mỉm cười, vờ như khiển trách, "Không được vô lễ với tôn sứ."

Không đợi đối phương cúi mình xin lỗi, Ca Dạ đã tỏ ra không hề gì, "Thật ra đại nhân nói rất đúng, bọn ta vốn là thuộc hạ của Quý trưởng lão." Lời thốt ra khỏi miệng, không khác nào trực tiếp thừa nhận mình là sát thủ, người Sa Xa ở xung quanh lập tức tái mặt.

"Chỉ là..." Nàng chậm rãi nói ra nửa câu sau, "Tới đây chỉ đơn thuần là tình cớ mà thôi."

"Lời của tôn sứ là có ý gì?" Sa Ngõa Lý trán định hỏi.

Ca Dạ cười nhật, "Vốn bọn ta đến Đại Uyển làm việc, đúng lúc Kính trưởng lão và tùy tùng đi theo bị giáo vương triệu về núi gấp không cách nào tiếp tục, nên mới sai bọn ta thuận đường đến thăm, để tránh mất lễ nghĩa với quốc chủ." Nàng khẽ thở dài lấy làm đáng tiếc, "Công việc trong giáo không tiện thuật lại, nhưng không ngờ vì vậy đã làm quốc chủ giật mình, là bọn ta không phải."

"Đâu có đâu có, chỉ là lâu rồi không gặp Kính trưởng lão nên có phần nhớ, thuận tiện hỏi thăm sức khỏe, mong tôn sứ chớ trách."

"Quốc chủ khách khí quá rồi, ta thay mặt giáo vương chúc công chúa điện hạ phúc thọ vô biên, yên vui lâu dài." Ca Dạ lấy danh mục quà biếu từ trong ngực ra, được người hầu chuyển đến trong tay quốc chủ, "Đây là quà tặng của giáo vương, hy vọng Sa Xa cùng bốn giáo vĩnh viễn hòa thuận."

"Đa tạ tôn sứ, hẳn tôn sứ đi đường đã vất vả rồi, xin mời vào điện nghỉ ngơi." Quốc chủ thoáng thả lỏng, lúc đứng lên còn tươi cười, "Nay sắc trời đã tối, ngày mai tộ quốc* sẽ mở đại yến tây trần vì tôn sứ."

Nơi ở khá xa hoa, nhưng vương hậu chỉ tôn chính là như thế. Từ lễ nghĩa cung kính với hai vị sứ giả đây, có thể tưởng tượng được trọng lượng của ma giáo ở các nước Tây Vực. Dâng lên bữa điểm tâm phong phú mê người, nhưng Ca Dạ chỉ nếm mỗi món một ít rồi đặt đĩa ngọc xuống, đợi hần ăn mới dọn dỏ.

"Thù Ảnh, đi theo dõi một người."

"Ai?"

"Sa Ngõa Lý." nàng im lặng tự nghĩ một lúc, "Công phu của hắn không tệ. Người giỏi khinh công có tới gần chút, nhưng chớ để hắn cảnh giác, xem xem hắn tiếp xúc cùng những ai, đã nói những gì, có bố trí ra sao, cuối cùng bảo mật thám điều tra lai lịch của hắn."

"Vâng."

Xa xa đèn đuốc vẫn ồn ào náo động như cũ, đêm nay đã được định trước là có người khó lòng ngủ nổi.

"Sao rồi?"

"Hắn và quốc chủ bí mật thương nghị rất lâu, quốc chủ cho rằng chúng ta muốn lấy kim châu nên mới thuận đường quá cảnh, cũng không phải là nhằm vào Sa Xa, nhưng Sa Ngõa Lý lại không cho là như vậy, thuyết phục quốc chủ tăng cường canh gác, bố trí quân đội bảo vệ tẩm cung cả đêm, dạ tiệc ngày mai chính là cơ hội cuối cùng chúng ta gặp quốc chủ."

Người hầu trên yến hội chắc hẳn có lẫn hộ vệ, muốn ám sát tại nơi phòng bị kín kẽ như thế này, quả thật khó khăn trùng trùng, nàng cười thầm trong bụng, "Còn gì nữa không?"

"Sa Ngõa Lý cũng không phải là người Sa Xa, mà là thương nhân mua bán. Lấy danh nghĩa hư chức nội thần ra vào cung không tới hai tháng, kết giao rất rộng, cũng qua lại với rất nhiều trọng thần. Theo nghe ngóng thì hắn ra tay hào phóng, thường xuyên ra vào tửu lâu tiệm võ."

"Thù Ảnh, dặn dò ám sứ cô tung tin đồn trong thành, nói Điện vương lâm bệnh nặng, có thể không chữa trị được bất cứ lúc nào. Ngày mai tiếp tục giám sát Sa Ngõa Lý, xem hắn có động tĩnh gì. Nói với người hầu chúng ta lặn lội đường xa cần nghỉ ngơi, ngoài dạ tiệc ra thì những xã giao khác cứ từ chối hết."

Vâng."

Trong một ngày, tin Điện vương bệnh nặng truyền khắp phố xá, rốt cuộc đến lúc sập tối cũng lọt vào tai Sa Ngõa Lý. Sau khi nghe tin thì ngạc nhiên một lúc lâu, nhanh chóng chạy vào xe ngựa, quát mắng phu xe lệnh đi đến một biệt uyển.

Ca Dạ nghe báo cáo giống y như trong dự liệu, nàng cup mắt nhìn lòng bàn tay. Tay rất nhỏ, đầu ngón tay bé nhỏ đáng thương, như hẹ tây tạc từ ngọc đá, nàng từ từ co lại nắm thành quyền.

"Cách dạ tiệc còn nửa canh giờ, rất tốt."

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hành Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Mưu Thắng

Vũ nương quyền rũ xoay tròn cực nhanh, nhịp chân nhẹ bằng như tung bay. Ngọn đuốc hừng hực cháy ở bốn vách, chiếu sáng một mảng trong điện. Quan lại ngồi đầy, khách quý tụ tập, thịt dê rượu ngon chất đầy mặt bàn, ly vãn chén bạc lung linh tuyệt trần, tất cả những bài trí này chỉ vì nghênh đón hai thiếu niên.

Ca Dạ ngồi ở vị trí đầu, sắc mặt tự nhiên cười nói cùng quốc chủ, ung dung thoải mái, tựa hồ nàng khá hài lòng với yến hội này. Rượu quá tam tuần, chủ khách đều vui mừng, hạ thần Sa Xa có mặt đều thờ phào, chỉ cần qua dạ tiệc này, từ ngày mai đã có thể dùng lễ tiễn hưng thần lên đường.

Mất thấy tiệc vui sắp kết thúc, chợt thị vệ ngoài điện hoảng hốt cấp bách chạy vào, đang định báo lại bao chuyện thì bỗng Ca Dạ đứng lên, hướng về phía quốc chủ mờ lờ, nhất thời tất cả đều đánh mất nhìn sang.

"Mong quốc chủ tiếp đãi thịnh tình, Ca Dạ vô cùng cảm kích." Nàng mỉm cười nâng ly chúc rượu, dưới cái nhìn chăm chăm của mọi người uống một hơi sạch đáy, quốc chủ lật đặt nâng ly cùng uống, nhất thời cả sảnh đường lên tiếng ủng hộ.

Ca Dạ đặt ly rượu xuống, thân hình thẳng tắp, "Vì bốn giáo cùng Sa Xa trọn đời giao hảo mà ta có chuẩn bị một lễ vật khác, kính mời quốc chủ vui vẻ nhận."

Lễ vật ư? Quốc chủ và Sa Ngõa Lý cùng nhìn nhau, cả hai đều mù mờ. Danh mục quà tặng hôm qua đã nhận rồi, còn có vật gì đáng để đặc biệt nói trên điện ư?

Theo tiếng tay ngọc đập khẽ, hai tên nô bộc gánh một chiếc rương lớn được mạ vàng đi vào, cẩn thận đặt trước điện. Con tò mò ập đến, quần thần vurun cõ ra nhìn, ngay cả quốc chủ cũng không ngoại lệ. Nắp rương dần dần được mở ra, mỗi một lần mở là tìm mọi người lại bị siết lại, cho đến lúc mở ra

hoàn toàn, xung quanh hít một ngụm khí lạnh, không che được kinh hãi, thậm chí còn có mỹ nữ hoảng sợ thốt lên, rồi trợn mắt lâm vào hôn mê.

Trong chiếc rương tinh xảo ấy là tám cái đầu máu tươi đầm đìa, mùi tanh tươi xộc thẳng lên điện, đám hào môn quyền quý thấy cảnh đó thì không ít người đã bịt mũi nôn mửa. Mặt quốc chủ xám ngoét lùi ra sau mấy bước, thị vệ bên người tuốt kiếm vây quanh, mắt thấy vô cùng căng thẳng.

Ca Dạ vẫn cứ ung dung, tựa như người đứng trước mũi kiếm không phải là nàng.

"Tám kẻ này là mật sứ Vu Điền, âm mưu phá hoại tình hữu nghị giữa bốn giáo ta và Sa Xa, giết chết vẫn còn hời. Chỉ mới biết hôm trước thôi, lại nghĩ quốc chủ gặp chuyện vui không tiện quấy rối, nên Ca Dạ mới tự mình chủ trương, dám hỏi quốc chủ có hài lòng với đại lễ này không?"

Trong điện yên tĩnh như huyết mộ, trên hoa yển bát chột có biển, sắc mặt quốc chủ lúc trắng lúc xanh, không nói nên lời. Sa Ngõa Lý đỏ cả mặt, phẫn nộ đến phát điên, cao giọng gọi thị vệ.

Nhưng lời còn chưa thốt ra thì một tia sáng trắng lướt qua trong điện. Như một luồng gió bất hơi chột nổi lên, vào lúc mọi người chưa phát hiện thì đã biến mất, chẳng khác gì lá mục nát đầu cành bị gió xuân ập đến thổi rụng, tại khoảnh khắc vồn vồn trong hơi thở, sinh mệnh của một người cũng đã chấm dứt.

Đầu của nam tử lăn lóc trên thảm mềm, máu nóng từ cần cổ bắn tung tóe lên bình phong, sắp vẩy lên cả người thị vệ gần đó. Tiếng hét ầm ĩ vang vọng khắp điện, tất cả mọi người hoảng hốt lui ra, cứ như đứng chính giữa chính là ác ma đáng sợ.

Ca Dạ buông thông hai tay, như hoàn toàn chưa hề cử động, hoàn toàn không có tia sát khí nào, "Kẻ này là đồng bọn, lại dùng số tiền lớn mua chuộc đại thần, bán lòng thị phi, tội đáng phải chết, xin quốc chủ thứ cho Ca Dạ tự ý hành quyết."

Quốc chủ đánh ực thấy rõ, qua mấy hồi vẫn không có cách nào lên tiếng, "Là ta... không xét kỹ, đã làm phiền tôn sư rồi..." Miễn cưỡng nói ra lời mà cứ như khóc.

"Đầu có, bốn giáo ta và Sa Xa vui buồn cùng nhau, cũng không phải là người ngoài, sao lại nói là làm phiền chứ." Nàng cúi đầu xoa ngực tỏ vẻ áy náy, "Đã làm vấy bẩn đại điện của quốc chủ rồi, lại khiến chư vị trọng thần kinh hoàng, thật sự xin lỗi."

Thật sự không nói nổi mấy lời qua quýt, quốc chủ cũng mệt rồi, rời khỏi yến tiệc như chạy trốn, thiếu nữ tuyệt y mỉm cười đưa mắt nhìn, chấp lễ đầy cung kính. Quay đầu đảo mắt nhìn đại điện lặng ngắt như tờ, từng cặp mắt sụp xuống khi nàng lướt đến, ngồi đó mà sợ hãi, không ai dám dịch mũi kiếm, ngay cả vệ binh tuốt đao thương ra khỏi vỏ cũng không khỏi lùi về phía sau, trở mắt nhìn nàng ngẩn đầu rồi đi, băng qua trận địa. Váy dài quét đất, ánh nền đỏ dao động, hất lên gò má tát nhọt lạnh lùng, có vẻ oai phong đoạt người.

Hắn đứng trong góc điện im lặng nhìn bóng hình nhỏ nhắn ấy.

Bằng vào sức mình trừ hoạch sách lược, chỉ trong một đêm, đã khiến liên minh mơ hồ giữa ba nước tan thành mây khói. Xảo kế dụ mật sứ Vu Điền ra khỏi chỗ ẩn nấp, ngay trên đỉnh chém giết ám thân Sơ Lạc, uy hiếp chúng vua quan Sa Xa một cách công khai... Vào lúc này, nàng để lộ sức mạnh vượt xa võ lực.

Đây chính là một trong những thủ đoạn của Thất Sát.

Quá chênh lệch, khoảng cách có thể bắt chước xa vạn dặm như những vì tinh tú cùng nhật nguyệt.

Ngủ đêm nơi hoang mạc, trời sao thấy rõ.

Sau khi sắc ngày dần tan biến, Tây Cương lạnh như nước, nàng lấy khăn ra khê lau đoản kiếm, thấm lông mềm mại khê rử vắt chéo trên hai vai, để lộ phần non trẻ yếu ớt.

Kiểm nhỏ hẹp, tinh xảo khéo léo, vừa nhìn là biết ngay đồ nữ tử dùng, không biết làm bằng vật liệu gì, kiếm quang thanh trầm, trong vắt như hút lấy ánh trăng.

"Người muốn hỏi gì, bây giờ có thể lên tiếng." Nhẹ nhàng vuốt ve đoản kiếm đầy trân trọng, cô gái phá vỡ yên lặng.

"Trong Thất Sát ai mạnh nhất?"

Nàng hơi kinh ngạc, rồi trầm ngâm một lúc lâu, "Điều này thì ta không rõ lắm, bọn ta chưa từng ti thí với nhau bao giờ." Búng lấy mũi kiếm, trong đêm giá rét nghe như tiếng rỗng khê găm vang, "Có thể nói tuyệt đối không phải ta."

"Các người chưa bao giờ giao đấu ư?"

"Thất Sát vốn có sở trường riêng." Nàng cong môi, "Nếu không phải bất đắc dĩ, cũng không ai ngu đến mức chủ động khiêu chiến một đối thủ ngang tài ngang sức."

"Các người..."

"Không giống người Trung Nguyên, bọn ta không quan tâm những thứ danh phận trên dưới ấy." Nàng liếc mắt nhìn, nói thẳng ra, "Giết người có rất nhiều cách, nhưng liều chết là loại phiền phức nhất. Giáo vương chỉ quan tâm kết quả, không quan tâm là dùng thủ đoạn gì."

"Người ghét người Trung Nguyên sao?"

Nàng im lặng trong chốc lát, sau đó hờ hững đáp, "Chưa từng nghĩ đến, chỉ là người Trung Nguyên trong giáo rất khó sống sót nổi."

"Tại sao trước khi lên đường người lại tự kiểm tra bọc hành lý?" Mức độ cẩn thận vượt quá lẽ thường rồi.

"Muốn hỏi cái gì?" Con người đen như mun khế liếc, "Tình cảnh của ta trong giáo ư? Nói cho người cũng không sao, chuyện liên quan đến sinh tử, ta chưa bao giờ tin tưởng kẻ khác."

"Lục Di là người của ai?"

"Nhìn ra rồi à?" Nàng lật cổ tay thu kiếm về, thân kiếm sáng như tuyết giấu vào trong ống tay áo rộng, không hở chút nào, "Nàng ta là người của Thiên Minh, có thể còn liên lạc tin tức với cả Tử Túc."

"Tại sao lại giữ nàng ta lại?" Dựa vào địa vị của nàng, không nói đổi người, chỉ giết mấy thị nữ thôi cũng sẽ không có ai ho he gì.

"Cần gì phải phiền phức như vậy chứ, nàng ta cũng chẳng dò la được gì từ chỗ ta cả." Mặt không gợn sóng, hoàn toàn không để trong lòng, "Lần này trở về nếu người không muốn đến Mị viên thì thu nhận nàng cũng không sao."

Mị viên là nơi tìm lạc thú trong giáo. Phạm là Thí Sát doanh trở lên đều có thể ra vào không trở ngại, có được tiếp đãi ân cần nhất, tập hợp đủ mỹ nhân các nước, từ người đẹp Ba Tư quyến rũ bốc lửa cho đến nữ tử Giang Nam mềm mại, cần kiêu nào có kiêu đó, thậm chí là kiều dụ dáng thôn lá mắt hồn nhất Tây Vực.

"Thiên Minh là người như thế nào?" Thiếu niên khẽ nhủ mảy, hỏi câu hỏi tiếp theo.

"Có dã tâm, háo sắc lại thêm bụng dạ khôn lường." Cô gái vô cảm bình phẩm, "Nếu như có thể, tốt nhất né hẩn đi."

"Tử Túc?"

"Sở trường là dùng sắc đẹp làm vũ khí, thủ đoạn cao minh, có thể có được tình báo mà không muốn ai biết." Không biết nhớ đến điều gì, nàng như cười như không, "Đừng có mơ kiếm được tin tức từ nàng ta, nếu không ngay cả chết thế nào cũng không biết ấy."

"Ta không có ý định đó." Hẩn lập tức chối bỏ, trong chế nhạo lại đan xen bối rối.

"Thù Ảnh, người rất thông minh, sẽ học được nhanh thôi." Nàng cup mắt, chậm rãi cuộn tròn người vào tấm thảm, "Có điều đừng quên, mạng của người là của ta."

Đường về cũng không nhanh, bọn họ dùng tốc độ không khẩn trương quay về, thậm chí còn dừng chân ở biển Không Tước một thời gian.

Biển Không Tước, là lục châu hiếm có trong hoang mạc, tựa như viên minh châu, thu hút hành khách nơi đất lạ phong trần mỏi mệt. Cây cỏ um suê, dương liễu rủ đây, sau khi rời khỏi Thiên Sơn, vẫn chỉ có nơi này là có thể thấy được lượng nước dồi dào như thế ở Tây Vực. Dù đã nghỉ ngơi dường sức mấy ngày, nhưng qua mấy hôm đi đường mỏi mệt, càng gần Thiên Sơn, càng lúc Ca Dạ càng ít nói, như đang đắm chìm điều chi.

Đúng vào lúc này, chợt gặp phải một người.

Nữ tự mặc đồ đen vừa bước chân vào khách điểm đã khiến Ca Dạ lưu ý, ở trong màn đêm bình tĩnh quan sát, như phát giác ra, nữ tử kia gương mặt nhìn sang rồi bất chợt biến sắc, Ca Dạ hơi nhíu mày.

"Sao người lại ở đây?" Giọng trầm khàn thấp hơn nữ tử bình thường. Cho đến khi vào phòng, đôi phương mới gỡ nón trùm đầu phủ vải lụa xuống, là một cô gái chừng đôi mươi, trông lớn tuổi hơn Ca Dạ nhiều, gương mặt tròn thanh tú lại không mất đi vẻ phong tình.

"Phi Khâm, lời này nên là ta hỏi người mới đúng."

"Ta phụng lệnh xuất giáo hành sự."

Ca Dạ có phần do dự, "Ta nhớ giáo vương lệnh cho người ở lại trong điện hộ pháp."

Phi Khâm khẽ nheo mắt, "Đó là trước khi người rời đi, sau đó lại đổi lệnh bảo ta đến Lâu Lan."

"Lâu Lan..."

"Nếu người đã có mặt ở đây thì chắc hẳn chuyến đi đến Sa Xa rất thuận lợi, còn không mau về Thiên Sơn đi."

"Nếu Phi Khâm đã xong việc, không bằng cùng về giáo." Ca Dạ nhìn thẳng vào mắt nàng ta.

"Nhiệm vụ lần này cần thời gian dài, ngươi cứ về trước đi."

"Khó giải quyết sao? Hay là để ta giúp."

"Không cần." Phi Khâm từ chối một cách quả quyết, "Đa tạ ý tốt, chỉ là cũng xin Ca Dạ đừng coi thường ta."

"Ta đã rời giáo mấy hôm rồi, mọi thứ vẫn như thường chứ?" Ca Dạ cười, hỏi sang chuyện khác.

"Cũng không khác là bao."

"Liều trưởng lão có về giáo không?"

"Trước khi ta xuống núi đã về lại giáo rồi."

"Nếu không có chuyện gì, không bằng ta theo ngươi cùng đến Lâu Lan một chuyến xem."

"Ca Dạ vẫn nên về giáo báo cáo thì hơn, giáo vương vẫn nhớ chuyện Sa Xa đây."

"Phi Khâm..." Đôi mắt Ca Dạ dần lạnh đi, "Nơi ngươi muốn đi, rốt cuộc là Lâu Lan hay Lương Châu?"

Lương Châu, chỉ cần vượt qua Đôn Hoàng là rời xa Tây Vực bị ma giáo nắm giữ trong tay.

Không khí chung quanh bỗng lạnh đi, chẳng biết từ lúc nào, trong tay Phi Khâm đã nắm lấy chuôi kiếm, sát ý lóe lên trong mắt.

"Hắn ngươi cũng rõ." Ca Dạ lạnh lùng nói, "Nếu động thủ thật thì chưa chắc ngươi đã giết được ta."

"Nhưng ngươi cũng đừng ép ta." Phi Khâm lại siết chặt tay, phun ra sát khí.

"Ngươi thật sự muốn phản giáo ư?"

"Ta chỉ là rời giáo mà thôi."

"Ngươi có từng nghĩ đến hậu quả không hả?"

"Ta đã quyết định rồi." Phi Khâm nheo mắt, "Ca Dạ, ta và ngươi không có va chạm gì, cần gì phải ép người quá đáng thế hả."

"Rời giáo vào lúc này, dĩ nhiên giáo vương sẽ coi là phản bội."

"Ta thà mạo hiểm." Phi Khâm nói như đinh đóng cột, tâm ý đã quyết, "Dù chết cũng không hối hận."

Ca Dạ cup mắt, "Lý do."

"Không liên quan gì đến ngươi cả." Cô gái lạnh lùng từ chối, rồi chột mềm giọng hạ tông điệu, "Ca Dạ à, chỉ cần ngươi làm như không thấy gì, ta đây nguyên cảm kích ghi nhớ suốt đời."

"Ngươi muốn vào Trung Nguyên?"

"Cứ coi là vậy đi."

"Là vì một người ư?"

"Ta..." Ánh mắt kiên định đột nhiên mềm ra.

"Có đáng không?"

"Có." Phi Khâm cắn răng, "Chàng đang chờ ta ở Lương Châu, vào Đôn Hoàng rồi thì giáo vương cũng khó kiểm soát được."

"Hắn không đến đón ngươi ư?"

"Ta không cho chàng đến." Gương mặt xinh đẹp tái nhợt, "Cơ hội lần này rất khó, ta cũng không chắc chắn được."

"Phi Khâm, ngươi luôn lý trí kia mà."

"Ca Dạ à, coi như ta cầu xin ngươi, cứ để mặc ta tự sinh tự diệt được không?"

Sau một hồi im lặng, cô gái khép mắt lại, "Ngươi đi đi."

Ca Dạ cứ im lặng suốt từ lúc đó.

Hoàng hôn dần ngả sắc, hán thấp nhen lên, ánh sáng vàng khè lay động, bao trùm lấy căn phòng, dưới ánh nến nằng cúi rũ mặt mày. Phi Khâm cũng là một trong Thất Sát, thường hay theo bên giáo vương, hán chỉ mới nghe tên.

"Đúng là kẻ ngốc..." Cô gái khẽ thở dài, buồn bã cực độ.

"Xuất giáo là ngốc sao?" Hán không nhịn được hỏi ngược lại. Thoát khỏi một nơi như thế này, theo hán thấy là một chuyện vô cùng may mắn.

Ca Dạ không ngước mặt, "Tin tưởng một gã nam nhân, không ngờ Phi Khâm cũng ngây thơ như vậy."

"Nàng ấy cho rằng rất đáng giá."

"Đáng giá ư?" Nàng hừ lạnh, "Một gã nam nhân còn chẳng có dũng khí đến Tây Vực đón nàng thì nào đáng gì."

Trong lời nói ngập tràn khinh thường, tuy hán xem thường nhưng cũng sẽ không nói ra.

"Lúc này phân giáo, tuyệt đối không có chốn dung thân ở Tây Vực, mà Trung Nguyên thì... nhìn người trong ma giáo thế nào chứ." Ca Dạ tự lẩm bẩm, không khỏi ưu sầu, "Chỉ mong có thể dứt khoát thật."

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hành Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Nghịch Loạn

Bầu không khí trong giáo rất kỳ lạ, có cảm giác giống như lúc vừa vào núi.

Người ít hơn trước rất nhiều, canh gác cũng nghiêm ngặt đến dị thường.

Vô tình đi ngang qua bức tường cao của Tội Phong doanh, không tránh khỏi hai mắt lạnh đi, bãi tràng tập huấn ngày ngày chém giết đánh nhau không ngừng giờ đây tĩnh lặng như chỗ chết, trở thành Tọa Không doanh*. Hiện nhiên Ca Dạ cũng nhìn thấy, im lặng đi vòng qua đến thẳng đại điện, giáo chúng trên đường trông thấy hai người hai người đi qua thì nhỏ giọng bàn tán râm rì sau lưng, nhưng nằng cứ vờ như không nghe thấy.

(*Doanh trại để trống bỏ hoang.)

Trên bậc thềm cao ngoài đại điện, một nam tử đội ngọc quan mỉm cười đứng đấy, chờ nằng bước từng bước một lại gần.

"Rời giáo đã lâu, cuối cùng cũng đã về rồi." Đôi mắt kia không hề che giấu vẻ rực cháy, "Gần đây bão táp trong giáo rất nhiều, tiếc là Ca Dạ lại bỏ lỡ."

"Không biết bão táp mà Thiên Minh nói là gì." Ca Dạ cười cho có.

Trái lại chẳng hề vòng vo, gã nam tử nói thẳng, "Tả sứ dẫn theo Kiều trưởng lão Kinh trưởng lão mưu nghịch phạm thượng, làm loạn trước điện."

"Đúng là nhóm tặc tử to gan dốt nát, lấy trướng chọi đá không biết tự lượng sức mình." Ca Dạ mặt không đổi sắc, khẽ mắng, "Giáo vương há là người dễ đắm hèn mọn này vượt mặt sao."

"Quả đúng là ngu xuẩn, nhưng cũng không thể coi thường. Dù sao tả sứ ở trong giáo cũng nhiều năm, vây cánh đông đảo."

"Có hữu sứ và Quỳ trưởng lão ở đấy, lại thêm Thiên Minh dẫn Thất Sát phụ tá, đoán chắc cũng không dậy nổi sóng lớn."

"Thông thường thì quả thật đúng là thế, nhưng ai ngờ nổi tả sứ như mất trí, lại xúi giục hết Tội Phong doanh, đám chuột nhắt ồn ào kia lại khiến người ta đau đầu."

"Tội Phong doanh." Rốt cuộc Ca Dạ cũng biến sắc, "Đó không phải là nơi Quỳ trưởng lão..."

"Thù hạ của Quỳ trưởng lão bắt lực canh gác lỏng lẻo nên mới có đại loạn này, dù dốc toàn lực đánh chết những kẻ phản bội thì cũng khó chuộc được tội."

"Giáo vương có kinh hãi không?"

"Giáo vương sớm có mắt tinh, sai Phi Khâm Từ Túc hộ vệ trong điện, vốn sẽ chẳng có chuyện gì." Nụ cười của Thiên Minh mang theo ba phần kỳ quái, "Kết quả Phi Khâm lại nhân cơ hội nội loạn mà phản giáo chuồn đi, Thí Sát doanh ứng phó không kịp, bị tả sứ tấn công vào chính điện, suýt nữa đã động đến giáo vương."

"Lúc đó Thiên Minh ở đâu?"

"Nói ra thật là xấu hổ, ta và Quý trưởng lão hợp lực đánh chết hai vị trưởng lão Kiều Kính, không kịp phân thân."

"Hữu sứ không sao chứ?"

"Hữu sứ dẫn Thí Sát doanh nghênh đón đánh kẻ gian làm loạn, dù đã giết được tả sứ nhưng người cũng bị thương nặng, trước mắt chỉ dựa vào canh sâm cầm cự hơi thở."

Ca Dạ im lặng một lúc lâu, "Không ngờ tả sứ lại có âm mưu hiểm ác như thế."

"Ca Dạ bốn ba một đường gió bụi rồi, vẫn nên về nghỉ ngơi trước đi." Thiên Minh cúi đầu lại gần, chưa tới sát thì nàng đã giật lùi bước.

"Đa tạ ý tốt của Thiên Minh, đợi ta vẫn an giáo vương trước đã."

"Giáo vương vẫn đang nghỉ, trước mắt chỉ để lại Từ Túc trong nội điện, đám người còn lại đều chờ thông truyền." Thiên Minh mắt hững hờ, nở nụ cười ý xấu, "Giáo vương dụ chỉ, không có ngoại lệ, đương nhiên cũng bao gồm cả người."

Hai vị tả sứ hữu sứ đối đầu, tam đại trưởng lão cùng rút dài, Tội Phong doanh và Thí Sát doanh đao kiếm gặp nhau, vòn vẹn mấy ngày nội chiến trong giáo đã biến ảo đến mức đó, khiến người ta kinh tâm động phách không thôi.

Hắn rất lo cho Cửu Vi.

Cảnh ngộ trong đại biến thế nào, thật là khiến người ta bận tâm, thiếu niên hào hứng ngày nào liệu còn bình yên? Cho đến khi nhìn thấy gương mặt vui vẻ quen thuộc, trái tim treo cao của hắn mới hạ xuống.

"Người vẫn tốt chứ?" Cẩn thận nhìn kỹ đồng bạn, ngoài cánh tay có dấu vết băng bó ra thì còn lại đều bình thường.

"Mạng vẫn còn, chỉ bị thương nhẹ thôi, bị vậy là ta đã vui lắm rồi." Cửu Vi cười đùa hí hửng đi qua, không chút đếm xỉa, "Mà ta nghe nói người với Ca Dạ đi Sa Xa, đúng là không tin nổi."

"Ngày hôm đó nguy hiểm thế thật à? Người có phần mạo hiểm quá đấy." Hắn không nhịn được khẽ trách.

"Không đánh bạc một lần sao có ngày nổi danh." Cửu Vi cười hi hi khoác vai, "Chỉ ít bây giờ đã chứng minh ta đặt đúng cửa rồi."

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy, sao lại chết nhiều như thế?"

"Ngồi xuống nghe ta nói này." Cửu Vi vỗ xuống thảm cỏ bên cạnh, "Căn nguyên của chuyện này là Thiên Minh mật báo với giáo vương, nói tả sứ có tội lừa dối chuyên quyền, âm thầm chiếm kỳ trấn do các nước Tây Vực cống hiến làm của riêng, lại ăn hối lộ của các nước Sơ Lặc, lại còn ở trước mặt giáo vương giả dối chối bỏ trách nhiệm. Thật ra trên dưới trong giáo phần lớn đều biết chuyện này, nhưng tả sứ hành sự không để lọt bất cứ tin tức nào nên khó có chứng cứ thực. Không biết lần này Thiên Minh bắt được sơ hở nào mà lại khiến giáo vương chú ý, cho gọi Kính trưởng lão vội về hỏi thăm, kết quả kinh động đến tả sứ thành ra bí quá hóa liều, để tránh giáo vương trở mặt điều tra kỹ, bèn dứt khoát cấu kết với hai vị trưởng lão Kính Kiều cùng mưu phản."

Cửu Vi đá thảm cỏ, rút thanh kiếm bị gãy một đoạn ra, trên lưỡi kiếm còn lưu lại vết máu của Từ Túc, "Thất Sát đều là người tài, phần lớn đều đoán ra được manh mối, cứ mỗi ba năm một lần giáo vương lại bề quan tu luyện càng cho tả sứ cơ hội tốt. Như Ca Dạ bo bo giữ mình mượn cơ hội trốn xa, tránh mâu thuẫn lại hay. Những người khác thì như Thiên Minh Từ Túc dốc toàn sức lực ủng hộ giáo vương, chỉ để nhân lúc sau dẹp loạn sẽ tiến lên một bước đến nơi quyền lực bỏ trống. Còn không thì như Phi Khâm mượn cơ hội nội loạn lòng bất mà phản giáo chạy trốn, còn có..." Cửu Vi cười với thâm ý khác, giữa chân mày lộ vẻ châm biếm, "Còn có ba người không đủ cơ trí, bất cẩn bỏ mạng trong lần mưu phản của tả sứ và trưởng lão."

"Bất cẩn... Là ai hạ thủ?" Ngẫm nghĩ chốc lát, hình bóng một người dần hiện lên trong đầu, "Thiên Minh ư?"

"Thông minh." Cửu Vi khen ngợi hắn, có mấy phần bội phục, "Có thể đoán ra nhanh như thế."

"Chỉ có hắn là được lợi."

"Không sai, cả chuyện này hắn đã tính không ít tâm tư. Nếu không phải hắn âm thầm kích động Tội Phong doanh nổi loạn thì chưa chắc có nhiều người chết như thế."

"Khoi mào nổi loạn, Quý trưởng lão không cách nào trở mình được, mặc dù ông ta cực kỳ trung thành với giáo vương, nhưng có liên quan cũng sẽ làm uy danh của tả sứ suy yếu, đúng là một mũi tên trúng hai đích." Tính toán được nhân quả trước sau, bỗng hắn hiểu rõ.

"Hơn nữa nội loạn càng lớn hắn càng dễ loại bỏ những kẻ đối lập, Tội Phong doanh bị tiêu diệt hoàn toàn, Thí Sát doanh bị thương nặng, công của Thiên Minh và Từ Túc là lớn nhất, nhất định sẽ được giáo vương nể trọng." Cửu Vi quăng lưỡi kiếm đi, khiến chim trên cành giật mình vỗ cánh bay tán loạn,

"Lần này ta hữu sứ cùng tam đại trưởng lão đã đỗ, Thất Sát đi mất bốn người, ngay cả ông trời cũng giúp hần, hần nằm mơ cũng không ngờ việc lại thuận lợi như thế, trước mắt chỉ thiếu nước giáo vương chính thức bổ nhiệm làm tân sứ, như thế hần có thể chấp chương quyền hành rõ ràng."

"Vậy người đóng vai trò gì trong chuyện đó?"

"Tình anh của Thất Sát doanh hao tổn không ít, ta là kẻ hùng dũng nhất hộ giáo lúc đó, nói thế nào thì cũng có thể tấn thăng lên hàng Thất Sát, coi như cũng đáng giá." Cửu Vi tự giễu nhạo báng, "Với Thiên Minh thì ta chỉ là tiểu tốt, hoàn toàn không cần phải để ý, chắc hần sẽ không ngăn cản."

Chỉ một năm ngắn ngủi đã trở thành Thất Sát, tự bản thân cũng đủ khiến người ta đưa mắt nhìn, chứ đừng nói gì đến việc trả giá bằng mồ hôi cùng máu tươi. Trên mặt Cửu Vi cũng không có vẻ nặng nề, trái lại còn ung dung tự tại, thế nhưng hần không khỏi trầm ngâm, "Ca Dạ thì sao? Hình như bị gạt ra ngoài rồi."

"Nàng ư? Người yên tâm đi, nhiệm vụ Sa Xa quốc lần này khó giải quyết nhưng vẫn có thể hoàn thành êm đẹp, nhất định sẽ không thiếu công lao. Nếu không phải cậy vào nơi này, nàng sao có thể đi xa vào lúc trong giáo nguy cấp như thế chứ."

"Nghe giọng Thiên Minh thì hình như nắm chắc được phần thắng." Hần nhớ lại về hải lòng đắc ý ở trước đại điện.

"Thế cũng được, chỉ ít địa vị sau này sẽ đứng trên Ca Dạ, cộng thêm có Từ Túc hỗ trợ, chuyện áp chế Ca Dạ chỉ là vấn đề thì giờ."

"Tại sao Ca Dạ lại đi xa, nàng ta không có dã tâm ư?"

"Ai biết đang tính cái gì chứ, trong Thất Sát nàng ta là người khiêm tốn nhất, xưa nay chưa lộ tài bao giờ." Cửu Vi bứt một cọng cỏ, nhìn mây trời nơi phương trời xa xôi, "Có điều cứ tiếp tục như thế sớm muộn gì nàng ta cũng sẽ bị Thiên Minh kéo lên giường, để ta xem nàng ta có thể nhịn tới lúc nào."

"Ý người là..."

"Trong giáo ai cũng biết, có lẽ chính Ca Dạ cũng hiểu rõ điều đó, ta không tin người không nhìn ra."

"Nhưng nàng ấy chỉ là..." Hần không thể nói ra được. Yên lặng đến đáng sợ nhường nào, vẫn còn là cô bé non thơ, Ca Dạ vốn chỉ là một đứa trẻ chưa lớn.

"Nhưng Thiên Minh lại không nghĩ thế." Thấy vẻ mặt hần có phần khác thường, Cửu Vi bật cười, "Công bằng mà nói, tuy bảo là nhỏ tuổi, nhưng dung mạo của Ca Dạ cũng đúng thật là số một số hai trong giáo, chẳng trách hần ta lại thèm thường."

Nhớ đến dung nhan sạch sẽ trắng như tuyết, hần nhất thời im lặng.

"Người lo cho nàng ta ư?" Cửu Vi có hơi kinh ngạc.

"Không." Chỉ là cảm thấy có chút đáng thương, cho dù đừng cảm sắc bén như thế, nhưng cuối cùng lại không chống đỡ nổi thực tế tàn nhẫn.

Nghiền ngẫm biểu cảm của hần, Cửu Vi hơi nhướn mày, "Thù Ảnh, nhìn người như thế, trái lại ta có phần tin mấy lời đồn trong giáo rồi."

"Lời đồn ư?" Hần khó hiểu liếc nhìn, không biết rõ từ đâu mà đồng bạn lại trêu đùa.

"Chính là có liên quan đến người và Ca Dạ."

"Ta với nàng ta?"

"Tại sao bỗng dung nàng ta lại đưa người đi Sa Xa?"

"Đó là vì..." Câu nói chợt dừng lại, hần chẳng có cách nào nói ra nỗi ô nhục đó cả.

"Trước khi rời giáo đã xảy ra chuyện gì hả?"

Hần nhìn đi chỗ khác, nhưng Cửu Vi lại vô cùng hứng thú, nhiều chuyện nghiêm mật truy hỏi.

"Không có gì... Sao ta biết được nàng ta nghĩ thế nào chứ." Hần cả giận đáp qua loa, tung một chương vào mặt Cửu Vi.

"Các người thật sự...?" Tuy khuôn mặt bị bóp méo nhưng Cửu Vi vẫn cười vô cùng mập mờ.

Hần ngắt lời, "Ảnh vệ vốn là trợ giúp đồng hành, cùng nhau ra ngoài thì có gì kì quái chứ."

"Phát triển đến như thế từ lúc nào vậy?" Cửu Vi đầu dễ bỏ qua cho hần, rất cố chấp truy vấn.

"Ta không hiểu người đang nói gì cả."

"Chính là tối hôm đó..."

"Tôi?" Hấn ngạc nhiên quay mặt sang.

"Nghe nói quần áo của ngươi bị nàng ta xé rách..."

Bỗng mặt hấn đỏ như lửa, hoàn toàn chẳng thể nói nên lời.

"Nghe nói còn là ở ngoài phòng, không thể ngờ nàng ta lại chủ động như thế đấy, ta còn cứ tưởng nàng ta không hiểu chuyện nam nữ nên mới mặc kệ ngươi không đếm xỉa gì chứ, ta nhìn nhầm rồi, đều do gương mặt hại nước hại dân này của ngươi cả, ngay đến Ca Dạ thanh tâm quả dục cũng..."

Một tay bịt lấy cái miệng không ngừng lải nhải, khuôn mặt tuần tú lúc đỏ lúc trắng, hấn vừa khó xử vừa tức giận thấp giọng mắng, "Ngươi nói bậy bạ gì đó, làm gì có chuyện này."

Vùng vẫy cả nửa ngày, cuối cùng cũng thoát khỏi cánh tay hấn, Cửu Vi thờ hồn hèn hồi lâu rồi liếc mắt, "Suýt nữa là bị ngươi làm chết ngộp rồi, không có gì thì vì sao ngươi lại căng thẳng như thế."

"Ai bảo ngươi nói mấy câu hoang đường bịa đặt làm gì."

"Đừng trách ta đoán lung tung, tại giữa ngươi với nàng ta thay đổi quá thật kỳ lạ. Ta cứ tưởng đó là lời đồn, tính ngươi thế nào ta là kẻ rõ nhất, nhưng nếu nàng ta thật sự cậy mạnh chèn ép thì chắc chắn ngươi không chịu nổi, không chừng còn làm ra mấy chuyện tự hủy hoại mình, thế nhưng hôm nay ngươi đối xử với nàng ta lại..." Cửu Vi ngờ nghếch gãi đầu, "Rốt cuộc là có chuyện gì thế."

Sau khi nghe nói xong, hấn bình tĩnh lại, "Cửu Vi."

"Ừ?"

"Thật ra ta... vốn chẳng có tài cán gì."

"Là ý gì?" Đột nhiên chuyển đề tài làm Cửu Vi ngây ra, không rõ nguyên do.

"Theo ngươi thấy, ta có thể về được Trung Nguyên không?"

Im lặng một lúc lâu, chỉ nghe tiếng côn trùng gáy giữa thâm cô lá.

"Gần như là không có khả năng, đúng không." Hấn bình tĩnh cười, "Bị cấm nội lực lại phải uống xích hoàn, cộng thêm địa vị bị quản chế, căn bản chẳng có cách nào chạy trốn được." Hấn thả lỏng mình, dựa ra sau gốc đại thụ, như tự mình lẩm bẩm, "Ta từng nghĩ phải cố tự vệ cho bằng được, chờ đợi cơ hội dù chỉ là một phần vạn, chỉ cần có thể sống được... Nhưng lại quên mất tình cảnh của bản thân."

Cửu Vi nhìn theo ánh mắt hấn, chẳng biết một chú bướm trắng nhỏ đã va vào mạng nhện tự lúc nào, bị mạng nhện trùng điệp bao lấy, cánh bướm như đang khẽ vỗ, nhưng đã chẳng còn vùng vẫy được gì, mắt thấy sẽ trở thành thức ăn ngon của kẻ khác ngay.

"Nếu không phải gặp được ngươi, chưa chắc ta đã có thể đi đến ngày hôm nay."

"Sao đột nhiên lại nói những lời này thế."

"Người tối hôm đó không phải là Ca Dạ, mà là Kiều trưởng lão." Giọng điệu bình thản như đang nói chuyện của người khác, "Ngươi đã từng nhắc nhở ta rồi." Cửu Vi cứng người, nhớ lại gương mặt của Kiều trưởng lão lúc sắp tàn thì ánh mắt dần lạnh đi. Sớm biết như thế, nên đâm một dao kia ác hơn mới phải.

"Là nàng đã cứu ta." Cụp mắt không muốn để ai biết được nỗi buồn, "Dù nàng ta cũng chỉ vì muốn lợi dụng hơn mà thôi."

"Thù Ân à..." Cửu Vi chẳng biết nên nói gì.

"Ta sẽ làm mình trở nên mạnh mẽ hơn." Ngẩng đầu lên, sâu trong mắt như có tia sáng lóe lên, "Cố gắng để mình có giá trị lợi dụng hơn, như thế đối với ta, với ngươi hay thậm chí là nàng ta, cũng đều tốt cả."

"Ngươi thay đổi rồi." Sau một lúc lâu im lặng, Cửu Vi cười, tuy không biết hấn bị kích thích thế nào, nhưng không kiềm được mà ca thán, "Như thế, cũng tốt."

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hành Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tứ Sứ

Thiên Minh quý gối trên đất không lên tiếng. Thật sự không dám tin nổi vào tai mình, cổ kim hăm con thịnh nộ muốn bùng nổ, hấn gồng mình cúi đầu. Giáo vương ngồi trên ngọc tọa cười nhạt, đưa mắt nhìn xuống bốn người quý trên đại điện. Vô số giáo chúng đang quý phục cúi lạy ngoài điện như dòng nước xiết bất tận, lắng nghe dự chỉ đầu tiên của giáo vương sau cuộc dẹp yên tự nội loạn.

“... Phế bỏ chức tả hữu sứ cùng tam trưởng lão. Đồi thành tứ sứ, quản lý giáo chúng, phò tá giáo vương...”

“Thiên Minh lập kế hoạch dẹp loạn lập được công lớn, tứ hào Phong sứ, điều khiển công việc trong giáo.”

“Tứ Tục có công hộ pháp bảo vệ nội điện trong loạn lạc, tứ hào Hoa sứ, chấp chương hình luật trong giáo, thưởng phạt phân minh không được có sai lầm”

“Ca Dạ đi sứ Sa Xa làm giáo uy lan xa, tứ hào Tuyết sứ, tổ chức mọi cuộc qua lại giao tiếp liên quan đến ba mươi sáu nước.”

“Cửu Vi dẫn Thí Sát doanh binh định nghịch loạn, xung phong đi đầu dũng mãnh hơn người, tứ hào Nguyệt sứ, chấp chương răn dạy lính mới của hai doanh Tội Phong và Thí Sát.”

“Tứ sứ trên đây còn trẻ, nhưng trong giáo không thể có nhiều kẻ hiền, người mưu lược giỏi võ, bốn giáo kỳ vọng rất lớn. Phàm những kẻ không phục tức là coi vô lễ với ta, nghiêm trị không tha.” Giọng của giáo vương mang theo lời đe dọa vô hình vang vọng trong điện, truyền đến nơi xa, vọng về nơi núi.

Mọi người cúi đầu thật thấp trán chạm đất, mắt chục ngàn người lặng ngắt như tờ.

“Tứ sứ lần đầu đảm đương trách nhiệm nặng nề, cũng nên cẩn thận làm tròn bổn phận, không được sơ suất lười biếng, phải nhớ cho rõ.”

Lặng yên chốc lát, rồi Ca Dạ là người đầu tiên dập đầu xuống.

“Giáo vương anh minh, nhất định thuộc hạ sẽ dốc toàn lực, dù chết vạn lần cũng không chối từ.”

Cửu Vi cũng cúi đầu xuống theo, “Cần tôn dự chỉ, trọng ân của giáo vương, dù thuộc hạ có sa vào nơi dầu sôi lửa bỏng hy sinh tính mạng cũng không báo đáp hết được ân tình này.”

Tứ Tục cong người ngẩng đầu, dịu dàng lên tiếng, “Tứ Tục cần tôn dự chỉ của giáo vương, tất sẽ tận tụy với cương vị.”

Thiên Minh cúi gập mình không thấy rõ mặt mũi, giọng nói trầm khàn, “Lời răn dạy của giáo vương, thuộc hạ xin nhớ kỹ trong lòng.”

Quý ở ngoài điện, tai nghe từng câu cung kính đến tột cùng mà đáy lòng không khỏi cười nhạt. Ủng công Thiên Minh bày mưu tính kế, đến cuối lại giúp người ngoài được lợi, có thể tưởng tượng được giận điên đến mức nào. Sớm nên ngờ rằng, với tâm cơ của giáo vương, làm sao có thể dễ dàng khoan dung cho hấn bành trướng thế lực để ngồi lên ngọc tọa chứ.

Phế bỏ nhị sứ để lập tứ sứ, vô hình trung đã dùng Ca Dạ và Cửu Vi cân bằng quyền lực gần nghiêng về phía Thiên Minh và Tứ Tục.

Ca Dạ tuổi nhỏ Cửu Vi mới đến, chưa đủ để chúng giáo quý phục, chỉ có nhờ vào giáo vương ủng hộ mới có thể bảo vệ trung thành không lừa dối. Cửu Vi có địa vị thấp nhất tứ sứ chấp chương Tội Phong doanh và Thí Sát doanh, lại có vết xe đổ trước đó của Quý trưởng lão, ắt sẽ cẩn thận để ý mọi chuyện hơn, nhất định sẽ không để Thiên Minh chắm mắt được gì, diệt trừ căn nguyên tai họa lớn nhất, dù dã tâm của Thiên Minh có lớn đến đâu cũng khó khơi gọi sóng lớn được.

Nhìn thì có vẻ không quan tâm đến mọi chuyện, buông thả mặc kệ, nhưng thực chất lại nhẹ nhàng điều khiển mọi người trong lòng bàn tay. Trong bốn người đang quý dưới điện ai cũng là cao thủ xuất sắc có thể một mình đảm đương, nhưng tất cả đều chỉ là quân cờ trong tay giáo vương.

Nhìn về người đang ngồi trên ngọc tọa nơi xa mỉm cười khó lường kia, hấn không khỏi âm thầm nghi ngờ, rốt cuộc là Thiên Minh xúi giục giáo vương điều tra diệt trừ tả sứ, hay là giáo vương cố ý buông lỏng để nhị sứ đọ sức với nhau, chỉ chờ đến thời khắc loại bỏ. Còn các vị trưởng lão cảm rễ sâu cây lớn mạnh, liệu có phải đã vô tình rước lấy nghi kị mà ngay bản thân mình cũng không biết không?

Làm việc cống hiến cho người thâm trầm hung ác như thế nguy hiểm biết bao, Cửu Vi muốn giữ lấy quyền lực phải thể sống chết giành giật mới có được, không biết cần phải trả giá bao nhiêu. Một đợt gió núi thổi những bông tuyết đến day đặc, ở ngoài cây kia là lá cây um sùm xào xạc trong mưa gió.

Quyền lực Thiên Sơn thay đổi nhanh chóng lan truyền khắp các nước Tây Vực.

Ca Dạ trở nên bận rộn hơn thường, đủ tặng phẩm cống nạp đến dón dập nhận không xuể, nàng cho người ghi chép từng cái một để nhập kho, lầy lề đáp đồng đều với các vị quan viên đến thăm dò đòi đồ tốt, không hề vì nhỏ tuổi nhiều gánh nặng mà có phần nửa thất thốt, trong đêm khuya còn lật đọc sổ sách ghi chép của Kinh trưởng lão để lại khi xưa, phải trong thời gian ngắn nhất hiểu rõ công chuyện các nước như lòng bàn tay, bận bịu tới mức đến ngày hôm nay nàng mới có thời giờ để ý đến viện tử vừa được thay đổi để xứng với thân phận.

Nơi ở mới là một tòa cung điện trên mặt nước.

Lấy sức người đục một kênh rạch từ trong núi, dẫn nước tuyết đổ vào thành trì, rồi cho xây toàn bộ điện đường ngay chính giữa ao. Bốn bề được nước bao quanh, lụa mỏng thuần trắng phất phơ trước gió, những miếng vỏ sò được mài thành chuông giấy mỏng nhẹ, lẳng lẳng rủ xuống mái hiên, chốc lát lại đung đưa đing đang, trong điện còn có đường nước chảy rất dài, phủ đầy hoa sen lớn nở rộ, lá sen xanh biếc tròn trịa dập dờn, vô tình có giọt nước trong vắt lấn xuống.

“Hoa này...” Đập vào mắt là ao lớn cùng hoa nở trái mùa, cả hai đều sững sờ.

“Bẩm Tuyết sứ, dời mắt khắp Tiên Sơn, chỉ có nơi đây mới có kỳ cảnh như vậy.” Giáo lại trông coi nơi ở máy móc đáp lời, “Tòa điện này được Quý Sương quốc mời tới những người thợ khéo léo để dựng nên, xây điện ban đầu là từ giữa núi dẫn vào hai suối nguồn nóng lạnh, suối nước lạnh ở bên ngoài, suối nước nóng ở bên trong, sau khi trung hòa hai suối mới khiến hoa sen có thể nở rộ bốn mùa đêm đông không tàn, lại còn dây xừng cơ cấu hành lang cực kỳ tài tình, làm cả điện này đông ấm hạ mát, tuyệt đối không có chuyện vì nước mà lạnh thấu xương.”

Giẫm trên đá vân mây bóng loáng, Ca Dạ quay đầu quan sát trong điện, vươn tay chạm nhẹ lấy chuông vô sò treo giữa không trung, chiếc cầm thanh tú trắng như tuyết khẽ ngẩng cùng hàng mi dài rung nhẹ, tất cả được bao bọc bởi mùi sen xom thanh ngát. Con gió nhẹ lướt qua thủy điện, có mùi trầm hương vương tay áo, bóng người trắng xóa như tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Trong một giây lơ lửng đó, chợt hắn đã biết chấp niệm của Thiên Minh là đến từ đâu.

Chọn bữa một gian phòng cạnh nhà chính, từ cửa sổ nhìn ra là sóng nước đập dềnh sáng lóa, núi xa ẩn hiện sau màn sương mù, gần như khiến người ta nhìn nhầm thành Giang Nam.

Ca Dạ không thích nhiều người, hạ lệnh cho đông đảo kẻ hầu trực ở tiền điện, còn trong điện chỉ để lại mỗi Thanh Di và vài thị nữ khác, một nơi lớn như thế lại lặng thinh không tiếng động, quanh quẩn yên tĩnh, lại tựa chốn không người.

Hắn liếc mắt nhìn lúc bày biện chỗ ngủ, trong phòng của Ca Dạ toàn giá sách với giá sách, những cuốn sách cổ đếm không hết chất đầy trên giá một cách chỉnh tề, hắn tiện tay rút ra lật xem, kiến thức rất rộng, lại ẩn chứa nhiều điều hoàn toàn không ngờ tới. Y đọc được lý, chiến sách binh thư, tính tượng địa lý, văn võ thao lược... Nhiều vô số kể đủ mọi lĩnh vực, thật không biết nàng có đọc từng cuốn một không nữa. Đưa mắt nhìn quanh bốn vách tường, ngoài mấy món trân phẩm được giáo vương ban thưởng ra thì không có đồ lặt vặt nào, nếu không phải có đặt chiếc giường nhỏ thì trái lại còn giống thư phòng hơn nhiều.

Ngoài sách ra thì không thấy được bất cứ sở thích nào khác, chỉ là thiếu nữ mới hơn mười tuổi lại đậm bạc đến mức ấy...

“Ngươi nhìn gì thế.” Ca Dạ đứng cạnh cửa, nhìn lướt qua cuốn sách hắn cầm trong tay. Hắn khẽ mím môi, không biết nàng đang vui hay đang giận, cũng không biết có vì mình tự ý vào phòng ngủ mà mắng không.

“Thần Nông Thử Độc Kinh ư?” Không có biểu cảm không vui, nàng hơi bất ngờ, ánh mắt đánh giá một vòng trên mặt hắn, “Nếu ngươi thích thì cứ lấy xem đi, học thêm cũng tốt.”

“Cô cũng đã đọc hết chỗ sách này rồi hả?”

Ca Dạ đi tới trước án kiểm tra sách, cũng không để ý đến câu hỏi của hắn, “Khoảng bảy phần, gần đây nhiều chuyện quá, ít khi đọc được.”

Hắn không khỏi ngạc nhiên, “Làm sao có thể?!”

“Ngươi muốn hỏi điều gì?” Nàng khó hiểu ngẩng đầu.

“Cô đều nhớ cả sao?” Hắn giơ cao cuốn sách trên tay.

Đặt tài liệu xuống trầm ngâm chốc lát, rồi nàng chọn lấy hơn mười cuốn sách ở trên giá đưa tới, “Đọc xong trong vòng một tháng, đến lúc đó ta sẽ kiểm tra.”

Tổ vãn, cửu quyền, lục thao*, chiến quốc sách, hoàng đế bát thập nhất nan kinh, lại cả Tây Vực chí... Cứ hễ lật một cuốn là sắc mặt lại khó coi hơn, phải đọc những cuốn sách thâm thúy phức tạp trong thời gian giới hạn như thế, thật chẳng khác gì tập luyện ở Tội Phong doanh cả.

*(*Tổ Vãn và hoàng đế bát thập nhất nan kinh đều là sách y; Linh Khu – Bộ sách kinh điển của y học Đông phương chủ yếu nói về âm cưu, vì gồm có 9 cuốn nên còn được gọi là Cửu Quyền; Lục Thao là bộ binh thư nổi tiếng của Trung Quốc cổ đại.)*

“Những cuốn này...”

“Phải đọc cho hết.” Nàng cúi đầu phê chuẩn mặt báo gần đây, giọng rắn rỏi, “Nay ta đã là tứ sứ, việc ngươi phải gánh vác cũng không còn giống như trước đây, nếu là lúc trước, ta sẽ yêu cầu ngươi hoàn thành bốn phần sát thủ, nhưng bây giờ thứ phải đối mặt còn có cơ quan ám toán đầu đá trong giáo, còn nguy hiểm hơn cả kẻ địch. Mọi người cũng đều chờ đợi đây, chắc chắn còn hà khắc hơn trước, chỉ đi sai một bước thôi cũng đã không tương tượng nổi hậu quả rồi.” Bút trong tay khựng lại một lúc, rồi lại bình tĩnh nói tiếp.

“Nếu ngươi không muốn vô cớ nộp mạng thì tốt nhất nên thích ứng nhanh lên.” Tròng mắt đen nháy bỗng nhìn lướt qua, “Bắt đầu từ tháng sau, ta sẽ phái ngươi một mình xuống núi thi hành nhiệm vụ.”

“Nhiệm vụ kiểu nào?”

“Còn là nhiệm vụ nào nữa.” Nàng thờ dãi gác bút xuống, “Đương nhiên là giết người rồi. Ám sát, phục sát, độc sát, dụ sát...” Nàng giơ từng ngón tay lên, nghiêng đầu như một đứa bé, trong đôi mắt lại không ẩn giấu vẻ tươi cười, “Đương nhiên, nếu ngươi cảm thấy thuận lợi thì còn có thể dùng sắc đẹp để giết, ngươi vốn có năng lực này rồi, thủ đoạn thì tùy ngươi, nhưng phải hoàn thành nhiệm vụ trong kỳ hạn.”

“Thí Sát doanh?” Không nhận ra lời của Ca Dạ có ngầm chứa châm chọc hay không, hắn dứt khoát hỏi thẳng nghi ngờ.

“Thí Sát doanh đang bị thương nặng, chút chuyện nhỏ này cũng không cần kinh động đến người cao tay. Huống hồ...” Giọng của Ca Dạ chậm đi, rồi chợt cười nhạt, “Nguyệt sứ mới nhậm chức, chưa chắc có thể sai khiến được họ.”

Cửu Vi được đề bạt làm một trong tứ sứ với tốc độ vượt qua lẽ thường, hơn cả ngạc nhiên mừng rỡ chính là cảnh giác thận trọng. Một bước lên mây đạt được nguyện vọng, hai người vẫn gần gũi như trước, nhưng vì ngại Ca Dạ nên không tiện gặp mặt, chỉ đưa đồ qua lại, mà độ tinh xảo của những thứ đồ đó khác biệt một trời một vực với khi xưa, đủ thấy được trọng lượng của địa vị tứ sứ.

Đối với Cửu Vi mà nói, trước mắt Tội Phong doanh được loại bỏ sạch sẽ không còn một mống là chuyện khó giải quyết nhất, Thiên Minh cố sức gây khó khăn, Từ Túc thỉnh thoảng tạo áp lực, Ca Dạ khoanh tay đứng nhìn, cũng đủ để chuyện càng thêm khó khăn. Cũng may chuyện Sa Xa vẫn còn đó, nên không có nước nào nhân lúc trong gió thay màu mà rục rịch, vì vậy mới có thể tìm được manh mối trong cuộc rối ren lộn xộn.

Nghe lời bóng gió của Ca Dạ, hình như tình cảnh của Cửu Vi... rất không ổn.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hành Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Hối Ké

Âm thầm thối nát được sự thật lại càng khiến tâm tình ngày càng trở nên nặng nề.

Cửu Vi trải đời không nhiều uy vọng chưa cao, cộng thêm Thiên Minh chấp chương giáo vụ xúi giục từ trong, căn bản khó mà thu phục được Thí Sát doanh, thậm chí nhiều lần sát thủ tình nhuệ thi hành nhiệm vụ còn âm thầm kháng lệnh, dương thịnh âm suy, tuy không dám khiêu khích thẳng mặt, nhưng lại khiến rất nhiều lệnh chính không cách nào thực hiện được.

Từ Túc có quyền xử phạt khoanh tay đứng nhìn, rất hà hê khi thấy người khác chịu khổ, có thể nhẹ nhàng đưa đến một vài yêu cầu trừng phạt, lại càng khiến xu thế bất tuân dâng cao. So ra thì, Ca Dạ không nghe không hỏi đã tương đối hiếm rồi. Phần lớn giáo đồ chỉ đứng nhìn, thậm chí có người âm thầm đánh cược bao giờ vị Nguyệt sứ này sẽ thất sủng, sẽ bị giáo vương ghét bỏ.

Rất dễ thấy, tam sứ không ai không phòng bị với thế lực vừa được cất nhắc này.

Đàn áp chưa xong, thời gian đào tạo lực lượng cho mình lại không đủ, lúc này Cửu Vi chẳng khác nào giấy giữa trên chảo nóng cả. Từ một sát thủ chính trực liều mạng đến thống soái chỉ huy bảy sói tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng, giáo vương đặc biệt cất nhắc cũng không đưa lại cho hắn bao nhiêu vốn liếng, ngăn cản trên nhiều phương diện càng làm tình cảnh thêm phần khó khăn.

Đúng lúc này, trong Thí Sát doanh ngầm truyền ra tin tức, đang lên bàn bạc hợp lực khuyên can giáo vương, đòi Cửu Vi. Nếu việc đó xảy ra, cộng thêm tam sứ đổ dầu vào lửa, có thể tưởng tượng được kết quả sẽ ra sao.

Từng ngày từng ngày trôi qua, thỉnh thoảng có đi lướt qua nhau, thần sắc Cửu Vi vẫn như thường, nhưng có thể cảm nhận được một mối lo âu đang tăng thêm từng ngày, tâm sự nặng nề. Gió thổi báo giông tố sắp đến, cảnh khốn cùng càng lúc càng nguy, quanh quẩn mấy ngày, rốt cuộc hắn cũng gõ cửa phòng Ca Dạ.

"Vào đi."

Đẩy cửa bước vào, Ca Dạ còn đang đứng trước bàn viết tốc ký, bên cạnh là công văn chất đống cao như núi, gần như che lại bóng người.

"Có chuyện gì?" Nàng không ngẩng đầu, hắn cũng không biết phải mở miệng thế nào, có hơi chần chừ.

Ca Dạ không hỏi lại, vung bút như bay lại phê xong một quyển, tốc độ nhanh đến mức kinh ngạc, thậm chí có quyền chỉ mới liếc mắt đã hạ bút ngay, một số cần cần nhắc thì rút ra đặt sang một bên, trong căn phòng vô cùng yên ắng này, chỉ nghe thấy tiếng giấy lật loạt soạt.

Dù sao vẫn còn bé, thân hình lại nhỏ xinh, nên bàn ghế đều được thợ chế tạo đặc biệt. Lông mày nhọn khể nhủi, tròng mắt đen láy, mang theo vẻ chuyên tâm suy nghĩ, thoát nhìn như một đứa bé non nớt đang học hành cực khổ dưới ngọn đèn, chỉ có điều công văn mà bút hạ xuống đều là mật báo của các nước Tây Vực liên quan đến sinh tử, quả thật khá kỳ dị.

Hoa đăng nổ tí tách hắt ra ánh sáng lay lắt, Ca Dạ ngừng tay dịch tâm đèn, rồi lại khẽ vuốt mi tâm đầy mồ hôi.

"Tôi trẻ như vậy, rốt cuộc ngươi muốn nói gì?"

"Ta muốn hỏi chút về tình hình của Cửu Vi."

"Hắn ư?" Cô gái nhắm mắt, cũng chẳng bắt ngờ là bao, "Không phải ngươi rất rõ à, ta biết ngươi đã âm thầm hỏi thăm rồi."

"Tình cảnh của hắn..."

"Rất cam go, mọi người ai cũng biết." Ngắt lời hắn, Ca Dạ mở mắt ra, con ngươi đen lặng như đầm hồ sâu, "Ngươi muốn ta thế nào?"

"Ta hy vọng cô có thể giúp hắn."

"Lý do gì để ngươi cho rằng ta sẽ đồng ý làm chuyện phí công sức lại không thu được gì này?"

"Để mặc cho Thiên Minh Tử Túc lớn mạnh, đối với cô cũng không có gì tốt."

Nàng xoay bút, không biểu cảm gât đầu, "Nói không sai, nhưng giúp đỡ Cửu Vi cũng giống thế."

"Nếu Cửu Vi có thể tự lập chống lại Thiên Minh, áp lực của cô sẽ giảm đi nhiều. Còn nếu Cửu Vi bị trừ khử, nhất định Nguyệt sứ mới sẽ nghiêng về phía Thiên Minh, đến lúc đó tình cảnh lại càng nguy hiểm hơn."

"Nguy hiểm bây giờ cũng không phải là ta, huống hồ với ta Cửu Vi hay Thiên Minh đều không có gì khác nhau cả."

"Thiên Minh thao túng Thí Sát doanh, ngay đến cô cũng sẽ bị chế ngự, cô thật sự hy vọng quyền lực trong tay hắn sẽ lớn mạnh đến mức đó?"

"Nên ngươi khuyên ta trước mắt cần chộc giận hắn sao?" Vẫn là giọng điệu thờ ơ nhạt nhẽo ấy, đã là chuyện không liên quan thì nàng sẽ mặc kệ, "Nếu giáo vương chọn Nguyệt sứ cho nhiệm kỳ kế không liên quan gì đến Thiên Minh, thì ta chỉ cần ngồi nhìn là được."

"Nếu lúc này cô lên giúp, ắt Cửu Vi sẽ rất cảm kích."

"Hắn cảm kích thì có giúp ích được gì cho ta?"

"Tứ sứ mất cân bằng càng không có lợi gì với cô." Hắn ổn định lại cảm xúc, cân nhắc dùng từ, "Quan hệ giữa Tử Túc và Thiên Minh không phải là bí mật gì ở trong giáo cả, thế lực đằng sau cực lớn. Lúc này căn cơ của Cửu Vi chưa ổn, các ngươi bắt tay mới có thể miễn cưỡng san bằng cục diện, mất đi sự ủng hộ của Thí Sát doanh, ảnh hưởng của ma giáo vững chắc trong ba mươi sáu nước Tây Vực không phải chỉ là nói suông, đến lúc đó, Thiên Minh tuyệt đối có lý do để si nhục cô, giống như đã làm với Cửu Vi hôm nay vậy."

Yên lặng một hồi, giọng nói trong trẻo lạnh lùng như gió đưa băng nổi, "Nếu ta nhúng tay là có nghĩa cùng lúc đắc tội với nhị sứ Phong Hoa, nói không chừng còn chết nhanh hơn."

"Cô không nhúng tay vào, hắn cũng sẽ không bỏ qua cho cô."

"Cho dù là thế, có Thiên Minh cản trở từ bên trong, rồi cả Tử Túc lấy hình luật làm phiền, hai bên này đều không phải là quyền hạn của ta, ta cũng không giúp được." Mặt mày bất động, nàng hỏi hột đáp.

"Cô có cách." Hắn nhìn xoáy vào nàng, "Chỉ cần cô thực sự muốn."

Ca Dạ lạnh lùng nhìn lại, "Bảo ngươi xem sách chiến quốc không phải là vì đề đối phó với ta."

"Ta chỉ nói rõ hơn thua mà thôi."

Sau một lúc lâu im lặng, bỗng nàng quay đầu đi chỗ khác, "Được rồi, ta sẽ cho hắn một vài đề nghị." Ngồi xuống ghế trầm ngâm một lúc, "Trước mắt khiếm khuyết lớn nhất của hắn chính là chưa đủ quyền hạn, tốt nhất nên đi tìm giáo vương nhờ giúp sức."

"Giáo vương?"

"Không sai."

"Nhưng lúc này mà đi tìm giáo vương, chẳng phải càng chứng minh không đủ năng lực không thể thị uy sao?" Làm không tốt lại còn để Thiên Minh có cớ công kích.

Có lẽ về mặt nghi ngờ quá rõ ràng, Ca Dạ như cười như không liếc nhìn, rồi thành thực nói, "Người không hy vọng Thiên Minh ngồi cao nhất là giáo vương, tứ hào Phong sứ chỉ là vạn bất đắc dĩ, chiến công của hắn lúc đẹp loạn quá nhiều, không thưởng thì kẻ dưới sẽ không phục tùng. Chỉ là dã tâm của hắn từ lâu đã trở thành điều giáo vương nghi kỵ, nên mới cất nhắc Cửu Vi vào vị trí Nguyệt sứ, chặt đứt cơ hội Thiên Minh khống chế Thí Sát doanh. Ai cũng biết Cửu Vi kinh nghiệm còn thấp, lúc này hoàn toàn có thể thăng thần thừa nhận, giáo vương không những không coi thường mà sẽ xem là thăng thần, lại thêm on nâng đỡ. Nếu Cửu Vi chỉ biết bám víu quyền lực chống đỡ đến chết, vậy thì trong mắt giáo vương hắn chỉ là người thiếu cơ trí, không gánh vác nổi trọng trách, để mặc hắn bị Thiên Minh diệt trừ cũng không có gì đáng tiếc."

Cẩn thận suy nghĩ hồi lâu, hắn lại lên tiếng.

"Còn Thí Sát doanh cương quyết không theo phải làm thế nào đây, nếu dùng trọng hình đe dọa chỉ sợ càng khó kiểm soát hơn."

"Biện pháp không triệt để, phải giải quyết vấn đề từ cái gốc như thế nào." Hai mắt Ca Dạ lóe lên tia giảo hoạt, "Nguyệt sứ mới nhậm chức, chắc còn chưa có ảnh vệ cho mình."

"Ý cô là..."

"Ta nói rõ ra đây rồi, nếu cả việc này mà hắn cũng không hiểu thì không có tư cách làm Nguyệt sứ." Giơ tay lên chặn lại câu hỏi của hắn, Ca Dạ trở nên lạnh lùng, "Thù Ảnh, ta biết quan hệ của các người, nhưng người cũng phải rõ, giáo vương cũng không hy vọng một người đến từ Trung Nguyên sẽ qua lại thân thiết với Nguyệt sứ, lúc đó ngài ấy lại hoài nghi về độ trung thành của cấp dưới."

Nàng nói đến đó thì dừng lại, tuy không nói hết nhưng hắn đã tỏ tường, chuyển thành im lặng.

Không chỉ có qua lại thân mật với Cửu Vi sẽ dẫn đến nghi kỵ, mà sợ rằng giáo vương cũng không hy vọng Cửu Vi liên hiệp với Ca Dạ, tứ sứ có hiềm khích lẫn nhau, có hoài nghi ngờ vực mới khiến cấp trên vui mừng. Như vậy tất cả đều dựa vào giáo vương để dựng lên lớp tự vệ, áp chế dòng liêu, diệt sạch mối nguy độc quyền.

"Lui xuống đi, hôm nay ta đã nói quá nhiều rồi, đừng hy vọng ta ra mặt giúp hắn, Nguyệt sứ chỉ có thể dựa vào thực lực của chính mình mới đứng vững trong giáo được."

Nếu đã không muốn thì cũng không tiện.

Lúc này quang minh chính đại tương trợ Cửu Vi đồng nghĩa với việc bị người ta nắm thóp, lại dẫn đến việc giáo vương hiểu lầm, đâm ra khác biệt vì đàn độn.

Ca Dạ lạnh lùng ít nói luôn cân nhắc thế lực các phe, tự mình phân tích tình cảnh, nắm chắc tâm cơ của giáo vương... Sắc bén chính xác đến đáng sợ.

Cửu Vi im lặng liên tục, sau khi nghe xong chỉ nói hai câu.

"Cám ơn." Trên khuôn mặt sạm đen có dung khí đoạn tuyệt, có quyết tâm đánh đến cùng mà xưa nay chưa từng có, "Thù Ảnh, người cứ nhìn đi, nhất định ta sẽ thành công."

Rồi ba năm sau đó, bọn họ không còn cơ hội trò chuyện thêm lần nữa.

Mà ba năm qua Ca Dạ cũng dần củng cố địa vị trong giáo, là thời gian thành lập thân tín hỗ trợ bản thân. Thi hành vô số nhiệm vụ, ngang dọc các nước Tây Vực, không đếm xuê đã có bao nhiêu người chết dưới tay nàng, thủ đoạn của Ca Dạ so với Kinh trưởng lão trước kia còn mạnh tay hơn, cũng càng kín đáo hơn.

Một mặt lấy ám sát uy hiếp các nước, mặt khác lại chi rất nhiều vàng bạc thu mua trọng thần hậu phi, có cứng có mềm, mưu sách tiến hành song song, thậm chí còn thao túng vài chuyện phế lập vương tự của một nước hay đao binh chiến sự. Vua một nước rất khó tự bảo vệ an nguy cho mình, được giáo phái ủng hộ hay không có liên can trực tiếp đến tồn vong của một nước.

Thủ đoạn sét đánh, cấp tốc như sấm chớp, lại vận dụng rất đúng lúc. Trong mấy năm qua uy danh của ma giáo đạt đến đỉnh cao, các nước tranh nhau tiến cống qua lại để cầu lợi, tài sản như nước không ngừng chảy vào, được giáo vương rũ mắt chiếu cố.

Không còn ai dám coi thường cô gái bé nhỏ này nữa, nàng lấy sự thật chứng minh tôn hào Tuyết sứ có danh vọng của nó, ngay cả ảnh vệ sau lưng cũng trở thành đối tượng bao người kính sợ. Thù Ảnh dần dần Lục Dực không chút kém cạnh với tinh hoa của Thí Sát doanh, có sở trường riêng phối hợp tuyệt vời, trong nhiều nhiệm vụ đều trăm sát hoặc bắt sống được đối phương, đối mặt với thực lực như thế, Thiên Minh chấp chương giáo vụ đều phải né tránh ba phần.

Sau khi Thiên Minh Tử Túc trở thành tứ sứ trái lại lúc gần lúc xa, ít khi lén lút qua lại, chỉ khi gièm pha Ca Dạ Cửu Vi mới đồng lòng chung sức, còn Cửu Vi của giờ đây, cũng không phải là kẻ có học thức thấp.

Ba năm trước, Cửu Vi cẩn thận phòng bị dè chừng cũng sợ hãi tiếp nhận chức vị Nguyệt sứ, một lần mưa gió khốn khó, trong lúc nguy nan đã đi gặp giáo vương, thần nhiên thừa nhận bản thân chưa đủ để kế dưới phục tùng, xin được từ bỏ chức vị nóng bỏng tay này. Giáo vương cảm nhận được lòng trung thành, ban cho quyền độc đoán, có thể tự mình trừng phạt giáo chúng từ cấp trung đẳng trở xuống nếu phạm sai lầm, không cần thông qua Tử Túc xem xét.

Quyền hạn vào tay, Cửu Vi lấy vết xe đổ trước đó của Tội Phong doanh làm lý do, phong bế Thí Sát doanh rắn dạy một năm, tăng lòng trung thành tận tâm cống hiến sức lực của mọi người. Trong cấm uyển không ao một ai được xem xét qua lại, chỉ có Cửu Vi là tối thượng, quyết định sát phạt kỷ luật nghiêm minh, không ai dám bốp chát hay dị nghị gì. Sau đó dùng phương pháp chém giết lẫn nhau chọn ra hai ảnh vệ cho mình, lại chỉ ra năm người làm đội trưởng, thay mặt quản lý công việc trong doanh, thưởng phạt phân minh quyền lực trách nhiệm tương đồng, dù chỉ hơi lời biếng cũng tuyệt đối không nhân nhượng. Từ đó phạm là chuyện xảy ra trong doanh, chẳng màng lớn nhỏ thế nào, ngay lập tức có sắc lệnh điều động, như cánh tay điều khiển ngón tay muốn gì được nấy.

Không ít người giỏi dưới sự rèn luyện nghiêm khắc gia nhập Thí Sát doanh, nhiều lần lập nên công lao chiến đấu, tựa như lưỡi kiếm sắc bén bị gãy được mài lại đầu nhọn, rất được giáo vương khen ngợi. Cái tên Nguyệt sứ Cửu Vi giờ đây đứng ổn như bàn đá, không còn là tân sung lúc trước để mặc người ta phỏng đoán rồi đi hay ở lại.

Thời gian xoay vần, tứ sứ lần lượt xây dựng căn cơ của mình trong giáo, có kẻ ủng hộ đi theo. Thế lực ngang nhau quyền lực lại bị hạn chế, trong giáo

chưa từng được yên ổn phồn vinh như thế bao giờ.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hành Ca* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Gió Nổi

Phong trần mệt mỏi chạy về Thiên Sơn, bước vào thủy điện, bước chân vô hình chậm lại. Có lẽ do dòng nước sen xanh trong điện, chuông sò nhẹ vang, hoặc có lẽ là do âm u yên tĩnh, như được bảo phủ trong màn sương. Chợt hoàn hồn từ những trận sát phạt máu tanh liên tục, xao động trong người như lắng xuống.

Khác hoàn toàn với Trung Nguyên, vất bỏ hết mọi suy nghĩ, giờ tay vung dao không chút do dự, trở thành sát nhân hữu danh vô thực, nhưng không cách nào oán trách được thiếu nữ đang chờ hấn ở cuối hồ sen xanh.

Đây là lựa chọn của hấn, lựa chọn cúi đầu xưng thần trước mặt nàng, tùy ý sai bảo. Còn nàng, mãi chỉ là cái gậy đầu hững hờ, chỉ ra thiếu sót trong hành động, rồi lại phái đi làm nhiệm vụ tiếp theo.

Thời gian như dừng lại trên người nàng.

Dù từ lần đầu gặp đến nay đã mấy năm trôi qua, nhưng hình dáng của nàng vẫn như xưa, không lớn lên chút nào, giáo đồ không nhận được thậm thụt trao đổi, thậm chí còn có lời đồn nói nàng là yêu quái. Bề ngoài non nớt nhưng thủ đoạn lại hơn người, tính tình lạnh lùng, ít giao du với bên ngoài, dường như tất cả đều chú thích thêm cho lời đồn.

Nhìn cô gái xiêm y trắng như tuyết trước mắt, hấn cũng cảm thấy lạ lùng, nhất thời hoảng hốt sợ hãi.

“Thù Ảnh!” Mãi không thấy người trả lời, Ca Dạ nhíu mày.

Hấn lấy lại tinh thần, nói ra câu trả lời nàng muốn.

“Người đang nghĩ gì đấy?” Cái nhìn thanh lạnh chuyển một vòng trên mặt hấn, có phần kinh ngạc.

“Rốt cuộc cô mấy tuổi rồi?” Không biết vì sao, hấn lại hỏi ra nghi vấn đã giấu bao lâu nay, nói xong liền bắt giác lùi ra sau một bước, hối hận vì lỡ lời.

Ca Dạ sững sờ một lúc lâu, rồi dần dần bật cười, đôi mắt sáng lên như bùng tinh.

“Ta thế này, giống yêu quái lắm nhỉ.” Ngón tay nhỏ xoa xoa lấy trán, âm thanh trước sau như một không chút gọn sóng lại có phần tự giễu.

Hấn mở miệng, nhưng không nói nên lời.

“Sau này đừng hỏi nữa.” Rũ tay xuống lại lạnh lùng như băng, hệt như thay đổi trong nháy mắt đó chỉ là ảo giác, “Đó không phải là chuyện người nên quan tâm.”

Là sức lực gì lại khiến một đứa bé ngừng trưởng thành?

Đi ra khỏi thủy điện, hấn nhớ lại về mặt lúc đó của Ca Dạ. Ảm đạm, chán chường, và cả sự thô lương bất lực, có thứ gì đấy đã xuyên qua lớp mặt nạ lạnh lùng, khiến nàng bộc lộ cảm xúc khó che giấu. Dưới lớp mặt nạ không chút nhọc nhằn, chưa bao giờ thất lễ, tinh táo biết khắc chế, luôn cân nhắc chu toàn lại là sự chân thực hiếm thấy.

Lúc này hấn mới mơ hồ cảm nhận được, người thiếu nữ tay nắm quyền lớn này, cũng là người có máu có thịt.

Lục Di ở đối diện mặc áo xanh như nước, nở nụ cười ngọt ngào, y theo giáo quy hành lễ rồi chớp mắt, âm thanh cực nhỏ truyền vào tai.

“Giờ Hợi* hôm nay, Thanh Gia các ở Mị viên.”

(*Giờ Hợi là khoảng từ 9-11 giờ đ.êm.)

Hấn im lặng không đáp, cứ thế mà bước qua, tay siết chặt.

Mị viên, là chốn cực lạc hiếm có tại nhân gian.

Phóng mắt nhìn đều là phấn son tuyệt sắc, yểu điệu đón người, mùi hương phấn tán công đồn dập, dịu dàng triền miên thấu xương.

Nhanh chóng tách mình khỏi những thân hình uốn éo đang bám trên người, hấn nêu tên Thanh Gia các, sau đó được một cô gái người Choang xinh đẹp

lại đeo miệng dẫn vào một tiểu các lung linh, để lại sau lưng là sóng thu oán trách. Sau khi băng qua mấy hành lang, đập vào mắt đều là rường cột chạm trổ, khúc uyển tường trắng, rất có vẻ thanh tao của Giang Nam.

Phần lớn độc uyển là chỗ ở của mỹ nữ hàng đầu, người có thể ra vào đều phải là thượng cấp trong giáo trở lên. Cô gái người Choang dẫn đến trước cửa thì biết ý lui xuống, có hai tiểu tỳ đậm phần nhật mặc xiêm y mỏng đi ra chào đón, chợt mắt sáng lên, tiếng nói trong trẻo uyển chuyển cúi lạy, rồi sau đó vừa kéo vừa đẩy hẳn vào nội thất.

Mỹ nữ trong phòng biếng nhác chải đầu trước gương.

Nghe thấy phía sau có tiếng người, không hề quay đầu mà chỉ vén mái tóc đen lên, cắm cây trâm bạch ngọc lên, áo tơ trắng như trắng bạc, tóc đen tựa gỗ mun, để lộ cân cổ nhỏ xinh làm người yêu thương. Có lẽ cảm thấy có chút khác thường, nhưng chẳng biết là tại vì sao, cho đến khi mỹ nữ quay đầu lại, yêu kiều cười một tiếng giòn tan thì hẳn mới chợt vỡ lẽ.

Da trắng như tuyết, mắt đen lạnh lùng, cả người ngoài cây trâm ngọc ra thì không có đồ trang sức nào khác, mặt mũi lại có ba phần giống Ca Dạ. Chỉ là thân hình cao hơn, uyển chuyển động lòng người, là một cô gái trưởng thành thuần tha vô cùng.

Mỹ nữ thấy hẳn không nói gì thì hé môi cười, gọi tiểu tỳ đưa rượu vào, đợi rượu và thức ăn có đủ thì cho lui, sau đó nàng nhấc đôi tay trắng nõn cầm bình rượu rót đầy ly ngọc.

“Công tử mới tới, Yên Dung không có quà cáp gì để biếu, xin tự uống trước một ly vậy.” Dứt lời liền uống cạn ly rượu, dung mạo bị mùi rượu kích thích khiến hai má ửng đỏ.

“Cô tên là Yên Dung?”

Mỹ nữ nở nụ cười ngọt ngào, còn chưa kịp trả lời thì bên cạnh truyền đến tiếng cười khê.

“Yên Dung giải ngữ, Mị viên vô song, ngay đến cả việc này mà người cũng chưa từng nghe qua à.” Một gã nam tử nhẹ nhàng nhảy vào từ cửa sổ, cười tủm tỉm nhìn hẳn.

“Cửu Vi!” Hẳn khê thốt lên, đã ba năm chưa từng đối mặt trò chuyện, tâm tình hẳn không khỏi kích động.

Đôi phương quan sát từ trên xuống dưới, đi đến siết chặt vai hẳn, cũng cảm khái không thôi.

“Ba năm rồi, giờ mới có thể gọi người một tiếng ở ngay trước mặt.”

Cửu Vi trước mắt đã bỏ đi nhuệ khí chín chắn lão luyện, lại có thêm phần uy thế. Hai người nhìn nhau cười, hàng trăm mùi vị cảm xúc dấy lên trong lòng qua một hồi lâu mới bình tĩnh lại, Yên Dung thức thời lui ra ngoài gây đàn, để lại hai người ở trong phòng trò chuyện.

“Sao đột nhiên lại nghĩ đến việc tìm ta thế?” Nhiều năm chưa gặp mặt, lần này Cửu Vi đã vận dụng đến tay trong ở Mị viên, nhất định không chỉ đơn giản là hàn huyên.

“Gần đây có chuyện, người mới quay về núi, có thể không biết.” Cửu Vi ngồi xếp bằng trên ghế mềm, đi thẳng vào vấn đề.

“Là gì?”

“Người biết đấy, thời gian trước giáo vương rất sủng ái một mỹ nhân do Khâu Từ quốc tiến dâng.”

“Có nghe nói, gọi là Nhã Lệ Ti gì đó đúng không?”

“Không sai.” Chậm rãi thưởng thức rượu ngon, ánh mắt Cửu Vi trở nên thâm trầm. Qua năm tháng rèn luyện, bọn họ đã không còn là thiếu niên hào hứng của ngày xưa nữa, “Nữ nhân kia rất không đơn giản.”

Hắn nhanh chóng tìm lấy ấn tượng, mơ hồ nhớ lại một nữ nhân dịu dàng đáng yêu vô ngần, “Vì sao lại nói vậy.”

“À ta nói gì giáo vương đều nghe đấy, gần đây hạ rất nhiều mệnh lệnh khác thường.” Mây rậm nhứ chặt, Cửu Vi nói rõ ra, “À ta không có chức vị, nhưng lại có thể nhúng tay vào giáo vụ của Thiên Minh, giáo vương còn cho phép mặc ả ra lệnh cho người của Thí Sát doanh, mấy ngày trước một người dưới trướng thủ hạ của ta vừa giúp ả ta giết kẻ thù xong.”

“Kẻ thù thế nào?”

“Là tà đại thần của Khâu Từ.” Cửu Vi cười lạnh, “Tồn thất mấy cao thủ, chỉ để đem lại niềm vui cho ả.”

“Thiên Minh Từ Túc đối phó thế nào?” Một thoáng im lặng, hẳn khá khó tin.

“Tạm thời vẫn chưa tính toán với Từ Túc, còn Thiên Minh... ả rất thông minh, biết cách lấy lòng lôi kéo.”

Hắn rung động.

“Nếu cứ mặc kệ vậy...” Cửu Vi rót cho mình một ly, mùi rượu thơm phức lan tỏa trong phòng, khiến người muốn say.

“Ngươi muốn làm gì?”

“Ta muốn thăm dò xem thái độ của Ca Dạ thế nào, công việc trong ba mươi sáu nước là do nàng quản lý, chỉ sợ chuyện của Khâu Từ sẽ do nàng giải quyết êm đẹp.”

Hắn gật đầu, “Cần phải đợi chỉ thị của giáo vương.”

Khâu Từ vốn có công nạp hằng năm, xưa nay luôn cung thuận không có gì để chèn ép. Lần này trong giáo lại tự ý giết trọng thần, quả thật khó mà ăn nói được, chỉ loại bỏ thuộc hạ thôi cũng không đủ để trấn an, nói không chừng còn muốn ép đích thân Ca Dạ đi.”

“Thuận tiện điều tra xem rốt cuộc nữ nhân kia có lai lịch gì luôn.” Trong mắt Cửu Vi lóe lên tia sáng lạnh lùng, “Hai ám sứ ta phải đi không một ai trở về.”

Có thể khiến thuộc hạ tình nguyện của Cửu Vi biến mất im hơi lặng tiếng, tuyệt đối không phải là người bình thường, trong lòng hắn không khỏi thất kinh, “Ta nhớ rồi, còn gì nữa không?”

“Tốt nhất là...”

Cửu Vi không nói thẳng ra, nhưng trong lòng hắn hiểu rõ, một nhân vật phiền phức không điều tra được lai lịch như thế, nên sớm diệt trừ mới phải, nếu không sau này sẽ thành nuôi ong tay áo.

“Lần này nếu nàng xuống núi, ta sẽ cố đi theo.”

Hắn nâng ly lên, cộng ly với đối phương rồi uống hết sạch, mùi thơm rượu ngon trút vào cổ họng bỏng rát, như lửa đốt cháy hừng hực.

Cửu Vi liếc nhìn sắc mặt hắn, không khỏi bật cười, “Đã nhiều năm vậy rồi mà vẫn không quen rượu mạnh Tây Vực à?”

Hắn lắc đầu, “Ta rất ít uống rượu.”

“Dù sao bây giờ ngươi cũng là nhân vật có quyền trong giáo, sao có thể không uống rượu chứ.” Cửu Vi cười, lại rót đầy cho hắn, “Đi theo Ca Dạ, cũng chớ học nàng ta lạnh lùng vô dục, thế thì sống còn nghĩa lý gì.”

Uống liên tiếp mấy ly, có thể do con say ập đến mà nhiệt độ tăng lên, hắn gợn tay cầm.

“Đừng rót nữa, đây là rượu mạnh phía Bắc Trường Thành, say cũng không tốt.”

Bị hắn trừng mắt nhìn, Cửu Vi vẫn cười hi hi mặc kệ, dường như nét bốn cột bất hảo ngày xưa đã quay về, “Nói đến đây thì Yên Dung tốt hơn nàng ta nhiều, ăn sọc tí mị, lại thức thời nữa. Ngươi cần gì phải dè dặt thế chứ.”

“Ngươi nói những nói cuối gì đấy.” Hắn liếc mắt nhìn sang phòng bên theo bản năng, tiếng đàn du dương, chưa hề ngắt đoạn lần nào.

“Ta nói vậy ư? Tại sao ngươi không bao giờ đến Mị viên, không phải là do cổ kị nàng ta ư?” Cửu Vi nhiều năm không gặp vẫn ăn nói lung tung, độc miệng như cũ, “Không cần phải lo, Yên Dung biết rõ cái gì nên nghe cái gì không nên nghe, thông minh dịu dàng lại rất khiến người ta hài lòng. Ca Dạ thì có gì tốt, người gì đâu lạnh lùng như tuyết, lại còn không lớn nổi nữa.”

“Đừng có nói khó nghe như thế.” Hắn nghe không lọt tai chút nào.

Thấy hắn sầm mặt, Cửu Vi bật cười, nghịch ly rượu trong tay.

“Sự thật là thế này, nàng ta luyện công đã thương đến kinh mạch, có lẽ mãi mãi đều là hình dáng đó, ngươi chịu nổi không? Dáng vẻ đó vốn chẳng được xem là nữ nhân, ôm một đứa trẻ không ngực không mông —— um —— “

Lời nói biến mất đằng sau gối mềm, cái gối đập thẳng lên mặt Cửu Vi, làm hắn rên đau.

“Sao ngươi lại biết chuyện nàng ta luyện công?” Hải lòng phui tay, hắn khẽ hỏi.

Cửu Vi xoa mũi, ném sang cái nhìn ai oán, “Từ Túc nói, giáo vương hỏi mà Ca Dạ cũng tự mình thừa nhận rồi, ta còn thắc mắc vì sao nàng ta còn bé mà võ công lại cao cường thế chứ, thì ra là luyện công tà môn.”

“Là võ công gì?”

“Ai biết được, trưởng lão tiền nhiệm trước kia là người Ba Tư, có vài bí thuật đến cả giáo vương cũng không biết.”

Im lặng một lúc lâu, Cửu Vi lại lên tiếng, “Nên ta mới nói Yên Dung tốt hơn, nếu không phải nhân lúc mấy ngày nay Thiên Minh không có ở trong giáo thì không đến được đâu.”

“Thiên Minh?”

“Thiên Minh hay đến Thanh Gia các, dù không hẳn là hoa trong gương trắng dưới nước, nhưng ngấm mai giải khát cũng tốt rồi.” Cửu Vi cười gian tà, hiểu rõ lòng nam nhân, “Ngay cả giáo vương cũng triệu Yên Dung đến sủng hạnh một thời gian, nguoi đúng là mù mắt.”

“Giáo vương cũng...”

“Không sai, cho nên nàng ta chưa trưởng thành chưa chắc đã là chuyện xấu.” Cửu Vi nghiêm mặt, đề phòng bị đánh lần nữa, “Với tính cách của Ca Dạ, ta khó mà tưởng tượng nổi cảnh nàng ta khéo léo hầu hạ dưới người giáo vương.”

Hắn hít sâu một hơi, dùng sức siết chặt ly rượu đến mức khớp xương trắng bệch, “Nguoi còn biết gì nữa không?”

“Liên quan đến nàng ta?”

“Ừ.”

Thu hồi vẻ hài hước, Cửu Vi trầm tư chốc lát, “Nàng ta cũng là người Trung Nguyên giống nguoi, dù chính nàng ta không nhớ.”

Hắn ngạc nhiên giương mắt nhìn, Cửu Vi gật đầu khẳng định, “Không cảm thấy Yên Dung và nàng ta có nét giống à? Các nàng đều là nữ tử phương Nam điển hình.”

Hắn vẫn cứ ngỡ là con lai, vì trong Thiên Sơn có rất nhiều hậu duệ của hai dòng máu Hồ – Hán.

“Mười mấy năm trước, tả sứ bắt được một nữ nhân dung mạo tuyệt mỹ ở gần Đôn Hoàng dâng lên giáo vương, nghe nói là tuyệt sắc khuyên thành, còn dẫn theo đứa con gái bốn năm tuổi, giáo vương dùng tính mạng kỹ nữ bắt buộc, lấy thời hạn một ngày ép nàng ta vào khuôn khổ, kết quả...”

Hắn im lặng lắng nghe, một nữ nhân yếu ớt rơi vào lòng bàn tay của giáo vương, có thể gặp được kết quả gì chứ.

Cửu Vi thở dài, “Không quá một ngày, nữ tử kia đã chết.”

“Chết ư? Là tự vẫn sao?” Có khoảng hơn mười phương pháp khiến người ta muốn chết cũng không được, sao trong giáo có thể xảy ra việc đó được.

“Theo lý mà nói thì không có khả năng, lúc ấy đã dùng ngọc hương tán, ngay cả nhấc tay cũng rất miễn cưỡng, người chết là do bị đâm giá cắm nền vào ngực.” Cửu Vi tiện tay nhổ nền trắng ra, bên dưới chỗ cắm là gai nhọn lóe sáng đến phát lạnh, “Kỳ lạ là người chết trên giường, hoàn toàn không có dấu hiệu động đến.”

“Bị giết? Là ai?”

“Trong điện của giáo vương, nào ai dám vào giết người chứ.” Cửu Vi lắc đầu, “Nghĩ chắc chỉ có thể là ấu nữ ở cùng phòng với nữ tử kia.”

“Ý nguoi là...” Hắn nhướn mày, ngay sau đó lập tức phủ định, “Sao có thể chứ.”

“Ngoài người này ra thì không còn ai khác cả, giá cắm nền đâm rất sâu, mất mạng tại chỗ, tiểu nha đầu té xỉu bên mép giường, tay còn dính máu.”

“Không hỏi qua nàng ta đã có chuyện gì xảy ra sao?”

“Sao có thể không hỏi chứ, vẫn do giáo vương tự hỏi, kết quả vô ích, nàng ta chẳng nhớ được gì. Ngay cả mình là ai hay có mẫu thân đều quên cả, chỉ khóc lóc không ngừng. Không thể là nguy trang được, một đứa trẻ bốn năm tuổi tuyệt không thể lừa nổi giáo vương.” Cửu Vi buông tay, câu chuyện ly kỳ không tìm ra lời giải thích, “Sau đó thấy nàng ta có dáng dấp mỹ nhân nên định đưa vào mị vườn, nhưng trưởng lão tiền nhiệm thấy căn cốt nàng ta không tệ nên nhận làm đồ đệ, chuyện về sau thì nguoi cũng biết đấy.”

“Bây giờ nàng ta vẫn không nhớ gì?” Yên lặng một lúc lâu, hắn gượng gạo hỏi.

“Chắc là thế, quên tội giết mẹ cũng tốt.” Cửu Vi cup mắt, có vẻ đứng đắn hiếm thấy, “Dù có nhớ ra thì tự xử thế nào chứ, mà giáo vương cũng không cho phép.”

Lo lắng sợ hãi không cách nào nói nên lời, hốt hoảng hồi lâu, Cửu Vi đâm vào vai hắn, “Đừng nghĩ nữa, bây giờ nàng ta sống không tệ, địa vị cao uy phong tám phía, người ngưỡng mộ đếm không xuể, khổ sở thay nàng ta làm gì chứ.”

“Sao nguoi biết nhiều thế?” Kiểm chế tâm tình, hắn chợt nhận ra bí mật thế này vốn không hề lưu truyền trong giáo.

“Ta?” Cửu Vi cười cợt nhả, “Nghe từ chỗ Từ Túc, nàng ta giới thiệu thập tình báo, hưởng hồ năm đó nàng ta cũng chừng mười tuổi, có nghe nói về chuyện này.”

“Sao Từ Túc lại nói với nguoi?” Hắn nghi ngờ truy hỏi.

“Cái này, nguoi cũng biết đấy.” Cửu Vi gãi đầu, lúng túng nhìn trái nhìn phải, “Có vài thời điểm miệng nữ nhân không kín cho lắm, ví dụ như trên giường...”

Trợn mắt nhìn hồi lâu, hần không biết đáp gì, “Tự ngươi phải cẩn thận đấy.”

“Yên tâm, ta có chừng mực mà.” Cửu Vi nghiêm mặt, không còn thái độ cười đùa nữa, “Ta biết rõ thủ đoạn của nàng ta.”

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hành Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Nước Ngầm

Về sau nói thêm những gì, hần đã không còn nhớ rõ nữa.

Chỉ nhớ cứ hết một ly lại làm một ly, Cửu Vi nói chuyện trời nam biển bắc, nhưng trong đầu hần trước sau chỉ có khuôn mặt cứng nhắc hững hờ quanh năm kia. Là bờ vai gầy gò, eo thon nhỏ, mắt đen như màn đêm, cùng âm thanh trong vắt êm tai quanh quẩn không rời.

Trong mơ màng có người cười nói khanh khách rót rượu liên tục cho hần, bắt tri bắt giác lại càng uống nhiều hơn. Nữ nhân lạnh lùng vô tình, tàn khốc đa trí, vĩnh viễn như đứa bé không thay đổi choán hết mọi suy nghĩ trong hần. Rốt cuộc là tình cảm phức tạp thế nào, hần cũng không biết, cứ như có ma chẳng dừng lại được.

Nhìn người đã say khướt ngã trên ghế mềm, Cửu Vi thăm thò dài, cúi người ôm hần tới trên tháp, rồi quay đầu lạnh lùng sai bảo: “Phải coi sóc cho tốt vào, không được phép để lộ nửa câu về chuyện tối nay.”

Yên Dung đáp vâng, Cửu Vi nhìn lướt qua rồi lại thò dài một tiếng, sau đó nhảy ra khỏi cửa sổ như lúc đến, biến mất trong màn đêm nồng đậm. Nữ tử xinh đẹp khép lại cánh cửa, ngồi bên mép giường ngưng mắt nhìn người đã say ngủ, dùng ngón tay vuốt nhẹ hàng mi khẽ chau, từng tắc từng tắc dò đến khuôn mặt điển trai trẻ tuổi.

“Nàng ta có đẹp thế không?”

“Các người ai cũng nhớ đến nàng ta, một người hai người ba người, ngay cả trong mơ... cũng nghĩ đến nàng...”

Âm thanh gần như là mê sảng dần biến mất, đưa tay cời áo dài ung đèn cho hần, tháo rũ mảnh sa xuống, rồi lại đốt hương an thần ở trong lư. Mùi thơm lan tỏa trong màn đêm yên tĩnh, tia sáng cuối cùng cũng theo đó mà tắt, bóng tối nặng nề chôn vùi mọi thứ.

Đến khi tỉnh lại, nhất thời hần không biết mình đang ở đâu.

Mảnh sa rũ xuống, gối đỏ chần gấm, bên người còn có một mỹ nhân đang ngủ.

Hần bật nhanh dậy, con choáng váng do say bất ngờ ủa đến, đầu óc không tránh khỏi quay mòng mòng. Một đôi tay mềm mại đỡ lấy trán hần, vén chăn lên đứng dậy rót một bát canh giải rượu ấm.

“Đêm qua công tử đã uống nhiều rồi.”

Hần nhận lấy bát ngọc, không dám nhìn kiêu dung dưới nắng ban mai, những ký ức hôm qua ủa về trong đầu, hần phiền muộn nguyên rủa. Cửu Vi đáng chết, nếu không phải do hần ta thì sao lại say qua đêm ở đây chứ.

“Ta... liệu có...” Hần không hỏi được, chỉ cảm thấy mặt dần nóng lên.

Mỹ nhân che miệng cười, đoán được ý người cung cấp câu trả lời.

“Công tử say ghê quá, chỉ ngủ thôi, không làm gì cả.”

Tìm hần nhất thời thả lỏng, rồi lại cảm thấy áy náy, “Xin lỗi, đã quấy rầy cô nương rồi.”

“Công tử nói gì vậy chứ, Mị viên vốn là nơi tìm vui mà.” Bàn tay thon nhỏ cuốn mảnh lên, trong căn phòng dần dần sáng bừng, “Chỉ mong công tử có thể thường xuyên đến đây ngồi, tuy Yên Dung không thể phân ưu, nhưng có thể đánh đàn để công tử thưởng khúc cũng tốt rồi.”

Mỹ nhân trước song cửa xõa tung suối tóc dài qua vai, xinh đẹp đầy quyến rũ, tựa như hoa thom dụ dỗ người đến hái. So với người xa xôi không thể với tới kia, có lẽ cái ôm ấm nồng dành cho nàng ta sẽ càng chân thật hơn, có lẽ đây mới là thâm ý của Cửu Vi trong lần gặp mặt này?

Nhất thời hần run lên.

Ao xanh trong thủy điện được ánh ban mai phủ một tầng nắng nhạt.

Màn sương mù mỏng bao trùm lấy ao, mê ly lại hòa hợp, cảnh sắc mộng lung, làn hơi lạnh thấm ướt vạt áo. Bước qua cầu nhỏ trong ao đi vào trong điện,

bất chợt bước chân dừng lại.

Bên bờ hành lang, trên đài hòa tầng tầng lớp lớp, một bóng người nhỏ bé đang ngồi trên ghế dài ở hành lang.

Gió buổi rạng đông thổi phát pho, vạt váy trắng tựa tuyết khẽ tung bay, cô đơn mà tịch mịch như đường phác họa bất biến, dưới chân ghế đầy những mảnh hoa rơi thừa thớt, đầu ngón tay mảnh khảnh bị chất dịch hoa nhuộm màu đỏ tươi, hết như không phát giác có người đến, nàng từ tốn xé một miếng cho vào miệng.

Ca Dạ yêu hoa, hạ lệnh chuyển tất cả hoa ở hoa uyển cũ đến đây, nàng rất ít khi hái hoa, thi thoảng lại có thói quen hái hoa, ngắt mấy cánh thưởng thức, mà những lúc làm như thế, hơn phân nửa tâm tình không hề tốt chút nào. Lại gần rồi mới phát hiện chân váy đã bị sương mù thấm ướt, chẳng biết đã ngồi bao lâu rồi, tóc đen dính vào trên trán, mặt tái mét gần như trong suốt.

“Cô...”

Tròng mắt đen dính làn hơi sương mù, chẳng khác gì đá quý phát ra tia sáng lạnh lẽo.

Chỉ nhìn một cái, hần lập tức im miệng, không biết nên nói gì nữa. Khoảng cách giữa họ chính là xa xôi hời hợt như thế, mãi không thể nào đoán được Ca Dạ đang nghĩ gì.

Ghế hơi cao, chân nàng rũ xuống trong không trung, đôi chân trắng tựa tuyết nhẹ đung đưa, ngón chân tròn nhỏ vô cùng thanh tú, chỉ rộng chừng một bàn tay chưa lớn hẳn, lòng bàn chân bám ít bùn, trên làn da trắng mịn ấy lại trông rất chướng mắt.

Không biết trúng phải ma chướng gì, quý xui thần khiến thế nào hần lại khuy đầu gối chân trái xuống, lấy ống tay áo lau khô cho nàng, ngón tay vừa chạm đến mắt cá chân lạnh như băng thì nàng lập tức rút về, nhưng lại không né tránh mà để mặc hần lau đi. Hai chân xinh xắn cùng mắt cá mảnh khảnh, như tạc thành viên ngọc óng ánh, mà đồng thời cũng như ngọc không hề có nhiệt độ, nếu không phải trong lòng bàn tay có xúc cảm mềm mại trơn láng thì thật không khác gì một thứ đồ chẳng có sinh mệnh.

Nắm lấy hồi lâu, đầu óc chợt trống rỗng, đôi chân lạnh tựa băng cuối cùng cũng có tí xíu độ ấm.

Bất chợt trong tay trống rỗng, nàng để chân trần nhảy xuống ghế, vạt váy tung bay quét đất, bước qua bãi hoa bừa bộn, lướt qua mặt đất lát gạch vuông, trong nháy mắt đã rời đi xa, chỉ còn lại hoa đỏ đầy đất, lá cành bừa bãi, phẳng như đáy chỉ là một giấc mộng trong buổi sớm tinh mơ.

Ca Dạ làm việc rất ít lương lự, nhưng lần này không thể. Giáo vương hạ lệnh nàng cũng đã tuân chỉ ở trên điện, nhưng đến lúc quay về lại suy nghĩ rất lâu, thảo một phần lại một phần tình báo các nước đưa đến nhìn xem, cứ đắn đo mãi không thôi, trầm ngâm chưa đưa ra quyết định.

“Cô đang lo gì thế?”

Nghe thấy hần hỏi, nàng ngồi dậy, tỏ ý khép cửa lại. Hần tiện tay che đi nghi ngờ trong bụng, rất ít khi thấy nàng thận trọng như thế.

“Thời cơ lần này không đúng.”

“Là có ý gì?”

“Hiện nay thế cục của Khâu Tư rất phức tạp, tà đại thần đã chết, tuyệt đối không đơn giản như thù nhà mà Nhã Lệ Ti nói.” Ngón tay bé nhỏ chỉ vào một mật báo, “Khâu Tư vương đã lên ngôi lâu năm, sủng ái ấu tử do trác phi sinh, còn triều thần bị lạnh nhạt lại ủng hộ trưởng tử Xích Truật, muốn phế trưởng lập ấu, ấy chính là điều giáo vương mong đợi. Nhiều năm qua Xích Truật đã tôi luyện trong quân đội, anh dũng quả quyết, đã sớm bắt mắt với việc triều cống, một khi hần kế vị tất sẽ khó nắm trong tay, quân đội của Khâu Tư được huấn luyện nghiêm chỉnh, nhanh nhẹn dũng mãnh vũ dũng, cường ép ám sát chỉ sợ sẽ hao tổn nặng, không thích hợp lấy cương áp bách, nên trong giáo mới nhất quyết nâng đỡ trác phi ấu tử.”

Ấu tử lại không được triều thần ủng hộ, chỉ có thể nghiêng về ngoại thích, vì để củng cố địa vị nhất định sẽ tuân theo ma giáo, như vậy mới gạt bỏ được tà đại thần phản đối, vì tự vệ mà trở thành bù nhìn trong tay giáo vương, lấy mưu đồ tùy tiện triệt tiêu một mối nguy hiểm tàng ẩn khó giải quyết, thù đoạn như thế Ca Dạ vô cùng thành thạo.

Tuy trong bụng biết thế, nhưng hần vẫn hỏi, “Tà đại thần là người của phe nào?”

“Tà đại thần vốn trung gian, không thiên vị ai, nên giáo vương phóng túng cho thỉnh cầu của Nhã Lệ Ti, dù sao giết chết hần cũng có thể cảnh cáo lập uy, để một vài hạ thần đang dao động đưa ra quyết định.”

“Nhưng nếu như thế sẽ kích thích phe bảo thủ, làm bọn họ càng thêm căm thù giáo vương, quay sang ủng hộ Xích Truật.”

“Xem ra hiện giờ chính là như vậy.” Ca Dạ cười lạnh, “Đúng lúc vừa mới nhận được mật báo, tà đại thần có liên lạc với quốc hữu Cô Mặc, từng có nhiều ngăn trở trong quân chính của đại vương từ Khâu Tư.”

“Cô Mặc? Không phải mấy năm trước từng có chiến sự với Khâu Tư ư?”

“Có lẽ là bị Cô Mặc mua chuộc nên mới tận lực chữa mũi nhọn như thế, thậm chí còn góp lời mong quốc chủ Khâu Tư cắt giảm quân đội, đoạt lại quân quyền của Xích Truật.”

“Nghe thì có vẻ là nhân vật hữu ích với chúng ta.” Hấn không khỏi châm biếm, từ trước đến nay Ca Dạ rất giỏi lợi dụng nội tâm vì lợi ích mà bán đứng quốc gia.

“Hấn che giấu rất tốt, ngoài mặt trung thành tận tâm, như hoàn toàn lo nghĩ cho dân sinh, lại còn là cậu của Xích Truật, nên mới được quốc chủ tin cậy như thế.” Bỏ qua một quân cờ thượng cấp ấy, nàng hơi tiếc nuối, “Sớm biết thế thì chẳng thà mua chuộc trực tiếp, ta đoán là do tả đại thần cảm thấy đưa cháu ngoại này quá khôn khéo khó điều khiển nên mới thế.”

“Như vậy thành ra cậu ruột chết đi lại có lợi cho Xích Truật.”

“Loại trừ kẻ gian trong nhà, kích thích cừu hận của toàn thể trên dưới Khâu Tư với giáo vương, lại còn có đầy đủ lý do chinh đồn quân bị sẵn sàng ra trận, xét về thanh thế thì hoàn toàn áp đảo ấu đệ, thật đúng là nhất cử lưỡng tiện.” Nàng hồ hững phê bình, không khỏi có thái độ tán thưởng, “Nếu đáng tâng Nhã Lệ Ti là mưu kê của Xích Truật thì ta cũng không bắt ngờ.”

“Chỉ sợ giờ đi Khâu Tư không phải là thời cơ tốt.”

“Rất là tệ hại.” Nàng hừ nhẹ, “Càng có khả năng Xích Truật sẽ treo đầu ta ở trên thành để biểu thị công khai với trong giáo, cắt đứt lòng phục thù.”

Hấn biến sắc, nhìn nàng đi lại quanh phòng, do dự khó quyết.

“Đối thủ lần này, rất không đơn giản.” Ca Dạ lẩm bẩm.

“Hay là để ta đi giết hấn.”

Ca Dạ ngược mắt lên suy nghĩ trong một khắc, “Không được, lúc này nhất định Xích Truật sẽ phòng bị rất nghiêm, khả năng thành công không lớn, huống hồ giết một trọng thần, kích thích thù hận của cả Khâu Tư lại càng khó chinh lý hơn.”

“Vậy thì ngày mai lên điện tường trình với giáo vương, bắt Nhã Lệ Ti trước?” Trong bụng hấn cũng tự biết khả năng thành công không lớn.

“Nhã Lệ Ti đã dám vào giáo chính là ôm lòng liều chết, lúc này lại không có bằng chứng thật, chỉ dựa vào suy đoán không đủ đã động đến người được giáo vương sủng ái, làm sao có thể mở miệng chứ.”

Trái phải đều không được, giáo vương lại hạ lệnh Ca Dạ đến Khâu Tư, nguy hiểm trong chuyến đi lần này có thể tưởng tượng được. Hấn cup mắt nhìn bản đồ trải rộng trên án, trong phòng yên tĩnh vô cùng, một lúc lâu sau, một ý nghĩ mơ hồ hiện lên.

Hấn bất ngờ đứng dậy, chẳng biết từ lúc nào Ca Dạ đã đi đến cạnh án, trông mắt đen láy nhìn chằm chằm mục tiêu, một nụ cười chum chim khó phát giác xuất hiện bên mép, “Ngày mai xuống núi, đến Cô Mặc trước.”

“Ta đi với cô.”

Ca Dạ ngạc nhiên ngược mắt nhìn, “Không cần, ta dẫn hai người trong Lục Dực đi theo là được.”

“Ta đi.” Hiếm khi thấy hấn khẳng khái như vậy.

Ca Dạ im lặng hồi lâu.

“Tùy người vậy, dặn bọn họ chuẩn bị đồ đạc đi.”

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hành Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Đêm Gặp

Cô Mặc vốn là thuộc địa của Khâu Tư. Gần một trăm năm trước Cô Mặc vương không cam lòng làm thuộc địa, ủng binh tự thủ, gây xích mích với Khâu Tư thành thù, nhiều lần hai nước chinh chiến có thắng có bại, cứ kéo dài cho đến tận ngày nay.

Chuyến đi này khác hẳn với lần trước đến Sa Xa, lần này xuất hành, mọi nơi ngủ nghỉ đều do hấn sắp xếp chuẩn bị, không còn vẻ luống cuống của mấy năm trước khi lần đầu rời giáo. Ca Dạ vẫn ít nói như thường ngày, im lặng cưỡi ngựa theo sau, trên đường dài đằng đẵng chỉ nghe thấy tiếng chuông tinh tang.

Sau lần vô tình chạm mặt trong buổi sớm mai kia, dường như khoảng cách lại có phần xa ra thêm.

Ở nơi xa có một đội rước dầu băng qua cát vàng, gió sa mạc thổi bay khăn lụa của tân nương, quỳn rũ như ánh lửa đỏ rực, chuông bạc trên giá y lóng lánh dưới ánh mặt trời, hòa cùng cơn gió ngân lên tiếng vang vỡ vụn. Ánh mắt của Ca Dạ cũng bị thu hút, nhìn đội ngũ kia càng lúc càng đi xa, hai chú

ngựa được ánh hoàng hôn nhuộm màu đỏ thắm đượm buồn, vừa mù mờ lại thờ thẩn.

Lòng hần như bị thứ gì đó chặn lại.

Trong hoàn cảnh tàn khốc hung hiểm ấy phải giằng giữa mưu cầu sinh tồn, để đông đảo kẻ thù thường không cách nào chấm dứt, rốt cuộc nàng đã trả giá nhiều đến mức nào? Rõ ràng chỉ là một đứa trẻ độc hành lẻ loi, cô độc tịch mịch, nhưng chưa bao giờ dung túng bản thân hưởng lạc, là niềm tin nào đã khiến nàng chống đỡ như thế, hần không nghĩ ra được.

"Thù Ảnh."

"Hả?"

"Giang Nam là nơi như thế nào?"

"Rất đẹp, cả thành đều là sắc xanh mơn mẫm, hoa sen nở đầy mặt hồ... mưa phùn trữ tình, liễu khói cầu son, còn cả những tiếng rao hàng bất tận trên phố phường nữa..."

Nhắm mắt lại là có thể nhìn thấy hoa hạnh mưa xuân, nhưng khi mở mắt chỉ có đại mạc hoang sa vạn dặm trùng điệp.

Bắt chợt hần cảm thấy thật mệt mỏi.

Ca Dạ cũng không mở miệng thêm lần nào nữa.

Sắc trời dần biến mất trong hành trình bốn ba, thay vào đó là những vì tinh tú xán lạn.

Trong đêm đen đối lên ánh lửa, ngọn lửa hừng hực bốc cháy, đến gió cũng bị hun nóng.

Nơi biên giới của Cô Mặc và Khâu Tư có một ốc đảo, một thôn xóm nhỏ nhỏ ở đó dọc theo dòng nước, nhà cửa lớn nhỏ rải rác, hòa cùng một thể với cát vàng. Nguồn nước duy nhất trong vòng trăm dặm chính là suối ngọt chảy ra từ hoang mạc này, nhiều lần có khách đến dừng chân thêm nước. Một đội hán tử Tây Vực thô to đang dỡ ngựa đốt lửa ở ngoài thôn, bắc thanh sắt lên, lật nướng thịt dê mua được trong thôn, dầu mỡ tí tách không ngừng rơi xuống than lửa đỏ rực, mùi thơm tỏa đi cực xa. Tiếng nói cười kịch côm truyền đi, náo nhiệt vô cùng, thậm chí còn thu hút được đám trẻ trong thôn đến vây xem.

Một thanh niên khoác áo lệch, gương mặt cường tráng khí khái hào hùng nở nụ cười, im lặng nhìn mọi người bận rộn. Thịt dê trên giá dần trở nên óng ả, hán tử chịu trách nhiệm nướng thịt thuần thục rắc các loại gia vị hương liệu lên, lại còn thoa muối viên lên nữa, hương thơm hấp dẫn làm người ta thêm nhỏ dãi, một đứa trẻ mười tuổi không kìm được nuốt nước bọt, cất giọng nói.

"Hay là các vị đại ca vào trong thôn đi, nếu không sẽ dụ chó sói tới đây."

Mấy hán tử bật cười ha hả, lơ đãng đáp.

"Sợ quái gì, chó sói đến thì đánh chết lột da, coi như có phần cho ngày mai rồi."

"Bão cát trong đại mạc bọn ta cũng không sợ chứ nói gì đến chó sói."

"Chưa từng giết sói sao có thể coi là nam nhân chân chính."

"Tiểu tử lòng dạ rất tốt, đáng tiếc lại nhát gan quá."

Từng lời từng lời hài hước trêu đùa khiến mặt đứa trẻ càng thêm đỏ, rất không được tự nhiên, thanh niên ở bên cười khẽ mắng, đưa tay ra vẫy nó lại gần mình, "Cám ơn tiểu huynh đệ, nhưng bọn ta người đông quá, các huynh đệ đẩy lại thôi, đi vào thôn chỉ sợ làm phiền."

"Mùa này chó sói nhiều lắm, lần trước còn tha con dê chăn thả ở bên ngoài đi mất." Đứa trẻ ngập ngừng trả lời, "Trưởng thôn cũng không cho phép buổi tối ra khỏi trại."

"Vậy mà dê còn chạy ra đây ư?" Thanh niên cười, "Không sợ mẹ đệ mắng à?"

"Các người đông người mà, lại ở ngay cửa thôn, sẽ không sao đâu." Lời răn dạy không cần được bản tính thích náo nhiệt bẩm sinh, đứa trẻ ngập ngừng cười.

"Đệ tên gì?"

"Sách Phở." Vừa nói xong thì đột nhiên một tiếng hú dài thê lương vang lên, từ nơi phương xa tối mù nhanh như chớp chui vào trong tai, chỉ chớp mắt mọi thứ trở nên yên tĩnh.

Mặt đứa trẻ đột nhiên biến sắc, cánh môi run lên, "Là chó sói!"

Tiếng sói tru liên tiếp hết đợt này đến đợt khác, các hán tử im lặng không lên tiếng, nhanh chóng dắt ngựa đến bên đồng lửa quây thành một vòng, rút mã

đao sáng như tuyết ra, đôi mắt lấp lánh nhìn thẳng vào nơi truyền đến âm thanh.

"Đừng sợ, xem bọn ta giết sói đây." Người thanh niên đứng lên, tựa như đối mặt với lời khiêu chiến kích thích, hân hưng phấn khoái trá vô cùng.

Tiếng sói tru vẫn cứ kéo dài, ở đại mạc hoang vắng truyền đi rất xa, thông thường tụ tập đến theo tiếng gào rú, hung mãnh tàn ác, chạy nhanh như gió, đủ để khiến kẻ nhát gan run lập cập. Nhưng đám hán tử phong trần mệt mỏi này lại hoàn toàn không có vẻ gì là sợ hãi, không cần nói đã sắp xếp xong vị trí tấn công phòng ngự tốt nhất, trong yên ắng ngưng thần chờ đợi, chỉ nghe tiếng sói ngày càng gần hơn.

Đột nhiên vang lên tiếng sói tru cực nhanh, đại hán dẫn đầu có vẻ nghi ngờ, nằm xuống đất áp tai lắng nghe.

"Sao đây?" Người thanh niên trầm giọng quát hỏi.

"Có người." Đại hán vừa nghe vừa đáp, nét mặt ngạc nhiên, "Có hai con ngựa từ bên kia đến, vừa rồi là tiếng chó sói hạ lệnh công kích, xem ra mục tiêu không phải là nơi này."

Người thanh niên im lặng, lạnh nhạt nói, "Vận may của bọn họ thật không tốt chút nào."

"Là hành khách đi đường ban đêm sao?" Sự thương cảm của Sách Phổ đã chiến thắng nỗi sợ hãi, "Có cách nào nhanh chóng cứu họ không?"

Thanh niên lắc đầu ngồi xuống, "Quá xa, chó sói lại đông, nếu đi chỉ là nộp thêm mạng mà thôi."

"Nhưng các huynh có nhiều người như thế." Thoạt nhìn cũng đều rất võ dũng, vừa nói mặt đưa trẻ vừa đỏ bừng, "Trưởng thôn nói sinh tồn trong đại mạc không dễ, giúp đỡ lẫn nhau mới là tốt nhất."

"Đệ là một đứa trẻ ngoan, trưởng thôn nói cũng không sai." Ngoài miệng thì tán dương, nhưng trong mắt thanh niên lại là vẻ lạnh lùng không liên quan, "Nhưng ta không thể dùng mạng của các huynh đệ đi mạo hiểm được, cứu một người không liên quan gì, nếu đã biết đám sói lợi hại thì chính bọn họ không cần thận chạy đến đây trước mặt trời lặn, còn oán trách ai được."

Đứa trẻ không nói được câu chữ gì, ngơ ngác nhìn ra phương xa đen nhánh. Tiếng hú của bầy sói càng lúc càng nhanh, hán tử dẫn đầu càng lúc càng chăm chú, "Bầy sói rối loạn đang ở thế bất lợi, không biết là người nào mà lại có thể đồng thời đối phó được nhiều chó sói như thế." Nằm sấp xuống đất lắng tai nghe, kinh ngạc vạn phần, "Còn bảo vệ được ngựa nữa."

Sách Phổ nghe nửa hiểu nửa không, tạm biết đối phương không chết thì không khỏi vui mừng, còn người thanh niên thì ngạc nhiên chớp mắt, "Người chắc chắn không nghe nhầm chứ?"

"Tuyệt đối không sai." Hán tử trả lời đầy chắc nịch, "Ngựa đang đi về phía bên này."

Quả nhiên nghe rất chính xác, không lâu sau từ nơi xa xa mờ hồ hiện lên bóng người, hai con tuần mã một trước một sau tiến vào tầm mắt, người cưỡi ngựa đeo khăn trắng lao đi rất nhanh, đảo mắt cái đã chạy đến lân cận.

"Kỹ thuật cưỡi ngựa lợi hại thật." Có thể thoát thân khỏi đám sói rình mò quanh đây như thế, người thanh niên bất giác đứng lên, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm người cưỡi ngựa.

Chó sói ở vùng kế cận đi theo, chờ cơ hội nhảy ra tấn công, nhưng vừa lại gần thì tức khắc bị một cánh tay vô hình đánh trúng, từ trên không trung rơi xuống co quắp chết đi, số lượng càng lúc càng ít, dần dần không còn nào dám tiến lên. Cho đến khi nhìn thấy con mồi tiến vào phạm vi được ánh lửa bao phủ, chúng mới chán nản gầm gừ tiếng than thất bại, vòng vo mấy vòng, cuối cùng không cam lòng tản đi.

Tiếng vó ngựa rầm rập tiến đến gần, dừng lại ở cách đồng lửa không xa, người trên lưng ngựa nhảy xuống, dáng người nhanh nhẹn làm đồng đạo hán tử quanh năm bầu bạn cùng ngựa hít hà, đến khi tháo vải che mặt ra thì lại là một thiếu niên mày kiếm mắt sáng.

Đằng sau còn có một người điềm nhiên như không xuống ngựa, vóc người bé gầy, còn không cao ngang ngực hán tử Tây Vực. Đôi mắt đen nhánh im lặng đánh giá đám người bên đồng lửa.

"Xin lỗi đã làm phiền các vị, do bầy sói đuổi theo nhanh quá." Thiếu niên tiến lên trước xin lỗi theo phép Tây Vực, giọng nói trong trẻo hoàn toàn không có chút gấp gáp vì gặp nạn.

Người thanh niên bên lửa bật cười thành tiếng, đôi mắt được lửa soi sáng càng thêm thâm trầm, "Bằng hữu nói gì thế, có thể hành động lưu loát trong khi bị bầy sói bao vây, thân thủ cao minh như thế thật khiến người ta bội phục."

Rốt cuộc vẫn là đứa trẻ, Sách Phổ sùng bái ra mặt bước đến, "Làm sao các huynh thoát ra được? Có phải giết rất nhiều chó sói, muốn vào thôn nghỉ ngơi không?"

Thiếu niên cũng chẳng hề xem thương chỉ vì đối phương là trẻ con, "Không, bọn ta đi ngang qua lấy ít nước, không vào thôn, cảm ơn."

"Cứ vào đi, nhất định trưởng thôn rất hoan nghênh anh hùng như thế, sẽ chuẩn bị rất nhiều thứ để chiêu đãi các huynh cho xem." Sách Phổ nhiệt tình khuyên nhủ, rất mong muốn khoe khoang tình cảnh vừa thấy được ở trước mặt chúng bạn.

Thiếu niên cười, đưa một thỏi bạc ra, "Có thể giúp bọn ta mua ít lương khô ở trong thôn được không, mua gì cũng được hết."

Sách Phở nhìn bạc trong tay đến sững sờ, rồi ngẩng mặt lên gạt đầu một cái, cậu phóng nhanh vào thôn xóm.

Một người ở đằng xa không hề lại gần, tự ý buộc ngựa quanh góc cây, đi đến bờ hồ vốc nước rửa mặt, từ bên lửa thì chỉ nhìn thấy một bóng lưng mỏng lung.

"Không ngại ngồi chung chứ." Người thanh niên mỉm cười đề nghị, "Đều là hành khách bên ngoài, cũng không cần chú trọng gì cả, cứ nghỉ ngơi ở bên lửa đi."

"Đa tạ ý tốt, bọn ta đã quen hành lữ rồi, không muốn làm phiền." Thiếu niên lễ độ gạt đầu, khách khí lại kiên quyết từ chối lời mời nhiệt tình, đi đến bờ hồ dựng một đồng lửa khác. Hắn thành thạo lấy lửa, rồi tháo đồ dùng xuống lấy nước đun, lại trải hai tấm mềm ra trên đất, động tác sạch sẽ lưu loát, vô cùng thuần thục. Rửa tay rửa mặt xong, thân hình gầy nhỏ ngồi xuống thăm, dựa vào gốc cây chờ nước sôi, không hề nhúc nhích như đã ngủ.

Hai đồng lửa cách nhau khá xa, một đồng lửa sáng rực chói mắt, một đồng khác bé tới độ không đáng để nhìn, tiếng thờ cũng rất thấp, hoàn toàn bị tiếng cười nói của đại hán át đi.

Một trận bất ngờ trời qua, thịt dê cũng đã được nướng chín mười phần, bắt đầu ăn uống không chút kiêng nể, túi da dê chứa rượu mạnh được chuyển tay luân phiên, con dao nhỏ cắt thịt lóc lên trong ánh lửa, hán tử Tây Vực ăn ngon từng tảng thịt lớn, tha hồ thỏa chí. Còn phía bên kia lại vô cùng lặng im, ăn uống cũng rất đơn giản, chỉ uống nước luộc lương khô cứng ngắt, chẳng hề vì mùi thơm phức mà nhìn sang.

"Bọn họ ăn gì thế?" Người thanh niên tựa như lơ đãng hỏi Sách Phở ở bên cạnh, đưa một miếng thịt thơm lừng qua.

"Thịt khô với bánh trắng." Sách Phở giải đầu đáp, không hiểu vì sao đối phương không bắc lửa nướng thịt sói có sẵn.

"Dáng dấp người kia thế nào?" Hắn chỉ đề ý đến người có vóc dáng nhỏ nhắn kia, ngay cả mặt cũng không thấy rõ.

"Nói tiểu cô nương kia ấy à?" Sách Phở đỏ mặt cười, "Rất dễ nhìn."

"Là một tiểu cô nương ư?" Người thanh niên ngẩn người.

"Không lớn hơn đệ là mấy, đệ chưa bao giờ thấy cô gái nào xinh đẹp như vậy cả." Nhớ lại gương mặt ấy, đứa trẻ liên tục nhìn sang, nhưng chỉ có thể trông thấy ánh lửa mờ mờ, "Giống như tiên nữ núi tuyết vậy."

Thiếu niên, ấu nữ, hành tẩu trong đêm hoang mạc, thân thù như thế...

Người thanh niên trầm ngâm chốc lát, sau đó cầm lấy miếng thịt dê đã được nướng chín đi tới, "Ăn mỗi lương khô chắc khó chịu lắm, ra ngoài chính là bằng hữu cả rồi, mời nếm thử tay nghề của bọn ta."

Thiếu niên đứng lên nhận, cũng không từ chối, "Đa tạ bằng hữu, ta không có gì để hồi báo cả, chỉ có tâm ý cầu chúc mà thôi."

Người thanh niên mỉm cười, ánh mắt lướt qua người đang ngồi ở phía xa, khá kinh ngạc trước sự non nớt của đối phương, "Ở tuổi này của các người làm sao biết dạ hành ở đại mạc, không còn người nào khác cả ư?"

"Chỉ có hai người bọn ta thôi."

"Thế thì làm sao yên tâm được, hoang mạc nguy hiểm khó lường, lại còn có đàn sói tung hoành, các người định đi đâu? Hay là nhập hội đi cùng bọn ta một đoạn đi?" Người thanh niên lên tiếng trách cứ, như có ý tốt khuyên nhủ.

"Bọn ta đến Cô Mạc tìm người thân, đi đường này đã quen rồi, không cần làm phiền đến các vị."

"Các người là người Cô Mạc?" Ánh mắt người thanh niên quét một vòng, "Là huynh muội?" Nhưng nhìn lại có vẻ không giống.

"Đó là tiểu thư nhà ta." Thiếu niên sửa lại, "Nhà xảy ra chút chuyện, do ta hộ tống đến Cô Mạc."

"Các người từ đâu đến?"

"Đôn Hoàng." Thiếu niên đáp rất trôi chảy, "Tôn giá* muốn đi à?"

(*Tôn giá: tiếng xưng hô tôn trọng người đối diện.)

"Bọn ta là thương nhân hành tẩu, thường xuyên đi loanh quanh giữa các nước." Người thanh niên cười sang sảng, rồi lại hàn huyên đôi câu, sau đó khách khí tạm biệt về lại doanh trại.

Đại hán ở cạnh đồng lửa tò mò dịch đến gần, "Chủ thượng, không có vấn đề gì chứ?"

"Tạm thời chưa nhìn ra."

"Liệu có phải. Không phải gần đây nói bên kia có người đến à?" Vừa mở miệng, trong lòng mọi người đều biết là đang ám chỉ nơi nào.

"Sao có thể chứ, cho dù phải cũng sẽ không đưa theo một cô gái nhỏ như vậy đâu, bộ không rườm rà à." Một tên hán tử phủ nhận.

"Người quên rồi sao? Mấy năm trước kẻ ở trên điện Sa Xa giết người chính là một đứa trẻ chừng mười tuổi, nghe nói đáng đáp rất đẹp."

Người thanh niên lạnh lùng nhắc nhở, "Nói không chừng là cùng một người đấy."

Đồng bọn cũng hòng, nhưng vẫn nghĩ rằng không thể, "Đó là chuyện của ba năm trước, giờ tuổi tác lại không giống."

Người thanh niên im lặng hồi lâu, "Ngày mai chú ý xem bọn họ đi đâu, đi Cô Mặc thật thì thôi, còn nếu là đến Khâu Tư thì..." Về tàn khóc xuất hiện trên gương mặt nghiêm nghị.

"Nếu đi Khâu Tư thì sẽ dễ chứng nếm thử thủ đoạn của chúng ta." Mọi người hiểu ý.

"Vừa hay bắt nha đầu kia tới nhìn kỹ xem, rốt cuộc đáng về tiền nữ là thế nào."

Nhìn bóng người mơ hồ chìm vào giấc ngủ ở cạnh khóm lửa, một trận cười âm vang lên, xen lẫn mấy câu bông đùa thô tục không chịu nổi.

Ở gò cát gần đó có lớp bụi nhỏ chảy xuống không tiếng động, một đôi mắt lóe lên trong đêm tối, lặng lẽ ẩn mình.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hành Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Cô Mặc

Không thể trách thuộc hạ cẩn thận chưa đủ.

Sáng sớm hôm sau, ở mảnh đất xa xa không một bóng người, hai người thân lúc trời vừa rạng sáng đã xuất phát, người trực đêm đánh thức trình sát bám gót, chứng thực đối phương đúng là đi Cô Mặc.

Ném xuống bên chân là đám xác sói sa mạc mới đi nhặt về, da sói hoàn hảo không sứt mẻ gì, nguyên nhân cái chết vô cùng bé nhỏ, ấy là do một kích trí mạng xuyên từ hốc mắt ra sau đầu. Thiếu niên chưa tới hai mươi lại có thủ pháp sắc bén chính xác đến mức ấy, hai người kia... Người thanh niên im lặng trầm tư, trong bụng dần dâng lên lớp sương khói.

Nhưng nếu là khách trên Thiên sơn đến thật thì đi Cô Mặc là sao? Thực lực Cô Mặc kém xa Khâu Tư, sớm muộn gì cũng trở thành vật trong túi, đâu có dị động cũng chỉ tổ đưa đến có tìm chiến, trái lại cầu còn chẳng được.

Từ lâu đã chán nản với tình cảnh bị người ta kìm kẹp, một khi leo lên ngôi vua, tuyệt đối hẳn sẽ không cho phép ma giáo cơ hội vơ vét tài sản nữa. Trước mắt toàn bộ Khâu Tư đều cảm phiền chỉ trích Thiên sơn, đây là thời cơ tốt để thoát khỏi khống chế. Mân tình cò tối qua sẽ đưa đến kết quả gì đâu? Không muốn tùy tiện đối đầu với đối thủ không rõ lai lịch lựa chọn giám thị quan sát, liệu có phải đã sai rồi hay không.

Nhìn cơn cạt pháp phòng liên miên, lần đầu tiên hẳn hoang mang như thế.

Quốc tướng Cô Mặc là một nam tử trung niên.

Chín chắn lão luyện, chào đón đúng mức vị sứ giả ma giáo đột nhiên đến. Sau mấy hồi khách sáo hàn huyên, cuối cùng cũng đi vào chuyện chính, "Dám hỏi tôn sư thân chinh đến Cô Mặc là vì việc gì?"

"Có chút chuyện nhỏ, cần nhờ quốc tướng đại nhân hỗ trợ." Ca Dạ dâng danh mục quà biếu phong kín lên bằng hai tay, "Đây là chút chào hỏi của tỳ giáo dành cho Cô Mặc, xin hãy tin tưởng thành ý của chúng ta."

"Tôn sư há cần đa lễ, nếu có khả năng giúp thì dĩ nhiên sẽ giúp hết mình." Nhìn đủ loại trân bảo trong danh sách, ngay cả quốc tướng luôn chừng chặc cũng không khỏi ngạc nhiên, trọng lễ như thế do ma giáo đưa ra, thật sự chưa từng nghe bao giờ, "Không biết là rắc rối nào lại làm tôn sư phiền não?"

Một nam tử kịch côm bên cạnh chen miệng vào, "Chỉ mong không phải như Khâu Tư muốn lấy tính mạng trọng thần."

Lời nói sắc bén làm tất cả đều biến sắc.

"Vị này là Lang Can tướng quân đúng không?" Ca Dạ cười nhạt, biểu rõ trọng thần Cô Mặc như lòng bàn tay, cũng không bắt ngờ khi có người nói năng lỗ mãng, "Tướng quân là người giàu cảm xúc, ăn nói thẳng thắn. Gần đây nghe nói Khâu Tư luyện quân rất nghiêm, có ý ám chỉ, ngộ nhờ chiến sự bùng nổ nơi biên giới, chẳng hay tướng quân có lương sách gì không?"

Hán tử cường tráng ưỡn ngực, bộc phát hào khí, "Nếu Khâu Tư dám can đảm xâm phạm, Cô Mặc ắt sẽ bày trận đội, dạy hẳn ta không biết đường về."

Ca Dạ lễ phép mỉm cười, “Vây thì tốt quá, chứ nghe nói Xích Truật dẫn quân rất tài tình, dụng binh kỳ lạ lại đa dạng, từng giao thủ với tướng quân mấy đợt. Giờ đây trong lòng tướng quân đã có dự tính, chắc hẳn là đã vạch ra được chiến pháp đối đầu rồi chẳng?”

Nhất thời Lang Can cứng họng, khuôn mặt phập phồng đỏ bừng, người trong phòng đều biết mấy lần chiến sự đều là Cô Mặc bại trận, đầu ra mà huênh hoang, quốc tương khê ho một tiếng, phá vỡ lúng túng.

“Cô Mặc là tiểu quốc, nào so được với Khâu Tư hưng thịnh, có lẽ tôn sứ cũng có nghe rồi. Tuy thế quốc có quốc uy, dù rằng lực không thắng được, nhưng chiến tranh xảy ra cũng sẽ không lùi bước, đa tạ tôn sứ đã quan tâm”

“Quốc tướng khiêm tốn quá rồi, Cô mặc đừng cảm kiên quyết kháng cự Khâu Tư xâm lăng, bốn giáo luôn bội phục.” Ca Dạ rũ mắt cười yếu ớt, “Có điều tại hạ nghe có lời đồn, nói rằng năm nay Cô Mặc thu hoạch không tốt, lại có mã tặc cướp bóc bên ngoài, các đội buôn qua lại đều bị cướp hết, tài phủ giảm nhiều, nên nếu lúc này Khâu Tư xâm lăng...”

Từng câu từng chữ thốt ra như ghim thẳng vào tim, ngay cả quốc tướng cũng không khỏi biến sắc.

“Các hạ nói điều này rốt cuộc là có ý gì?” Lang Can nghiêm nghị chất vấn, “Chẳng lẽ đặc biệt đường xa đến đây để giễu cợt Cô Mặc?”

“Tướng quân nói gì thế, xưa nay bốn giáo luôn giao hảo với Cô Mặc, nào có lý cười trên nỗi đau.” Ca Dạ nghiêm mặt, thành khẩn lại trình trọng, “Xích Truật luyện binh, có ý đồ nhân lúc Cô Mặc gặp nạn mà xâm lăng, mượn chiến công để có thể ngồi lên vương vị, quý quốc cần sớm đề phòng.”

“Tình thế thúc bách, cũng không phải là tể quốc không biết, nhưng mà...” Im lặng lúc lâu, quốc tướng thở dài, “Tôn sứ đã hiểu rõ thế rồi, không biết có cách hay gì bảo ban chẳng?”

Khí thế của đối phương đã giảm, Ca Dạ từ tốn mở miệng.

“Không dám nhận là cách hay. Khâu Tư giữ được uy là nhờ Xích Truật, nếu có thể diệt trừ binh quyền của Xích Truật, cắt đứt con đường kế vị này, nhất định Khâu Tư sẽ lấy phòng thủ làm chủ, trong vòng mấy năm tuyệt đối sẽ không động đao dấy binh, Cô Mặc cũng được bình an.”

“Điều này ai chẳng biết, không phải Xích Truật thì sợ quái gì.” Lang Can không kìm được vắng tục, “Chẳng lẽ tôn sứ dựa theo số cồng phẩm hằng năm của Cô Mặc mà nguyện ý trừ khử họa lớn này cho tể quốc ư?”

“Giữa hai nước, nếu ám sát thì không khỏi hẹp hòi, huống hồ một khi chọc giận Khâu Tư sẽ làm liên lụy đến quý quốc, vạn lần Ca Dạ không dám nhận tội này.”

Nàng tùy tiện từ chối, Lang Can lại kìm nén tới mức mặt mũi vắn vẹo, suýt nữa đã tức miệng mắng to. Ai chẳng biết ma giáo dùng ám sát phong chấn khắp Tây Vực, bây giờ lại nói thủ đoạn đó không đủ quang minh, thật đúng là trò cười lớn nhất thiên hạ.

“Có điều để diệt trừ uy hiếp của Xích Truật, trái lại cần mượn lực tướng quân.” Mỉm cười với bản mặt khó nén tức giận của Lang Can, Ca Dạ chợt đổi chủ đề, nhất thời mọi người ngây ra, một hồi lâu sau quốc tướng mới lên tiếng.

“Dám hỏi tôn sứ có ý gì?”

Mười lần ngày sau.

Đại quân Cô Mặc tập hợp, chinh phạt Khâu Tư.

Đại quân di chuyển, chiến kỳ tung bay, ngàn vạn người tạo thành đội ngũ nối nhau không ngắt, giữa đao thương trận liệt, chẳng ai chú ý đến hai bóng người trẻ tuổi.

Lấy áo khoác màu xám bao bọc toàn thân, Ca Dạ giục ngựa đi theo đại tướng, hành quân mấy ngày, cuối cùng cũng đến biên giới giữa Cô Mặc và Khâu Tư. Xích Truật nghe nói có dị động đã bày thế trận chờ sẵn ở biên giới, đại doanh hai quân đèn đuốc sáng choang, từ xa xa đã có thể trông thấy. Thậm chí có thể nghe loáng thoáng tiếng hiệu lệnh, ánh trắng rọi giáp sắt, phản chiếu ánh kim loại lạnh lẽo.

“Đây là lần đầu tiên ta tham gia hành quân, cảm thụ rất mới mẻ.” Ca Dạ nhìn doanh trại dưới màn đêm, vô số ánh đèn trong lều vải chao đảo, thỉnh thoảng truyền tới tiếng xoong nồi, trái ngược hẳn bầu trời đầy sao, sinh ra yên tĩnh khác thường.

Giữa bờ môi phả ra làn sương mỏng, con ngươi tối đen lạnh lùng rực rỡ như ánh sao. Hắn không nhìn doanh trại mà bước đến khoác thêm áo ngoài cho nàng, đã sắp tới giữa thu, gió đã bắt đầu mang theo tuyết.

“Thù Ảnh.”

“Vâng.”

“Người nói xem, thủ đoạn như thế có phải ác quá không?”

Rất ít khi Ca Dạ hỏi như thế, hắn sững sờ trong phút chốc, không trả lời thẳng được, “Cũng là do hết cách rồi.”

Bất kể là lý do gì, giáo vương tuyệt đối không cho phép thất bại. Nhã Lệ Ti là người thế nào không quan trọng, giáo vương cũng không quan tâm phiên toái từ đâu mà ra, ném thẳng cho thuộc hạ nắm quyền đi kiểm tra, từ trên cao nhìn xuống dưới lực đực chính là một trong niềm vui của cấp trên. Bất kể là trước đây để mặc cho tà hữu sứ ám đầu hay ngày hôm nay dung túng Nhã Lệ Ti từ quyền làm bậy, đều chỉ là ván cờ giáo vương vui vẻ đánh mà thôi, kẻ vô năng sẽ bị đào thải không chút lui tình, không có đường sống kháng cự, đây là điều hẳn thấy rõ nhất trong những năm qua.

Ca Dạ khẽ cười, ý trào phúng đậm bạc dâng lên, “Người nói đúng, không còn lựa chọn nào khác cả.”

Xích Truật muốn một cuộc chiến, vậy thì cho hắn cơ hội. Nhưng kết quả của chiến tranh có lẽ sẽ ngoài dự liệu của vương tử Khâu Tư.

“Người thắng cuộc mới có tư cách sinh tồn, bất kể là bọn họ... hay là chúng ta.”

Con chữ sau cùng nói nhỏ tới nỗi không nghe rõ, nàng gơ bàn tay trắng muốt ra, nghênh đón bông tuyết nửa đêm rơi xuống, tuyết tan ra dừng trên sợi tóc đen, tựa giai nhân trong mộng, chẳng vương khói bụi.

Chiến tranh kéo dài nửa tháng, tử thương vô số.

Cô Mặc vốn không phải là đối thủ của Xích Truật trên phương diện này, chỉ miễn cưỡng chống đỡ.

Cuối cùng cũng đã bắt đầu hòa đàm, đây cũng được xem là kết quả tốt.

Ca Dạ ngồi im trong đại trường, đợi Lang Can đàm phán quay về. Không lâu sau, tướng quân người mặc áo giáp mang theo khí lạnh vén rèm đi vào.

“Lần này tướng quân đi có thuận lợi không?”

Sắc mặt Lang Can cực kỳ khó coi, mà cũng không khó hiểu gì lắm, cho dù là bại tướng tham dự hòa đàm, vốn cũng không phải là chuyện gì để người ta sáng khoái.

“Đã làm theo lời người nói.” Lớn tiếng trả lời, ngón sắt trong tay bị ném lên trên án vang lách cạch, “Lang Can là kẻ quê mùa, không biết đánh giặc chính là đánh giặc, mà cần phải có âm mưu quỷ kế trong đấy nữa.”

“Chỉ là mặt kẻ mà thôi, đã khiến tướng quân chê cười rồi.” Ca Dạ ngo ngoe bắt mồi trong câu nói.

Bản tính Lang Can bộc trực, không kìm nén được ý nghĩ mà nói thẳng, “Quả thực thủ đoạn thâm hiểm này chưa bao giờ làm, nếu không phải quốc tướng dẫn đầu, ta...”

“Tướng quân ngay thẳng, đương nhiên coi thường thủ đoạn này rồi. Nhưng trước mắt địch mạnh ta yếu, xin tướng quân tạm thời nhẫn nại.” Nàng không đổi sắc đáp.

“Chịu thua cũng được, lại còn phải nhìn sắc mặt của đối phương bởi thường cầu hòa, danh tiếng Cô Mặc bị đánh mất, sớm muộn gì cũng trở thành trò cười cho các nước.” Chưa bao giờ phải chịu nhục như thế, tướng quân bộc trực tức giận vô cùng.

“Tạm thời nhẫn nhục sẽ thành công lao của đời sau, tướng quân tất có thể châm chước dài ngắn nặng nhẹ.”

“Chẳng lẽ không có cách nào khác sao? Cho dù tên Xích Truật liều lĩnh khó giải quyết, nhưng dùng chiêu này...” Lang Can mắng xem thường, “Chỉ có ma giáo mới làm được.”

Ca Dạ vẫn mỉm cười, nhưng mắt như kim đâm, “Tướng quân nói sai rồi, Xích Truật lấy sĩ tốt giả làm mã tặc quấy nhiễu Cô Mặc, ngay cả Ca Dạ cũng tự than không bằng.”

“Người nói đám mã tặc đó là do Khâu Tư gây nên?” Mắt tròn trũng lớn như chuông đồng, ngăn người trong phút chốc rồi bật cười với vẻ không tin nổi, “Sao có thể chứ, đừng ăn nói lung tung.”

”Hành tung như chớp, chẳng có dấu vết, lay động khó lường, đuổi theo há kịp.” Ca Dạ lạnh lùng nhướn mày, “Tướng quân thấy chúng giống kẻ tặc bình thường sao?”

“Nhưng cũng không thể chứng minh là do Khâu Tư gây ra được.” Lang Can ngạc nhiên khó hiểu.

“Bình sĩ tinh nhuệ của Cô Mặc nhiều lần quét sạch mà không bắt được một mã tặc nào, tất cả hành động của bọn chúng chỉ để ngăn thương khách vào thành, lại can đảm mạo hiểm hoạt động ở khu vực được chỉ định riêng, tướng quân chưa từng nghi ngờ nguyên do ư? Chỉ e trong lòng quốc tướng cũng có nghi ngờ, nhưng ngại không có chứng cứ nên không tiện nói ra mà thôi.”

Đôi tay nhỏ bé xiết chặt áo khoác, vừa đi đến trước cửa thì quay đầu lại, trong giọng nói lạnh lẽo không hề che giấu tia trào phúng, “Bình giả quý đạo, tàn sát trước khi khai chiến, ở trên sa trường nhiều năm, thế mà ngay cả đạo lý này tướng quân cũng không nghĩ ra ư?”

Gió bắc lùa tuyết vào trong trường, trộn mắt nhìn mảnh trường đông đưa, tướng quân đứng mảnh sương mờ giữa gian.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hành Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Thanh Ca

Lúc quay vào doanh trường, Ca Dạ tháo áo khoác vừa dày vừa nặng xuống, bắt tay thu dọn hành trang.

“Đi ngay bây giờ à?” Hần im lặng gấp đồ, chuẩn bị hành lý.

“Thời gian cấp bách, phải mau tới Khâu Tư đôn đốc.”

“Có cần nói cho Lang Can biết địa điểm đám mã tặc kia bổ sung com nước không?”

“Chỉ vì người thấy sao?” Nàng không trả lời mà thuận miệng hỏi ngược lại.

“Thôi đi vậy, đám người kia hành sự cảm đoán, được huấn luyện nghiêm chỉnh, Lang Can không đối phó nổi.”

Hần vẫn nhớ rõ, cách ăn mặc của những đại hán kia không khác gì thương đội bình thường, thế nhưng lại nhanh nhẹn dũng mãnh, cảnh giác cao độ, dù khởi hành hay là dừng nghỉ đều lưu loát như người có võ. Nếu không phải đến Cô Mặc thì chắc chắn sẽ bị đối phương chặn đánh. “Ta đã điều tra ngựa của họ rồi, Thủ pháp cắt sữa và gói ghém hành lý y hệt của người Khâu Tư, nhất định là quân đội cải trang. Người đến nói chuyện chính là thủ lĩnh, tất cả mọi người đều hành sự theo ý hần, lúc chia đề cũng đều đem phần tốt nhất cho hần.”

“Người thăm dò tí mỉ đấy nhỉ.” Ca Dạ cười nhạt, có phần khen ngợi. Thanh niên kia khí chất tôn quý, làm việc cẩn thận, nhất định là nhân vật bậc cao ở Khâu Tư, có thể dẫn đội đi cướp bóc như thế, há là người mà chủ soái bình thường có thể ứng phó.

“Ban đầu ta vốn chưa thể xác định được ám sách của Xích Truật, nhưng cho đến lần gặp ấy.” Nàng lắc đầu, “Dựa vào đầu óc của Lang Can, có một trăm năm nữa cũng không thắng được.”

“Muru kế của Xích Truật rất hữu hiệu, cộng thêm thiên tai, Cô Mặc đúng là bẽ đầu sứt trán.”

“Thiên tai.” Nàng hừ khẽ, đóng hộp ngọc lại, thiêu hủy tất cả tình báo đã đọc, “Đó mà là thiên tai gì chứ, phải nói là nhân họa.”

Hần nghe mà kinh hãi: “Trong mật báo viết thế sao?”

“Thời gian phát sinh có chút kỳ quái, ta đã bảo mật sứ dò xét cận kề rồi.” Ca Dạ nói qua qua, “Cô Mặc vốn lấy cây vùng làm cây nông nghiệp chính, khí hậu ở đây rất hợp để sinh trưởng, sản lượng phong phú, chất lượng cũng hơn hẳn các nước khác trong Tây Vực, đa phần thương khách đều tụ tập ở đây. Bỗng hai năm trước xuất hiện rất nhiều thương nhân Sơ Lặc, chỉ ra số tiền lớn mua thạch lựu, nói là bán đến Trung Nguyên có thể lời gấp mấy lần. Bách tính rồi rít đòi giống, dốc vốn lớn thu mua hạt giống thạch lựu. Cho đến khi thu hoạch thì người muốn mua lại mất tâm tuyệt tích, một số lượng lớn thạch lựu không ai mua bị thối rữa, vô số người vì vậy mà trở nên bần cùng khốn đốn, không gượng dậy nổi, sinh kế trong cả nước nhanh chóng trở nên ác liệt, loạn lạc khắp nơi mọc lên như nấm.”

Nói rồi, nàng cười lạnh một tiếng, “Xem ra chỉ là chuyện lái buôn bình thường, thế nhưng lại liên quan đến đại cuộc thành bại. Chưa đầy binh đã khiến quân địch khốn đốn, nếu Xích Truật kế vị năm quyền, chắc chắn không quá mấy năm, Cô Mặc sẽ chẳng còn được hạnh phúc.”

“Khâu Tư với Sơ Lặc kết đồng minh từ bao giờ?”

“Đây cũng là điều ta muốn biết.” Lặng lặng nhìn bức thư hóa thành tro, ngọn lửa dần yếu đi, “Vài chuyện gần đây đều có liên quan đến Sơ Lặc, tương lai tất sẽ thành họa lớn.”

“Ắt hẳn hai nước đã thỏa thuận được, hợp lực cùng chia cắt Cô Mặc.”

“Có lẽ quốc tướng cũng đã đoán được manh mối.”

“Đ đoán được thì sao chứ.” Ca Dạ hừ một tiếng, “Chẳng lẽ còn có thể trông cậy vào tướng quân hữu dũng vô mưu kia chủ động đánh trận à? Nếu không phải chúng ta mưu đồ thay hần thì đã sớm thất bại rồi.”

Trong vòng mấy ngày Lang Can đã phải nhẫn nhịn kích động khiêu chiến mấy độ, chuyển sang lợi dụng địa hình khúc khuỷu làm chủ. Nếu không thì với trăm thủ đoạn dụ chiến của Xích Truật, vị tướng quân hiếu chiến này không mắc lừa mới là kỳ tích.

“Quốc tướng cũng bất lực, ai bảo ngoại thích thế lớn, quốc chủ chỉ dùng người thân.” Hần cũng không đồng tình mấy, “Nếu không phải chúng ta chủ động đến cửa hiến sách xúi giục thì Cô Mặc lấy đâu ra dũng khí mà khơi mào chiến sự.” Ngay cả chiến sách mười phần chắc chín lúc này, đều dùng vàng bạc hối lộ hậu cung và nội thị mới có thể thuyết phục được quốc chủ, dĩ nhiên, trong đó còn gia tăng uy danh hung thần của ma giáo, làm bao kẻ kinh sợ.

“Lần này coi như Cô Mặc may mắn, nếu không Xích Truật giam hãm cốt của bọn họ để leo lên ngôi vua Khâu Tư là điều chắc chắn.” Nàng xòe năm

ngón tay ra, ngược mắt nhìn đường vân trong lòng bàn tay, “Chỉ có thể nói dã tâm của hắn quá lớn, lúc phe cánh chưa đủ lại chủ động treu chọc giáo vương.”

Đeo bọc hành lý lên, hắn thấp giọng hỏi, “Trước khi đó có cần thông báo cho Lang Can không?”

“Không cần.” Ca Dạ ngừng đầu, in nơi đôi mắt đen là ánh lửa bập bùng trong doanh, “Thế cục đã chuẩn bị tốt rồi, chúng ta chỉ cần thu lưới.”

Hai người trang bị gọn nhẹ cưỡi ngựa lặng lẽ dời doanh trại, thúc ngựa chạy về hướng Khâu Tư.

Cẩn thận vòng qua đại doanh của song phương, tránh quân lính tuần tra trình sát, lại thêm bóng đêm là lớp yểm trợ tốt nhất.

Khi nắng ban mai ló rạng nơi chân trời, hai người bốn ba cả đêm mới ghim dây cương đi chậm lại, bầu trời như phủ một lớp tro dày, sắc trời mờ nhạt, khác hẳn với những ngày quang đăng vừa qua. Ca Dạ ngừng đầu nhìn hồi lâu, sắc mặt càng lúc càng nặng nề, dường như ngựa cảm thấy không rõ, không ngừng thở mạnh, cực kỳ bất an, hiện tượng kỳ dị làm người ta xoắn xuýt, hắn nhìn một lúc, chợt trong đầu lóe lên một khả năng, không khỏi biến sắc.

Cả hai cùng đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng đánh ngựa chạy như điên, ngựa khỏe mạnh tung bốn vó bay lên không, dùng hết sức lao đi vùn vụt, nơi khoe miệng sùi cả bọt mép, cuối cùng trước khi đêm xuống đã tới khu phế tích, cát bụi bốc lên từ chân trời đằng xa, trời đất biến thành một mảnh ám hoàng.

Trong đồng đồ nát xung quanh có rừng cây chết khô, có lẽ đây từng là một lục châu nho nhỏ, nhưng giờ đây đã trở thành cát vàng, dù nhà có vững chắc tới mấy thì gần một nửa đều bị chôn vùi trong cát, ngựa cũng bị kéo vào, trong dị tượng kinh khủng này không ngừng run lên, cả người ướt đầm mồ hôi thờ hồn hên, bão cát nơi sa mạc làm biết bao kẻ sợ hãi đã dẫn cho thấy uy lực của nó.

Tiếng gió rít gào, cuốn theo cát bụi bay đầy trời, vừa thê lương lại sắc bén, không khác gì ác ma gào khóc. Mặt đất rung chuyển, những ngôi nhà nhỏ như không chịu nổi sức nặng, ở cửa không ngừng có cát cuốn vào, không lâu sau đã đọng lại thành đồi nhỏ. Từ phía đen như mực, hai người quay lưng vào nhau đi đến vách tường gió không thổi đến, lặng lẽ chờ đợi tai họa qua đi.

Gió vẫn không ngừng thổi, hắn đứng lên chặt một khúc gỗ từ căn phòng đổ nát bên cạnh, chém nhỏ thành củi dẫn lửa, ngọn lửa ấm áp cháy bùng lên, rút cuộc trong phòng cũng có ánh sáng. Ca Dạ lập tức lấy thăm mỏng ra, ném cho hắn đồ ăn đơn giản rồi lại gần đồng lửa im lặng ăn uống, cảm giác căng thẳng một đường sinh tử đã qua, nay chỉ còn lại một mối vô biên.

Sau một ngày một đêm, gió mạnh rít gào mới dừng lại, bầu trời cao xa xanh thẳm, không có một đám mây, gò cát quanh đó đã hoàn toàn thay hình đổi dáng, chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm mà tìm phương hướng. Ngựa chết một thớ, vì để cứu chữa cho ngựa còn sống mà dùng hết thức ăn nước uống còn sót lại, không thể không đi vòng đề tiếp nước.

Chỉ còn lại một con ngựa duy nhất trong hoang mạc.

Đứng bất động rất lâu, cuối cùng Ca Dạ cũng phóng người lên ngựa, nắm lấy hông hắn.

Trọng lượng sau lưng rất nhẹ, gần như chẳng có cảm giác gì, mùi thơm thanh mát quanh quần nơi chóp mũi không tan. Khoảng cách gần trong gang tấc, dường như có thể cảm nhận được từng hơi thở, hắn bắt gặp thẳng người, ngay cả áo trong cũng nóng lên.

Mất mấy ngày mà chỉ đi được trăm dặm.

Trước mắt xuất hiện đường nét của thôn trang, hắn liền giục ngựa lại gần, Ca Dạ sau lưng bị che khuất nên không nhìn thấy được gì, bỗng mở miệng, “Phía trước có mùi máu.”

Mùi máu tanh nồng đậm trong gió bay đến, thôn trang trống không vô cùng yên tĩnh, một tay hắn cầm kiếm, cẩn thận lại gần.

Tùng thi thể nằm ngổn ngang trên đất, ở trong phòng, dọc theo cửa sổ, bên cạnh giếng hay là trên đường... Phóng mắt nhìn lại, chẳng hề có lấy một người sống. Mươi tuổi đã khô biến thành màu tím đen, những tấm bảng sứ mẹ lác lư trong gió, thôn trang bị thiêu hủy trở nên tan hoang, người chết chất thành đồng.

Y phục xoàng xĩnh, nét mặt sợ hãi, có thể thấy rõ vẻ bàng hoàng đau thương của thôn dân khi gặp tập kích, thậm chí còn trông thấy thảm cảnh nữ nhân bị xé áo hiếp dâm, vết thương to lớn nứt toác càng lộ rõ trận tàn sát vô tình. Im lặng dắt ngựa đi qua chốn bừa bãi, dưới chân chợt vấp phải cờ chiến, ký hiệu của nước Cô Mặc bất ngờ đập vào mắt, như lửa nung đến phỏng mắt.

Thôn nhỏ nằm cạnh biên giới Khâu Tư, khó tránh khỏi bị chiến sự làm cho liên lụy. Trong lúc đại quân Cô Mặc chưa rút lui, nơi đây đã trở thành một trong những đối tượng cướp bóc.

Mặt Ca Dạ trắng bệch, không có lấy một biểu cảm, đồng tử tối đen sâu thẳm.

Là bọn họ đã khơi mào chiến tranh, là tội của bọn họ, tội lỗi không thể né tránh bị phơi bày trần trụi, cũng không cho phép trốn chạy.

Tinh mịch như chết, chỉ có tuần mã bầu bạn thở mạnh.

Chính giữa thôn là nơi tập trung tàn sát nhất, một đứa trẻ hơn mười tuổi quỳ bên đồng thi thể cứng ngắc như đá, vẫn còn hô hấp, thế nhưng lại ngậy ra như tượng gỗ, thảm kịch đáng sợ này đã đập tan thần trí. Guồng mặt này đã từng nở nụ cười ngượng ngùng nhất gan, từng đưa bánh trắng và thịt khô,

rồi thật thà trả lại bạc dư.

Cả toàn thôn này, người còn lại duy nhất, chỉ sợ cũng không sống được bao lâu.

Vừa nhìn là hần có thể đoán ra được, kiểu người mất thần trí này ở Chiến Nô doanh không hề ít, kích thích trong nháy mắt quá lớn, khó có thể trả lời bình thường được, đa phần đều xảy ra với những người mới nhập doanh.

Ca Dạ đi lướt qua bên cạnh, từng bước lại gần đưa trẻ bất động ấy, tìm hần đập thành thịch, đang định mở miệng bảo nàng dừng bước thì đã không kịp nữa rồi.

Một bàn tay nhỏ bé trắng nõn giơ lên, che lại tầm mắt của đứa trẻ.

Trong thôn trang yên tĩnh khiến người ta hít thở khó khăn, bỗng có tiếng ca vang lên.

Tiếng ca réo rất xuyên qua mọi thứ.

Như nước suối chảy qua ngọc thạch, chảy xiết trong núi rừng ẩm ướt; như cỏ thơm mọc đầy dưới xương khô, nở rộ hoa xuân chập chờn trong gió; như trời xanh sau mưa hé lộ tia sáng từ sau rặng mây; như băng tan tuyết chảy, đất đai về lại; như cây mây trườn bò, mọc hướng lên cao, đâm chồi nảy lộc. Như thế những điều khó nói cùng những chuyện không thể cứu vãn trên thế gian này đều đang dần dà sinh sôi nảy nở.

Bài ca nói lên bao vui mừng sung sướng khi sống, bao cung kính yên lặng khi chết, an ủi linh hồn người đã khuất, hồi phục đau thương kẻ còn sống.

Điệu khúc kỳ quái, ca dao xa lạ, câu văn nghe không hiểu, nhưng lại ám áp tới mức làm người ta rơi lệ.

Tiếng hát vang vọng trong phế tích, như chấp cánh bay xa tứ phương.

Rất lâu sau, tiếng khóc sục sục dần vang lên, ngày ngày càng tức tưởi.

Đứa trẻ gào to khóc toáng, từng giọt nước mắt lớn chảy xuống trong lòng bàn tay Ca Dạ, lăn xuống bụi bặm, như muốn dóc hết tất cả đau đớn, chẳng thể nào bình tĩnh được từ hỗn loạn.

Chưa từng nghe Ca Dạ hát bao giờ. Nhưng khi nàng khép chặt đôi mắt, tiếng hát như trở thành đôi tay trắng muốt rửa sạch linh hồn mon tron trong lòng.

Mi dài hơi khép, mặt mũi cúi thấp, tóc đen rơi xuống hai bên gò má, dung nhan tái nhợt như thầy tế.

Hần sững sờ nhìn nàng, mọi suy nghĩ như dừng lại.

Tiếng ca ngân vang kéo dài, cho đến khi tiếng khóc nhỏ dần thì Ca Dạ mới mở mắt, con ngươi đen lấy nhìn ra sau lưng hần.

Chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một hàng chiến đội đứng thẳng, binh lính ngơ ngác nhìn hai người, thanh niên đi đầu anh tuấn nhuệ khí, một thân áo giáp, trông rất là quen, ánh mắt quá đỗi ngạo nhiên ấy chưa từng rời khỏi Ca Dạ.

Kỵ binh Khâu Tư khôi giáp sáng loáng, dưới ánh mặt trời khó phân định rõ, hần lặng lẽ nắm lấy chuôi kiếm.

Bàn tay bịt mắt đứa trẻ buông xuống, Ca Dạ im lặng nhìn, sau đó xoay người rời khỏi thôn trang thì hải bừa bộn. Tầm mắt của phần lớn mọi người đều đi theo, vài ba người xuống ngựa kiểm tra tình trạng của đứa trẻ, hần ở đằng xa nhìn lại, vô hình thờ phào một hồi.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hành Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Đồn Đại

Rời khỏi thôn trang, Ca Dạ im lặng suốt dọc đường.

Đứa trẻ may mắn còn sống duy nhất đã được giao cho người trong cùng tộc, chắc là sẽ không sao.

Một thôn kia cũng chẳng khác do chính tay họ giết là bao, trên giấy chỉ là tính toán chuẩn bị tinh vi, nhưng trên thực tế lại là mạng người sống sờ sờ ra đây, hủy diệt thôn xóm. Nếu bọn không can thiệp thì có lẽ ở Cô Mặc sẽ xuất hiện cảnh tượng tương tự, Xích Truật cũng không hề thương hại kẻ địch nào như thế, nhưng dù có lấy lý do đó cũng chẳng thể tự chuộc lỗi được.

Chỉ vì lợi ích giá lạnh lại khiến máu tươi của người vô tội tràn lan, chỉ vì hần muốn mình sống trong tay ác ma mà lại biến bản thân thành ác ma. Ngày đêm gập rút cuối cùng cũng đến Khâu Tư, cảm giác tự khinh rẻ tự chán ghét không thể nào xua tan đi được, ngập tràn từng dây thần kinh một.

Ca Dạ bí mật triệu kiến ma giáo ở Khâu Tư để ngầm nghe ngóng, ban bố chi tiết xúi giục, thế cục dần dần thay đổi theo hướng bọn họ dự đoán.

Nội trong ba ngày, tin đồn nổi lên tứ phía, đồn rằng vì đoạt vị mà vương tử Xích Truật cấu kết với người Cô Mặc.

Nội trong năm ngày, đồn rằng Cô Mặc bắt ngờ xuất chinh và bất khả chiến bại như thế là có ẩn tình khác.

Nội trong bảy ngày, trong triều có văn kiện mật, cận thần đồn đốc tác chiến ngoài tiền tuyến cười ngửa mang về mật thư cấu kết của Xích Truật và Cô Mặc.

Nội trong mười ngày, Khâu Tư vương hạ lệnh điều tra nhà riêng của tả đại thần đã mất, tìm được bằng chứng lui tới với Cô Mặc.

Ngày mười hai, Xích Truật về nước, nghênh đón hân hạnh là dân chúng chửi rủa và Khâu Tư vương đầy giận dữ.

Chiến tích huy hoàng kiêu ngạo bị coi là mưu kế xảo quyệt, mọi người không còn nhớ đến chiến công của hân nữa, mà thăm rủ tai nhau bảo hân để cứu cứu ruột tư thông với Cô Mặc, có âm mưu đoạt vị, nhằm độc tài binh quyền, cấu kết tiền tuyến.

Trong vòng mấy ngày, vương tử danh tiếng lẫy lừng đã thân bại danh liệt tới nỗi dù có trăm miệng cũng không thể bào chữa, lòng người hoàn toàn nghiêng về huynh đệ hân, chính là ấu tử do trắc phi sinh.

Ca Dạ lạnh lùng nhấp trà, nghe bình dân trong quán trà văng nước bọt chửi mắng Xích Truật, nơi nơi đều ngóng trông quốc vương trừng phạt vương tử.

"Thù Ánh, ngươi nhìn đi." Giọng nàng vẫn bình thản như thế, "Phá hủy danh dự của một người, dễ dàng biết bao."

"Xích Truật đã hoàn toàn mất đi khả năng danh ngôn chính thuật kể vị rồi." Hân chẳng hề có chút khoái trá nào khi nói ra kết quả, đây vốn là tình cảnh bọn họ đã bày kế nhiều mặt.

"Ta biết ngươi đang nghĩ gì. Quá tàn nhẫn, đúng không." Nàng gấp từng ngón tay một, như đang chải chuốt cảm xúc con tim, "Không còn lựa chọn nào khác cả, ngươi biết, ta biết."

Hân mím chặt môi, không nói câu gì.

Đúng thế, hân không còn lựa chọn nào khác cả, nhưng nàng thì có, nàng có thể rời khỏi Ma giáo, từ bỏ cuộc sống tiếp tay cho giặc, rồi đi như Phi Khâm vậy, có nơi nào mà không thể ở, thế nhưng nàng cứ liên tiếp cam chịu vùi lấp trong vũng bùn, khiến hân vô cùng khó hiểu.

"Con người luôn nhẹ dạ, ngu muội, thêm máu, kích động thế đấy." Nàng khẽ cất lời, mắt vẫn nhìn xuống phố phường, "Phát hiện một người anh hùng có khác biệt so với điều mình nghĩ thì lập tức nổi giận, trở thành cái đinh trong mắt chỉ mong nhổ ra ngay, không cách nào quên đi được giận dữ chìm trong lửa gát, chỉ tin vào chuyện mà bản thân chịu tin. Ta chỉ là làm giả một bức mật thư, để Lang Can đưa đến cận thần của trắc phi, còn những chuyện khác thì đều là thật."

Giao chiến là thật, hòa đàm là thật, cứu cứu của Xích Truật tư thông với địch là thật, nhưng khi đặt những thứ này cạnh nhau thì lại có lý do dụng tâm khác, vô tình hữu ý mơ hồ, dẫn đến đáp án đủ để hủy hoại một người. Lời đồn khiến kẻ học mê muội, kẻ ngu tin tưởng, khi tiếng kêu gào đòi trừng phạt tăng cao thì nào còn có ai có dũng khí chống lại mọi người, đi truy cứu chân tướng khác.

Nàng khẽ thờ dài, gần như là chán nản, "Ngày mai chúng ta sẽ yết kiến Khâu Tư vương."

Nếu tả đại thần bị giết là phản thần tư thông với địch, thì tự nhiên tâm quan trọng sẽ giảm bớt, phe phái ủng hộ Xích Truật ngã đài, trong nháy mắt địa vị của trắc phi và tiểu vương tử tăng lên gấp bội, chỉ cần tiếp tục giao hảo với trong giáo là có thể đứng đầu Khâu Tư.

Cánh cửa lớn, lại lần nữa mở ra.

Với cái giá của vô số sinh mệnh.

Lần yết kiến vô cùng thuận lợi, cạnh Khâu Tư vương là trắc phi với nụ cười xán lạn, ôm chặt ấu tử trong lòng, tiểu vương tử chỉ mới tám tuổi, vẫn còn ngây thơ ngơ ngác, dựa vào người mẫu thân làm nũng. Một quân cờ không quá thích hợp, nhưng lại giúp giáo vương có thể thoải mái điều khiển một Khâu Tư lớn mạnh.

Ca Dạ hành lễ theo nghi thức, khéo léo bày tỏ ý xin lỗi và giao hảo. Yết kiến xong, bọn họ được nội thị dẫn đi ra, sau đó sẽ quay về Thiên Sơn, đường như Ca Dạ có vẻ thả lỏng đôi phần.

Trong hành lang có một người đang rào bước chân đầy vội vã đi về phía trước, nhưng trong khoảnh khắc thấy nàng thì chợt dừng chân.

"Ngươi..."

"Bẩm đại vương tử điện hạ, đây là tôn sứ ma giáo, mới vừa ra mắt bệ hạ." Nội thị cung kính đáp, thế nhưng trong mắt ngập tràn sự khinh thường với kẻ mưu đồ soán vị này.

"Tôn sứ... ma giáo...?"

"Ma giáo..."

"... Ma giáo..." Nam tử lăm bắm lạp đi lạp lại như niệm kinh, giọng dần thấp, "... Thì ra... là như vậy..."

Lời nói lọt vào tai càng lúc càng kỳ lạ, trong lòng hấn chấn kinh mạnh, ai mà ngờ thủ lĩnh của đội ngựa ấy, thanh niên anh tuấn thâm trầm kia lại là Xích Truật vương tử. Mặt Ca Dạ trắng bệch, dù không dễ gì phát giác như tư thế của nàng đã có thay đổi, hấn biết nàng đang xúc toàn bộ tinh thần phòng bị."

"Người là sứ giả của ma giáo." Rốt cuộc Xích Truật cũng nói ra câu đầy đủ, nhìn thẳng vào Ca Dạ, con người như đang bốc hỏa, "Hôm trước tôn sứ mới xuất hiện ở chiến trường, lại vội vã đến Khâu Tư, nghĩ chắc hẳn đã khổ cực dọc đường rồi." Trong câu nói ngập tràn châm chọc, gân xanh ẩn hiện trên trán, hấn cố sức kìm chế con kích động muốn giết người, cúi người nhìn cô gái gầy nhỏ đầy đe dọa, "Chỉ đề vì một mình Xích Truật ta, đúng là may mắn vô cùng."

"Vương tử... quá khiêm tốn rồi." Ca Dạ bình tĩnh, nhìn lại đối phương, "Từ sớm đã nghe nói điện hạ là trụ cột của Khâu Tư, bốn giáo sao dám coi thường."

Bất chợt nam tử ngừng đầu cười lớn một tràng, tức giận không cam lòng dâng đầy, làm nội thị giật mình lùi ra sau mấy bước.

"Hay cho một ma giáo, lật mặt như cát, các nước Tây Vực đều nằm trọn trong tay các người, đúng là làm Xích Truật thán phục, thua dưới tay đối thủ như thế, vô cùng xúc động."

"Điện hạ phóng khoáng khảng khái, Ca Dạ bội phục." Nàng bình tĩnh đối đáp khách sáo.

"Còn thằng bé kia? Cũng nằm trong mưu kế của người ư?"

Ngừng hồi lâu, Ca Dạ chậm rãi trả lời, "Đó là người sống sót trong thôn, không liên quan đến bốn giáo, điện hạ điều tra là biết ngay."

"Có thể khiến tôn sứ săn sóc thì làm sao là người không liên quan được, đúng là Xích Truật nên cẩn thận điều tra kỹ."

Trên gương mặt nhợt nhạt xuất hiện tia đỏ, nàng thẳng lưng ngừng mặt, lần đầu tiên để lộ mũi nhọn, "Đứa bé kia là người Khâu Tư, ta chỉ đi ngang qua mà thôi. Nếu điện hạ là nam thân thì cũng đừng đem đồng bào mình ra trừng địch."

Trong chớp mắt nam tử mất đi lý trí, gầm nhẹ một tiếng, ngón tay đã giữ lấy cản cổ nhỏ nhắn.

Một tia sáng xẹt qua, ngay sau đó có tiếng kiếm tuốt khỏi vỏ, Xích Truật lao đảo lùi về phía sau, một vết thương trên gò má từ từ rỉ ra máu tươi, thiếu niên khôi ngô bất động không lên tiếng gờ đã cầm kiếm chắn trước người Ca Dạ.

"Xin điện hạ bình tĩnh, đừng thất lễ." Trong câu nói lạnh băng ẩn chứa uy hiếp, lạnh lùng nhìn hấn.

Cô gái sau lưng chẳng hề cử động cơ mặt, thờ ơ liếc mắt rồi cất bước rời đi.

Đối diện một lúc khá lâu, thiếu niên mới thu kiếm đi sát theo sau, để lại đủ kiểu ánh mắt khác thường.

"Ta tính sai rồi." Khép tay áo lại, đôi lông mày thanh tú của Ca Dạ khép lại.

"Xích Truật có biết cũng không thay đổi được gì cả." Hấn im lặng một lúc, "Chúng ta đâu thể nắm giữ số mệnh của đứa bé kia được."

Cho dù thời gian có quay ngược lại thì sao chứ, đưa về Thiên Sơn ư? Chỉ tổ khiến trong Chiến Nô doanh có thêm một oan hồn mà thôi. Ở lại thôn xóm? Căn bản chẳng thể nào sống nổi, lúc ấy Ca Dạ đã đưa ra lựa chọn tốt nhất rồi. Nếu người kia không phải là Xích Truật, nếu không phải vô tình gặp lúc xuất cung, thì làm gì có việc vị vương tử đang lao đao trong chớp mắt đã nghĩ thông suốt nguyên nhân kết quả của chuyện...

Nàng thở dài đầy nặng nề, không biết rốt cuộc là vận số gì mà cả ba lần đều gặp được mục tiêu của cuộc âm toán lần này, "Có lẽ ta không nên chọc giận hấn."

"Không liên quan gì đến việc này cả."

"Nói đúng, có thể hấn muốn giết ta không phải vì một câu nói đó."

Mà vì hận ý dành cho nàng nhiều vô kể chẳng thế nào khống chế được, từ vương thất kiêu từ tâm cao khí ngạo biến thành tội nhân bán nước mưu lợi, ngàn kẻ chỉ trích, vạn người chửi bới, tất cả đều đã hóa thành ảo một bọt nước, làm sao có thể không hận chứ.

Gió hơi lạnh, nàng ôm chặt hai tay, "Thu dọn đồ đạc đi, ngày mai về giáo."

"Còn buổi gặp mặt Khâu Tư vương mở tiệc chiêu đãi trọng thần thì sao?" Hấn cũng không bắt ngờ.

"Từ chối đi." Ca Dạ mất hứng, "Người tự tìm cơ đi."

"Chưa chắc Xích Truật đã từ bỏ ý đồ."

Nàng gật đầu, đồng ý với suy đoán của hân, "Chắc chắn sẽ sắp xếp người chặn đánh trên đường."

"Đợi một thời gian nữa rồi đi thì sẽ ổn thỏa hơn, không quá mười ngày, Khâu Tư vương sẽ tước quân quyền, cấm túc trong cung." Khả năng bị tập kích trên đường về là quá lớn, hân không quá đồng ý.

"Không sai, đáng tiếc ta không muốn trì hoãn." Ca Dạ cup mắt, "Phải mau chóng lên đường, quay về Thiên Sơn."

"Quá mạo hiểm."

"Dù là thế thì vẫn phải làm."

"Lý do là?" Ca Dạ quá cương quyết, hân có phần nghi ngờ khó hiểu.

"Thời gian xuất hành đã kéo dài hơn so với ta dự tính, Nhã Lệ Ti đang ở trong giáo, về sớm ngày nào hay ngày ấy." Im lặng một lúc, nàng đáp lời.

"Nàng ta..." Không cần hỏi nữa, roi vào trong tay giáo vương thì nhất định sẽ vô cùng thâm, trong giáo có trăm nghìn phương pháp khiến người ta sống không bằng chết.

Có lẽ cùng nghĩ đến điều ấy, Ca Dạ cũng im lặng không lên tiếng.

Trời đất bất nhân, coi vạn vật như cỏ rác, may mắn duy nhất ấy là hôm nay vẫn bình an, chẳng biết ngày mai ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hành Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Chương 18: Vào Tròng

Trợn mắt nhìn, động tác bình thường làm ngon lành nay lại vô cùng khó khăn, thái dương đau đớn, kéo theo toàn thân nặng trĩu vô cùng.

Miền cường mở mắt ra, tất cả đều trở nên lúc gần lúc xa mơ hồ không dứt, phải một lúc sau mới dần dần thành hình ảnh rõ ràng. Trong căn phòng u ám, một ngọn đèn dầu lay lắt trên vách tường, lúc sáng lúc tối theo điệu vũ của ngọn lửa, bốn vách là đá lớn rắn chắc xây thành, ở giữa để một chậu lửa cao chừng nửa người, trong lửa than đang cháy rực cắm mấy thanh sắt to, trên tường treo mấy dụng cụ tra tấn, có thể là do đã lâu năm nên bám không ít bụi bẩn, màu sắc ngả tối.

Một bóng người nho nhỏ treo trên không trung, mái tóc dài rối bời xõa tung, không nhúc nhích.

Đó là... Ca Dạ!

Ý nghĩ vừa xẹt qua, lập tức nhảy căng lên, tay chân lập tức bị kéo căng, gông xiềng lạnh băng khóa lấy tứ chi, cố định hân ở một góc phòng. Dù tay chân có vùng vẫy đi mấy thì vẫn không xuất lực được, chỉ nghe thấy tiếng xích sắt va đập vang lên.

Hân há miệng thở dốc, nhớ lại ấn tượng trước đó, rõ ràng mọi thứ đều đang rất thuận lợi, tại sao lại đột nhiên đến đây.

Trắc phi của quốc chủ Khâu Từ bí mật cho triệu họ vào cung. Tuy Ca Dạ không kiên nhẫn, nhưng vẫn đi theo xe ngựa mà vào, nội thị dẫn bọn họ đến một gian khách sạn yên ắng, nhưng mãi mà trắc phi cứ lè mề không đến, Ca Dạ vừa nhấp nửa hớp trà thì đột nhiên biến sắc.

"Đi!"

Nhưng lúc phóng người lên thì đã chẳng còn kịp, tiếng cơ quan xoẹt xoẹt nổi lên, trong nháy mắt một tấm sắt lớn dày nặng rơi xuống cửa sổ, phong bế mọi lối ra vào, đoán kiếm của Ca Dạ để lại một vết rạch cạn trên nền. Hân thi triển bay lên xà ngang, dưới khung trang trí sơn màu lại có thép ròng bao quanh, thoát nhìn rất giống đá xanh ốp tường, nhưng khi cửa sổ khóa lại, thì chính là một nhà tù vô cùng vững chắc.

"Thép bách luyện, nung sắt đá..." Chém liên tục mấy kiếm, ngòi dẫu vết hơi sâu ra thì chỉ tốn công vô ích, Ca Dạ cắn hận khề nguyên rủa, "Giỏi cho một tên Xích Truật!"

Dám mạo hiểm sơ suất lớn trực tiếp ra tay ở thâm cung, xem ra hoàn toàn không màng đến hậu quả. Biết rõ vô dụng, nhưng hân vẫn tra hỏi nội thị đứng bên, "Con quan ở đâu!"

Nội thị run như cây sậy, sắc mặt như màu đất, chỉ nghe tiếng răng cạch cạch va vào nhau.

"Nói!"

Trường kiếm sáng như tuyết gác trên cổ, cửa rách một lớp da, nội thị miễn cưỡng nặn ra âm thanh.

“Hồi... hồi bẩm... tôn sứ... tiểu... tiểu nhân không biết...”

“Nói rõ!”

“Nơi... nơi đây... nơi đây chỉ có thể mở từ bên ngoài, tiểu nhân... quả thực...”

“Đây là nơi nào.” Chắc chắn không có đường ra, Ca Dạ tiến lại gần lạnh lùng hỏi.

“Nơi... nơi này... chỉ sợ... chỉ sợ là Khốn Long các... mà quốc chủ đời trước bắt dung đẹp loạn... tiểu nhân cũng không biết, chẳng qua chỉ vâng mệnh... dẫn hai vị tôn sứ đến đây chờ...” Cảm thấy áp lực ở cổ càng lúc càng nặng, khí lạnh bức người, nội thị run cầm cập, thoáng chốc nước mắt chảy xuống, nếu không phải bị xách lên thì ắt đã xụi lơ rồi.

Hơn trăm năm trước Khâu Từ từng có một võ tướng quyền cao chức trọng, làm nhiều việc ác tự ý giết triều thần, bởi vì gã nắm trong tay binh quyền lại có sức lực hơn người, nên quốc chủ cũng không làm gì được. Cuối cùng tiếp nhận đề nghị của mưu sĩ, thừa dịp gã lãnh binh đi bên ngoài, dùng phương pháp bí mật chế tạo ra một tòa thất tuyệt cảnh, dụ vào đấy bắt giam hành hình. Sau đó vì phòng để trống không treo đồ, qua nhiều năm tin đồn chẳng còn, trở thành mật tân của vương thất, nội thị cận vệ qua lại vô số, nhưng không ai từng nghĩ rằng trong một khách sạn phổ thông như thế lại có giấu cơ quan ngầm.

Nghe nội thị lấp bắp giải thích xong, hai người đưa mắt nhìn nhau, đều thấy được tuyệt vọng, trong căn phòng yên ắng, chỉ nghe thấy tiếng khóc thút thít của nội thị. Lòng bàn tay hần thấm đầm mồ hôi lạnh, Ca Dạ cố trấn định suy tư, rồi bỗng cất giọng.

“Xích Truật, ta biết ngươi nghe thấy, ngươi muốn báo thù thì đi ra giáp mặt mà nói chuyện, muốn giết muốn lăng trì ta đều tiếp. Đường đường là vương tử một nước mà ngay cả dũng khí lộ diện cũng không có? Đùng đùng ta coi thường người Khâu Từ các ngươi.”

Câu nói vang vọng trong không gian kín mít, mọi thứ yên tĩnh đến đáng sợ. Cũng không lâu sau, âm thanh xì xì như dòng suối vô hình kéo dài, chớp mũi người thấy một mùi hương say ngọt kỳ dị, nín thở một lúc lâu cũng không có động tĩnh gì, vượt quá giới hạn của quy tắc pháp*, ánh mắt dần mờ hồ, rơi vào bóng tối nặng nề không thể ngăn chặn.

(*Rùa có mũi nhưng lại thờ bằng tai, ý ở đây nói rằng đến một hồi thờ cũng không nghe thấy.)

Đến khi tỉnh lại lần nữa, thì đã như vậy rồi.

Thử động dậy một chút, Ca Dạ cũng đã tỉnh, dùng ít thời gian chắc chắn tình cảnh của mình. Xích sắt nặng nề quán ngang hông buộc lấy hai cánh tay, treo cả người lên giữa không trung, trói buộc khí huyết không lưu thông, sắc mặt lúc trắng lúc đỏ, nhìn thoáng qua chột giống thiếu nữ ngại ngùng, so ra thì tư thế này còn khó chịu hơn hẳn nhiều.

Ca Dạ không nói lời nào, không biết đã bị treo bao lâu, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng bước chân từ ngoài cửa truyền đến.

Nàng ngẩng mặt lên, nhanh chóng nhìn qua một cái.

Quả nhiên người tới là Xích Truật.

Một nụ cười nở trên mặt hắn, thoạt nhìn tâm tình khá tốt, mấy người hầu sau lưng tự động tản ra, thấp sáng đèn trên vách.

“Căn mật thất này được thiết lập riêng cho tôn sứ, có thấy tốt không?”

Ca Dạ không trả lời, Xích Truật đi đến cạnh nàng, ân cần hỏi thăm: “Nhưng có phải thấy như thế đâu? Hiệu lực của thanh gươm tán hơi nặng, tề quốc không thiện dùng võ, nếu không dùng nó thì sợ không giữ được tôn sứ.”

“Thanh gươm tán...” Giọng của Ca Dạ khàn khàn, khác hẳn với chất giọng trong trẻo lạnh lùng bình thường, “Điện hạ đúng là coi trọng, lại dùng thứ thuốc trần quý đến thế.”

“Đối với sứ giả ma giáo, dĩ nhiên không thể keo kiệt rồi.” Xích Truật nhìn mặt nàng, khá là vui vẻ, “Tuy nói thanh gươm tán đủ để phá công mất sức người khác, nhưng với ngươi thì cẩn thận vẫn tốt hơn.” Rồi giọng chột biến, thâm mấy phần hung ác, “Tuyệt sứ Ca Dạ lòng như la sát dù giết người vẫn cười, chuyên chấp chương ba mươi sáu nước trong tứ sứ, ngươi còn nhớ người này không?”

Ca Dạ ngẩng đầu lên nhìn vào một gã hộ vệ mà Xích Truật chỉ, mí mắt giật giật.

“Sa Ngõa Lý?”

“Không ngờ Tuyệt sứ vẫn còn nhớ là mình đã từng giết người.” Xích Truật vỗ tay nhẹ, “Nghe nói ngươi vì Sa Xa mà được thăng lên hàng tứ sứ, dung mạo không đổi, trái lại thật là giống yêu ma, cơ hội có thể khiến Tuyệt sứ xuống núi vô cùng hiếm, Xích Truật vô cùng vinh hạnh.”

Mặt nàng khẽ tái, không hỏi gì thêm.

Người mang mối thù tiến lên trước một bước, ngôn ngữ ngập tràn oán độc, chỉ hận không thể nuốt nàng vào bụng, “Năm đó khi ngươi ở trước mặt ta

chém đầu huỳnh ấy, có từng nghĩ mình cũng có ngày hôm nay không.” Nam nhân mắng chửi, “Kẻ yêu ma như ngươi, không dùng Khốn Long các thì sao bắt được.”

“Ngươi là huỳnh đệ của hắn?”

“Ta là Sa Ngõa Na, huỳnh ấy là huỳnh trưởng song sinh của ta, bọn ta cùng đi sứ đến Sa Xa, nhưng...” Gã nam nhân hận đến cắn răng, một màn trước điện ấy hết như ác mộng, mấy năm qua không ngày nào quên.

“Hiếm khi mời được ma sứ mới lên chức, nên chiêu đãi thế nào đây?” Xích Truật hỏi thăm đây ác ý, “Trình đầu ngươi lên Thiên Sơn? Việc còn chưa thành mà người đã chết, chắc hẳn giáo vương của quý giáo sẽ cảm thấy bất ngờ lắm nhỉ.”

“Điện hạ không cần nhắc cho tương lai ư?” Bên hông bị siết quá chặt, nàng rất khó thở, môi dần tím tái.

“Tương lai? Ta cho rằng tôn sứ đã giải quyết hết thảy thay ta rồi.”

“Ta chẳng qua chỉ là đứt nửa đường, còn điện hạ lại muốn tự mình chôn vùi một đời của mình sao.”

“Thứ cho ta ngu muội.” Xích Truật rất kiên nhẫn thỉnh giáo, “Bằng với việc ngươi đã gây nên, chẳng lẽ ta còn có tiền đồ gì sao?”

Nàng thở gấp mấy hơi.

“Ngươi giết ta, ma giáo sẽ có người lợi hại hơn thay thế. Rồi sẽ báo thù cho tang sù*, điện hạ không tiếc bản thân, chẳng lẽ cũng không nghĩ đến bề hạ sao? Trước mắt người khoác cái danh như bản trở thành đối tượng bị đả kích, cũng chẳng gì lo ngại, với thanh thế địa vị của điện hạ, nhận nhin một thời gian, sau đây tìm cơ hội giao hảo với Sơ Lạc để mượn binh, không quá mấy năm sẽ thu tóm Cô Mặc, lại ép khiến Lang Can phải tiết lộ bảy cuộc trong giáo, tẩy sạch oan khuất, như thế ngôi vị Khâu Từ đã nằm trong tay...”

(*Tang sù: sù đã qua đời.)

Mặt thất yên tĩnh như mộ huyết, âm thanh yếu ớt lên tiếng, vì treo lâu nên khí tức không ổn định, lúc thì lộn xộn lúc thì thở gấp, âm mưu lật đổ vương quyền kinh tâm động phách lại bị nàng ta nói dễ như trở bàn tay, “Chẳng qua ta chỉ cách trở mấy năm, nếu điện hạ khiến lòng dân căm phẫn xử lý không thỏa đáng, tất sẽ phải tiếc nuối cả đời.”

Im lặng một hồi, Xích Truật như có điều suy nghĩ, ánh mắt nhìn nàng cũng thay đổi.

“Quả nhiên là trí kế chồng chất, thua trong tay ngươi cũng không oan ức.”

“Nếu điện hạ vì dễ hạ giận, dù có quát đánh thêm cũng không sao, Ca Dạ tự biết thẹn với điện hạ, có bị đánh cũng không oán, nhưng nếu hủy hình thương hại tuyệt mệnh với Khâu Từ, chỉ sợ binh đồng trận sát cũng khó ngăn được sắc lệnh của giáo vương.”

“Đúng là kế hay, câu từ sắc bén.” Xích Truật gật đầu tán thưởng, rất có vẻ kinh ngạc, “Một khắc trước ta còn hận không thể đốt ngươi thành tro bụi, nay lại sinh lòng thương tiếc, chỉ là một nữ tử nhưng lại có thể có bản lĩnh đến vậy, đây vẫn là lần đầu tiên ta thấy.”

Tuy nghe khen, nhưng lòng nàng lại nặng nề đi.

Xích Truật thâm trầm đa mưu, tất khi tình tảo lại cũng có thể nghĩ đến những đạo lý này. Nhưng trong nội uyển lấy Khốn Long các bắt sù giả ma giáo, có khác nào đổ thêm thùng dầu vào lửa giận của Khâu Từ vương, sau khi xảy ra chuyện chỉ có thể lo lắng khôn nguôi. Nếu không làm thì thôi, còn đã làm thì phải hủy thi diệt tích mới hiệu quả hơn. Dù sao ngôn ngữ có thể đánh động hắn cũng có hạn.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hành Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chương 19: Trả Thù

“Người giống như ngươi, giết rồi thì đúng là đáng tiếc.” Hất cằm lên, Xích Truật quan sát mặt nàng, ngón tay sờ sùi lướt qua gò má mịn, rồi dừng ở cánh môi non mềm.

“Ta đổi ý rồi, không giết ngươi nữa mà giữ lại bên cạnh làm nữ nô, thấy thế nào?”

Nàng nhẫn nhịn dục vọng muốn quay mặt đi, “Chỉ sợ điện hạ không xài nổi.”

“Vậy cũng được.” Xích Truật không nổi giận, gật đầu đồng ý, “Dù có thể sẽ gặp nguy hiểm bị đâm, không chừng lúc nào đó sẽ lấy mạng của ta mất.”

“Giết thì không rõ, nhưng ngươi hại ta thì rồi cũng sẽ bị trừng phạt.”

Xích Truật bước lên mấy bước, nhặt đoàn kiếm rơi ở một bên lên, trong ánh sáng kiếm vẫn lóe lên tia sáng rừng cả người. Đưa ngón tay búng một cái, tiếng rỗng ngân vang vọng trong mặt thất, mãi vẫn chẳng dứt.

“Dùng kiếm của người khác ký hiệu lên mặt, có được không?” Long mày mang theo cái giá băng, mũi kiếm chậm rãi lướt qua trán.

“Nếu có thể để điện hạ hết giận, dù khắc chỗ nào cũng được.” Ca Dạ bình tĩnh nói, chẳng màng để tâm đến uy hiếp cận kề.

“Tuyệt sự thật sự bất vi sở động sao? Ta cảm thấy nếu cứ hủy dung nhan như thế thì quá đáng tiếc.” Đây không phải là câu nói đùa, trong mắt Xích Truật hiện lên vẻ tức giận thật, thế nhưng mũi kiếm vẫn cứ rạch xuống.

Trên gò má sượt qua khí lạnh, nhưng Ca Dạ chẳng hề nháy mắt.

“Điện hạ!”

Không nhận được nữa, bất chấp lệnh cấm của Ca Dạ, thiếu niên bị trói trong góc tường cất giọng ngăn cản Xích Truật, “Mặt thư là do ta nghĩ, chứ do ta mô phỏng, con đầu cũng do ta bắt chước mà khắc, điện hạ nên trừng phạt ta mới đúng, ta cam nguyện chịu đựng, xin đừng ra tay với nữ tử.”

“Thù Ảnh!” Tuy là tiếng quát chói tai, nhưng vì sức đã cạn mà hiệu lực thuyên giảm, Ca Dạ không nén nổi ho khan.

Xích Truật bước đến trước người hắn, mũi kiếm đặt dưới cằm, nhắm thẳng vào cổ họng.

“Người mà không nói thì đúng là ta đã quên một kiếm của kẻ địch hôm qua.” Bên môi hiện lên tia cười nhạt, giờ chân đạp xuống cổ tay phải, gần như có thể nghe thấy tiếng xương gãy, trong nháy mắt mồ hôi lạnh rỉ ra từ trán, thiếu niên tái nhợt không nói một lời.

“Thì ra bức mặt thư kia là do người tạo, ta phải thương người thế nào đây nhỉ?” Lời còn chưa dứt, ‘ding’ một tiếng mũi kiếm vang lên, thân kiếm trong suốt xuyên qua lòng bàn tay đâm sâu xuống đất, đóng chặt bàn tay phải trên đất.

Sau một trận ho khan, rốt cuộc Ca Dạ đã có thể mở miệng nói chuyện.

“Điện hạ thật đúng là... không thỏa đáng, hắn là ảnh vệ của ta, mọi việc đều nghe lệnh ta, chỉ là một con rối bù nhìn, không trách chủ lại trách nô, đây là cách điện hạ xử sự sao?”

Xích Truật kinh ngạc: “Người bảo vệ tên nô bộc này thật đấy, chẳng lẽ mạng của hắn còn quan trọng hơn mặt người?” Nhìn thiếu niên vùng vẫy nhìn đau muốn nói, hắn lập tức điểm hai huyệt cấm.

Thù Ảnh không thể nào mở miệng, trái lại nàng có phần yên tâm, “Đầu đao của Ca Dạ sớm nhuộm máu, đã chẳng màng gì đến sinh tử vinh nhục nữa rồi, có thể để điện hạ lắng con giận, thì bề ngoài có thể nào cũng chỉ là việc nhỏ.”

“Tuyệt sự nói phóng khoáng thật đấy, để ta thử xem có phải thật không nào.” Xích Truật cười tà, lấy roi dài từ trong tay người hầu, tiện tay mở ra, soạt một tiếng roi vọt qua bên người nàng, làm roi xuống một lọn tóc đen.

Ca Dạ không đổi sắc, “Bấy lâu nay nghe tiếng người Khâu Từ thiện cười ngửa, quả nhiên roi pháp của điện hạ thật tốt.”

“Ta cũng biết dùng roi đánh như thế nào để đủ khiến người ta chỉ muốn mau chóng cầu cái chết.” Dùng đầu roi cuộn lấy lọn tóc, đặt trong ngón tay đùa nghịch, nhẹ ngửi hương thơm, “Nếu người chịu hát, thì ta có thể không dùng đến cách đó.”

Một khúc khuyết ca* làm ta yếu lòng, một khúc hát lại khiến hắn mắc thêm một lỗi lầm nữa, đó là trong lúc vô tình đã bỏ qua cơ hội thay đổi vận mệnh. Mặc dù rất căm hận, nhưng cũng không kiềm được mà hồi tưởng lại thanh âm thiên nhiên ấy, quán quýt trong mộng khó lòng quên đi.

(*Chữ khuyết này có nghĩa là lâu gác cung điện, không phải thiếu sót.)

“Ca Dạ chỉ biết giết người, cần gì phải khiến người khác khó chịu.”

“Bài hôm đó hát ở chỗ hoang tàn, ta muốn nghe lại lần nữa.”

“Điện hạ nói đùa, đó là bài ca người đã khuất, sao có thể hát cho người sống được.”

“Ta muốn nghe.” Xích Truật nhướn mày, nói từng câu từng chữ.

“Thứ cho ta khó mà nghe theo.” Nàng cũng lười qua quýt, dứt khoát cự tuyệt.

Xích Truật bị khơi mào lửa giận, không nung tay nữa, lại tiếp tục một roi vọt xuống. Sau hơn mười roi, bạch y bị quất đến rách nát, dần rịn ra máu tươi, nhưng Ca Dạ không nói câu nào, roi càng quất càng mạnh. Tất cả đều nhìn roi dài vang vun vút, nàng không thể ngăn mình run lên, đau đến mức mồ hôi lạnh lăn xuống thấm ướt vạt áo.

“... Điện hạ...” Giữa bóng rọi, nàng lên tiếng khẽ gọi.

Xích Truật dừng tay, lạnh lùng vô tình nói, “Muốn xin tha sao?”

Ca Dạ cúi thấp đầu, mồ hôi và máu rơi xuống từng giọt, “Chỉ là muốn xin... điện hạ đặt ta xuống rồi hẵng đánh.” Giọng yếu ớt uể oải, “Dây xích siết chặt quá... Nếu treo nữa, chỉ sợ điện hạ còn chưa hả giận, thì ta đã chết.”

Yên tĩnh một hồi lâu, bỗng Xích Truật bật cười, ánh mắt kỳ dị, “Được, ta sẽ để ngươi được như mong muốn.”

“Điện hạ!” Sa Ngõa Na không đồng ý, “Nữ nhân này xảo trá âm độc, đừng để trúng quỷ kế.”

“Không phải ngươi nói người trúng thanh gươm tán sẽ mất hết võ công, không bằng một đứa trẻ sao? Sợ cái gì.”

“Nói thì nói thế, nhưng treo lên vẫn ổn thỏa hơn.”

Xích Truật khoát tay, ngăn lời người hầu, “Khỏi phải nói, ta tự có chừng mực, để nàng xuống đi.”

Tiếng xích sắt vang lên liên tục, cơ quan chuyển động, nàng từ từ được đặt xuống đất, cơ thể nhỏ nhỏ cuộn tròn trên đất, hai thị vệ đi đến gỡ dây xích buộc cổ tay nàng ra. Dù vẫn đau như cũ, nhưng hô hấp đã dần thông, nàng giật giật ngón tay gần như cương cứng, cũng may là còn phản ứng.

“Khanh vốn giai nhân, sao phải làm kẻ tặc.” Dưới ánh lửa, mặt Xích Truật trở nên âm tình bất định, dường như có phần nuối tiếc, “Nếu không phải thủ đoạn quá nham hiểm cay độc, tiếp tay cho giặc, với tài trí của ngươi, muốn làm phu nhân một nước thì có gì khó.”

“Nham hiểm cay độc?” Nàng cười khẽ, lại đau đến mức phải hít khí lạnh, “Người khác còn có thể chỉ trích như vậy, nhưng điện hạ...”

“Ta thì thế nào.”

“Hợp mưu với Sơ Lạc lừa gạt quốc dân Cô Mặc giả mưu thạch lựu, chỉ vì để gieo họa; sai khiến đội ngựa cướp bóc bên ngoài, chặn đứt đường lữ hành của thương gia; lấy mỹ nhân kế đưa vào chỗ tử; mượn tay ma giáo diệt trừ Cửu Cửu ruột; độc tài binh quyền, tấn công Cô Mặc để làm lốt đường lên ngôi, điện hạ mưu lược sâu, Ca Dạ tự thẹn không sánh bằng.”

“Chuyện phi thường phải dùng thủ đoạn phi thường, ngưng so sánh điện hạ giống người đi!” Sa Ngõa Na gầm lên, tóm lấy mái tóc đen tạt một phát, trong chớp mắt nửa bên gò má tê rần.

Sau cái tát ấy, trên làn da trắng như tuyết nổi lên dấu tay đỏ thẫm, mặt rất nhỏ, dấu tay chiếm khoảng gần nửa gương mặt, liếm lấy khóe môi rách hờ, giọng Ca Dạ vẫn như cũ, con ngươi đen láy không che giấu châm chọc, “Ta giết người là vì sinh tồn, còn điện hạ giết người là vì dã tâm quyền dục, chết dưới tay ta còn có thể nói là vô tội, nhưng chết trong tay điện hạ thì liệu có đúng người đúng tội? Chiến sự xảy ra, người người giết còn gấp trăm lần ta.”

“Được, nói rất hay.” Xích Truật cúi người, lau vết máu bên môi nàng, ánh mắt thâm trầm, “Ta có phần không nỡ, nhưng chỉ tiếc lại có nghi ngờ, đội người chống đỡ lại được với Sa Ngõa Na, thì ta sẽ lại lĩnh giáo sự sắc bén của ngươi.”

Nói rồi, Xích Truật đứng lên quay sang gã nam tử bên cạnh, “Ta đã đồng ý giao ngươi cho ngươi xử lý, bây giờ nàng ta là tài sản của ngươi.” Hơi chán chừ, rồi lại ghé vào tai nói thêm một câu, “Giữ mạng nàng ta lại, ta vẫn còn dùng.”

“Đa tạ điện hạ.” Trong tích tắc hai mắt Sa Ngõa Na đỏ bừng, hệt nư dã thú.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hành Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Chương 20: Lật Đồ

Trong phòng yên tĩnh đến đáng sợ.

Sa Ngõa Na dùng mũi chân nâng mặt nàng lên, quan sát toàn thân nữ hài bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

“Ngươi còn gì để nói không?”

Ca Dạ lắc đầu, cũng quyết định không lãng phí sức lực nào nữa.

“Tuyệt sứ tôn quý cao ngạo cũng có lúc thê thảm thế này đây.” Hần chắc chắn, đảo mắt nhìn thị vệ xung quanh, “Chư vị nói xem nên phục vụ nàng ta thế nào đây.”

Mấy gã nam cười ồ lên, bi ối mờ ám nói không ra lời.

“Trái lại ta muốn... Không biết Sa Ngõa Na đại nhân có thể tác thành không.” Thị vệ đứng gần nhất mở miệng, không chút che giấu dục vọng.

“Không chê còn nhỏ à?” Sa Ngõa Na nhạo báng.

“Mặt đẹp là đủ rồi, vẫn chưa chơi qua người nào xinh xắn như nàng ta.” Một thị vệ khác lại gần, cẩn thận quan sát, tựa như người dưới đất đã hoàn toàn trần truồng.

“Tuyệt sứ trên Thiên Sơn, các người không sợ?”

Do dự chỉ xẹt qua trong nháy mắt, rồi lại bị sắc đã chiếm hết lòng.

“Ai biết được, chẳng lẽ điện hạ còn để nàng ta sống thoát ra sao.” Mọi người cười xôn xao, Sa Ngõa Na cũng cười theo, thị vệ gấp gấp bắt đầu động thủ xé y phục của Ca Dạ.

Hắn khoanh tay thờ ơ đứng xem, “Đội đã, các người không chê bẩn sao, trên người nàng ta toàn là máu.”

“Ý đại nhân là?” Nghe ra ẩn có dụng ý khác, một thị vệ ngăn đồng bọn lại.

“Nhìn cả người Tuyệt sứ toàn máu với mồ hôi, khó coi biết bao, sao không lấy nước muối tắm cho nàng nhỉ?”

Bọn thị vệ trở mắt nhìn nhau, vết thương nặng như thế, dùng nước muối thì chỉ sợ đi tong nửa cái mạng. Sững sờ một chốc, Sa Ngõa Na âm hiểm mở miệng.

“Chư vị đau lòng rồi?”

“Cứ làm theo lời đại nhân nói vậy.” Thị vệ dẫn đầu vội chỉ huy đồng bọn hành sự.

Chỉ chốc lát sau, một thùng nước muối ấm đã được chuẩn bị.

Ca Dạ vẫn không mở miệng, nắm chặt quyền nằm rạp trên đất.

Khi cả thùng nước hắt lên người, cuối cùng không nhịn đau được phải lăn lộn.

Nước muối hòa lẫn với máu chảy xuống từ trên người, trong mắt thất chí có tiếng lẫn lộn vang vọng. Nàng co tròn mình lại, co giật liên tục không hề nín được, hít hà rất dữ, đau đến vô cùng nhưng vẫn chẳng bật thốt câu nào. Tóc đen ướt nhẹp dán vào trên gò má, trên mặt toàn là nước, ẩm đậm như sương.

Phải một lúc lâu sau mới dừng lăn, người không ngừng run rẩy.

Sa Ngõa Na giờ chân đạp nàng, vừa tàn nhẫn lại sáng khoái.

“Mùi vị thế nào? Có thể đền lại một đao chém đứt đầu của người không?”

Ca Dạ chỉ làm như không nghe thấy.

Hắn ta không cam lòng, dần dùng lực đè nặng hơn, ép cho nàng phải cuộn tròn như tôm.

Ngay cả thị vệ xung quanh cũng không khỏi biến sắc, tiến lên khuyên can.

“Đại nhân cẩn thận, nếu cứ tiếp tục thế nữa thì sẽ bỏ mạng mất.”

Một lúc lâu sau hắn mới dời chân đi, thấy khóe miệng nàng còn rỉ tia máu, bỗng bật cười.

“Bây giờ đến lượt các chư vị rồi, xin hãy tận hưởng.”

Trong mắt thất vọng vang lên tiếng xé xiêm y roẹt roẹt.

Mấy đôi tay đen dùi xé y phục của nữ hài từ các góc khác nhau, nàng cật lực vùng vẫy, nhưng chỉ phí công mà thôi, trên sàn nhà dơ bẩn để lại một dấu vết ẩm ướt.

Thân thể trắng như tuyết nhanh chóng phơi bày, đôi vai gầy gò, eo thon mềm mại, ngực hơi nhô lên, đôi chân trẻ con dài nhon, không chút ngăn trở lộ ra trước mắt mọi người, vết roi đỏ thẫm trải rộng, lại kích thích dục vọng.

Đám người không nhìn được cúi đầu gặm cắn, lưu lại mọi dấu vết trên da thịt non mềm, tùy ý vuốt ve thân thể trần truồng, như một đám ác thú vây quanh bữa tiệc thịnh soạn.

Ca Dạ cố cắn môi, bàn tay vô lực lần mò trên không trung, dường như đang muốn tìm thứ gì đó để chống đỡ, rồi bỗng người cứng đờ. Bàn tay vô ý sờ vào chậu lửa sau lưng, nhất thời trong không khí bốc lên mùi da bị phỏng rộp, mặc dù kịp thời rút tay về, nhưng vẫn bị cháy một mảng lớn.

Sa Ngõa Na hứng thú nhìn cảnh trước mắt.

Mấy gã nam nhân cường tráng xúm lại nữ hài gầy yếu, có kẻ xoa lưng từ phía sau, có kẻ nằm trước ngực, còn có kẻ mở chân nàng ra định xâm phạm tiến vào, trong phòng toàn tiếng thở gấp và liếm láp.

Từ sau khi trơ mắt nhìn huynh trưởng bị giết, hắn đã mong đợi cảnh này lâu lắm rồi.

Vô tình liếc nhìn người trong góc tường, ánh mắt cuồng nộ trong bóng tối như muốn cắn xé người khác, nhưng vì huyết đạo mà không thể động đậy, đôi người sáng rực sắc đỏ như chó sói, ngập tràn hận ý.

Nhìn ánh mắt quen thuộc ấy, hắn bật cười, rốt cuộc đã có người có cảm thụ giống hắn năm đó.

Rồi đột nhiên con người đối phương co lại, chuyển thành kinh ngạc.

Kinh ngạc...?

Hắn quay đầu lại, chẳng biết từ lúc nào tiếng thở dốc đã biến mất.

Nữ hài khó nhọc mở bàn tay ra, đẩy cái đầu nằm trước ngực mình ra, đám nam nhân bị sắc dục làm mờ mắt đã bật hơi, không hề phản kháng.

Nàng khó nhọc quỳ đứng lên, nhặt lấy kiếm thị vệ ném ở một bên, hung ác chém xuống.

Một kiếm lại một kiếm, chém cho máu tươi tung tóe.

Người lỏa lồ, tay nhỏ bé, dùng hết sức chém.

Những thị vệ kia kinh hãi cực độ, nhưng chỉ có thể nằm trên đất như miếng thịt không cách nào phản kháng, trơ mắt nhìn lưỡi dao sắc bén cắt rời thân thể. Đâm, chọc, chẻ, bổ, kiếm cứ vào thịt, máu tươi nhanh chóng trào ra từ tay chân, mùi tanh ngập tràn căn phòng.

Hắn trợn mắt há mồm, muốn bước lên ngăn cản, nhưng lại phát hiện tay chân mình không hề nghe theo sai khiến, chân nắn dựa vào cột trượt xuống đất, âm trong miệng cũng biến mất.

Chỉ còn lại tiếng kiếm sắc chém vào thịt người.

Nữ hài ngẩng đầu lên, trên gương mặt tái nhợt bắn đầy máu tươi, hờ hững lạnh như băng, giống như ác quỷ muốn đòi mạng người.

Đẹp đến cùng cực, mà cũng ác đến cùng cực.

Xé lấy một mảnh vải quấn quanh cơ thể, nàng cất lực bỏ đến gần người bị giam hãm, rút đoản kiếm mắc nơi tay đóng xuống đất ra.

Đầu ngón tay gỡ trâm cài đầu, thân thể nhìn bình thường nhưng lại trống ở giữa. Nàng đổ ra một viên thuốc đút vào môi hắn, lại lấy ngân châm ra, đâm vào huyết đạo tương ứng rồi chậm rãi chuyển động, rất nhanh đã nghe thấy tiếng xiềng xích leng keng.

Nàng ho khụ, cổ nhin một búng máu.

Lục lọi lấy ra mấy chai thuốc từ trong ngực Sa Ngõa Na, ngửi từng lọ một, rồi lại chọn ra một lọ tự uống một viên, số còn lại ném hết cho thiếu niên đã có thể ngồi dậy.

Theo tiếng xích loảng xoảng bị đứt, nỗi tuyệt vọng hoàn toàn ủa vào đầu.

Dưới ánh lửa, gương mặt thanh lệ dính máu đẹp như la sát, một tay cầm lấy kiếm còn đang nhỏ máu.

“Người thua rồi.”

Đây là âm thanh duy nhất hắn nghe thấy.

Một kiếm chém đến, dứt khoát chém rơi đầu hắn.

Cùng lúc với chiếc đầu rơi xuống đất, nữ hài mất đi sức lực cuối cùng, mềm oặt khụy xuống. Không đợi chạm đất, người đã được đỡ ôm ngang từ phía sau.

Chỉ nháy mắt đã ra khỏi bí thất đầy máu tanh.

Bên ngoài đêm đã khuya, không biết đã bị nhốt bao lâu rồi.

Vẫn còn trong vương cung, vị trí chếch nghiêng, ra khỏi uyển môn là vào rừng rậm.

Trong bóng tối không thấy rõ phương hướng, hắn chỉ nhảy vọt dựa vào bản năng, băng xuyên qua cánh rừng.

Bồn ba hồi lâu, cơ thể trong ngực dần ngưng run rẩy, nhiệt độ càng lúc càng thấp.

Vạt áo trước ngực bị kéo lấy, hần cúi đầu, Ca Dạ đưa tay chỉ vào một hướng trong rừng.

Hần chạy đi theo hướng được chỉ, tiếng rào rào nước chảy càng lúc càng rõ, một vòng trắng bạc hiện lên dưới ánh trăng. Một con suối đổ xuống từ núi cao chót vót, tạo thành một cái đầm nhỏ.

Hần dừng lại bên bờ, bỗng Ca Dạ vùng vẫy đi xuống, tập tễnh đến gần mé đầm.

“Ca Dạ!”

“Mau tránh ra!” Nàng lạnh lùng quát mắng, không có hung dữ, gạt cánh tay đang ngăn lại của hắn, “Ngươi rút xa ra cho ta.”

Hần đứng yên, nhìn nàng bước vào làn nước lạnh băng, dùng sức lau chùi thân thể nhỏ bé. Vết thương chồng chất lại lần nữa rỉ ra máu tươi, dường như không cảm thấy đau đớn là gì, chỉ biết rửa sạch vết dơ bẩn đáng căm hận đi.

Đêm trăng sáng ngời, trên cơ thể trắng trong như ngọc chỉ chút vết thương, như có cây mây màu đỏ sậm leo bò khắp toàn thân, đẹp đến kinh diễm lại vô cùng quý dị.

Tây Cương cuối thu, trên mặt nước vẫn còn băng mỏng dập dềnh.

Hần cố nhẫn nhịn, nhưng rồi đến cuối vẫn không nhịn được, nhảy vào trong nước kéo nàng lên bờ.

“Cút ngay!” Nàng dùng sức giãy giụa. Hắn vẫn kéo chặt nàng, không để nàng động đến nước lạnh thấu xương nữa. Trong cơn điên cuồng, nàng dồn hết sức tát thật mạnh.

“Cút!”

Một cái tát tai giòn tan rơi xuống má.

Hắn vốn có thể né, nhưng vẫn để mặc chịu ăn tát, ôm chặt lấy cơ thể gầy gò trong ngực không buông.

Trong tim, như có mười triệu thanh đao cắm vào.

Trên người Ca Dạ có vô số vết thương.

Vết roi chồng chất, vết xích in hằn, trên mặt có dấu tay, ngón tay cháy bị thương, bên sườn có dấu chân bị đạp, nhưng nhức mắt nhất, là vết cắn bầm tím trái rặng.

Hắn bôi thuốc cho nàng, trong hôn mê nàng mới có thể lên tiếng rên rỉ.

Môi đã bị nàng cắn nát bấy, cổ kiềm chế đến cực hạn mới đổi lấy được một cơ hội sống.

Độc được giấu trong kẽ tay, chỉ khi có lửa đốt thì mới có hiệu lực.

Vào lúc này đang ở mặt trạch trong ám gian ma giáo, nàng ngủ rất sâu, nhưng giữa chân mày vẫn nhíu chặt.

Ngoài bôi thuốc, hắn hoàn toàn không biết phải làm gì.

Nàng dùng phương thức của mình để bảo vệ hắn, chạy ra khỏi sinh thiên. Phải trả một cái giá thê thảm đến thế.

Người ngồi bên mép giường lẳng lặng ngắm nhìn nữ hài đang ngủ say, rồi bất chợt chôn mặt vào giữa hai tay. Tựa như có roi vô hình quất vào người, liên tục run lên không thể kiềm chế, nổi nhục nơi đáy lòng khó mà biến mất nổi.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hành Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Chương 21: Phá Địch

Trán Ca Dạ nóng hổi.

Vì gãy xương sườn nên dẫn đến sốt cao, vẫn chưa tỉnh lại, nàng như rơi vào cơn ác mộng, trong hôn mê vẫn không yên ổn. Hắn liên tục đắp vải lạnh đắp

trên trán, giữ tay chân nàng lại tránh tự làm bị thương.

Nàng rên khẽ, nỉ non không rõ tiếng, yếu ớt vô cùng. Hôn mê rất lâu, thi thoảng nàng lại mở mắt ra, nhìn hấn lau mồ hôi thay nàng, cứ tưởng nàng đã tỉnh, nhưng ánh mắt lại cứ mê man nhìn hấn, trong miệng thốt ra một cái tên xa lạ.

“... Hoài Y...”

Như đã xác định được người trong ký ức, nàng trở nên dễ bảo vô cùng, mềm oặt dựa vào trong ngực hấn, nín lấy vạt áo không buông như đứa trẻ sợ sinh, có vẻ ngây thơ đáng yêu của một đứa trẻ, tròng mắt đen láy ướt át hòa hợp, tựa như sẽ chảy nước bất cứ khi nào, hấn chưa bao giờ thấy nàng yếu đuối như thế cả.

Lúc nàng tỉnh dậy, nhất thời hoảng hốt.

Rèm rủ thấp quang cảnh âm đạm, thế nhưng lại rất ấm áp và thoải mái, chăn bông dày đắp trên người, mép giường tạo nhã thú hoa văn đặc biệt của Tây Vực. Trên cân có đặt một bát thuốc đang bốc khói trắng, rải rác bên cạnh là bông băng vải sạch, dưới ánh nến lay lắt, những chiếc bình sứ đựng thuốc trị thương óng ánh như ngọc.

Con người đảo một vòng, phát hiện mình đang được ôm vào lòng, dựa vào lồng ngực vững chãi, hơi nhiệt từ nãy đến giờ là phát ra từ nơi đây, hai tay ôm ngang eo dè cánh tay nhỏ nhắn lại, cẩn thận tránh vết thương.

Khuôn mặt tuấn mỹ đang ngủ say, có thể nhận ra đã mấy ngày liên tục không nghỉ dẫn đến mặt mệt mỏi, dưới hàng mi dài có bóng mờ, tiều tụy vô cùng.

Mắt lại nhắm chặt, lúc mở ra lần nữa, trông hấn vẫn lạnh lùng vững chãi, rõ ràng đã từng gãy gập, dao động, tức giận, nghi ngờ, thế nhưng nay đã hoàn toàn biến mất. Càng lúc hấn càng giống sát thủ vô tình, cũng càng giống... nàng.

Ánh mắt di chuyển đến từng tác đường nét, phức tạp lại khó hiểu, đây là thay đổi mà nàng mong muốn, nhưng cũng không phải là kết quả mình muốn thấy. Nhất định phải nhanh lên, nếu không thì hấn... sẽ không quay lại được, hấn không giống nàng, còn có cơ hội, còn có nơi để đi.

Nàng sờ lên sống mũi cao, bờ môi góc cạnh rõ ràng, đầu ngón tay di động một hồi mới thôi.

Cảm giác được ôm, rất xa lạ, cũng rất mới lạ.

Nhưng... không tệ chút nào.

Lần đầu tiên để ý chí trời dạt, nàng tựa vào lồng ngực ấm áp, ngủ thật say.

Dược liệu rất tốt, vết thương do roi quất khép miệng rất nhanh, xem ra phần lớn vết thương đáng sợ chỉ ở ngoài da, phiền toái nhất là gãy xương, dù hít thở vẫn cảm nhận được đau đớn, “Hôm nay là ngày nào rồi?”

Có được câu trả lời chính xác, nàng im lặng tính toán hồi lâu, “Nội trong ba ngày chúng ta phải lên đường về giáo.”

“Vết thương của cô quá nặng, vẫn chưa thể cử động được.” Hấn ngạc nhiên, không hiểu nổi sao nàng lại cố chấp như thế.

“Cười ngựa không sao, ta sẽ cẩn thận.”

“Cô biết ta không chỉ nói mỗi việc cười ngựa.” Mà còn có thể bị ngăn cản đuổi giết, trong thời gian trốn ở đây, Xích Truật đã lấy cơ lòng bắt đào phạm mà kiểm tra khắp thành mấy lần rồi.

Nàng nhìn tay mình, ngón tay bị thương vẫn đỏ bầm, “Không sao, ta có thể nắm chắc công lực đã khôi phục.” Nàng cười nhạt, “Hơn nữa không phải còn có người sao.”

Hấn im lặng không đáp, vừa lo lắng không thể bảo vệ chu toàn cho nàng, lại lo cho vết thương của nàng, không ai hiểu rõ tình trạng thân thể của nàng hơn hấn cả, đi đường xa trong tình hình thể này tuyệt đối không hề lý trí.

“Cô chắc chứ?” Hấn không hỏi thêm nữa.

“Ừ.”

“Vậy ta đi sắp xếp.”

“Đội đã.” Nàng cản hấn lại, bảo hấn đến gần.

Hấn không hiểu gì, bỗng bàn tay đang chấp sau lưng bị nàng cố kéo ra, vết thương do kiếm sắc xuyên qua đã sưng đỏ thối rữa, “Tay của người, vì sao không bôi thuốc.”

Hấn không đáp.

Nàng nhìn hấn, cầm lấy bình sứ nhẹ rắc thuốc bột lên, rồi lại lấy vải sạch băng bó chỉnh tề, “Không cần phải tự trách.” Nàng cúi thấp đầu, chỉ nhìn thấy

mỗi bóng mi rậm, “Lúc ấy phải có một người giữ thế lực, người Xích Truật hận là ta, dù sao cũng không tránh khỏi đánh đập. Hơn nữa ta đã giết quá nhiều người, cũng coi như trả tội, còn người chỉ là vãng mệnh, không cần phải nghĩ nhiều, cái tát kia là do ta giận cá chém thớt... Xin lỗi người.”

Lúc nói ra câu cuối, hắn không cách nào im lặng được nữa, “Vì sao phải xin lỗi, kẻ bắt lực là ta.”

“Ta là chủ nhân của người...”

“Cô chỉ là một nữ nhân, còn là một...” Ngoại hình như một đứa trẻ yếu ớt, nhưng hắn lại nuốt câu này về.

“Đừng bị bề ngoài ta đánh lừa.” Nàng bỗng bật cười, rồi khe khẽ thở dài, “Ta mười bảy tuổi rồi, đã sớm trưởng thành.” Từng trải qua biết bao tang thương, nhìn biết bao sinh tử, nàng chưa bao giờ là một đứa trẻ.

“Ma giáo chỉ tôn trọng kẻ mạnh, không liên quan đến nam nữ. Không thể là vì nữ nhân mà khoan dung, kẻ yếu đuối chỉ biết trở thành đồ chơi của người khác, trong mị viện không thiếu. Ta thả làm yêu ma còn hơn là rơi vào tình cảnh mặc cho kẻ khác định đoạt.” Thần sắc cao ngạo chợt lóe rồi biến mất, nàng buông tay lạnh lùng căn dặn.

“Đi đi, mau dưỡng lành vết thương, nếu không vẫn không chắc có thể quay về Thiên Sơn đâu.”

Quả nhiên, không phải chuyện dễ dàng.

Nhìn đằng trước xuất hiện hơn trăm thiết kỵ tinh nhuệ, cả hai không hẹn mà cùng thở dài trong bụng, Ca Dạ âm thầm đưa tay vuốt bờ hông, vẫn là... có hơi miễn cưỡng.

“Xích Truật không đến.” Nàng quét mắt một vòng.

“Ta đã tìm mấy người tương tự chia nhau ra khỏi thành rồi.” Hắn giục ngựa đi lên, yên lặng tính toán đối phó.

Làm nghi hoặc quân địch? Rất tốt, khó trách người ít hơn dự liệu nhiều.

“Băng qua đoạn đường này, ở trấn đằng trước có chuẩn bị xe ngựa.”

Nheo mắt nhìn đội ngựa đang ép đến gần, hắn lại nói thêm một câu.

Sắp xếp rất kỹ càng chu đáo, nàng cười không ra tiếng, chỉ có thể xông qua cửa ải trước mắt ngày.

Dòng suy nghĩ bị tiếng vỗ ngựa dồn dập nhấn chìm, mã đao đông như rừng sáng lóe, sáng chói cả mắt. Lặng lặng nhìn trận hình của phiêu kỵ, thiếu niên lật cổ tay đẩy kiếm. Một đường cong rạch qua nơi chân trời, kiếm khí ngang dọc như điện, kỵ binh đằng trước rồi rít ngựa, máu văng đầy trời, mùi tanh nồng không cách nào thờ nổi. Nàng giục ngựa đi theo, vài kẻ công kích lẻ tẻ bên cạnh đều bị nàng lấy ám khí giải quyết.

Giết người rất thuần thực, động tác của hắn vừa đẹp lại vừa lưu loát, không hề có dư thừa hay chậm trễ, mạnh mẽ nhanh chóng, góc độ chém xuống tinh chuẩn sắc bén, lực đạo rất vừa phải.

Chỉ quan sát một chỗ mà đã không có dư thời gian, số người quá nhiều, ám khí không đủ ứng phó. Kiếm nàng quá ngắn, cũng không hợp để đấu trên ngựa, bắt buộc đi làm mới xuất thủ, miễn cưỡng khống chế động tác trong phạm vi nhỏ. Kỵ binh đánh đến thì cúi người né, để lưỡi đao sắc bén chỉ có thể gọt lấy tóc, nàng trở cổ tay bắt lấy chuỗi, đoạt lấy rồi trở tay ném nó đi, lại một người ngã ngựa, máu tươi thấm ướt cả vùng đất vàng, trên mặt đất đen đỏ lộn xộn.

Mấy hồi chém giết đã làm xương sườn bị thương, trước mắt dần tối, suýt nữa không tránh khỏi thế tấn công của địch. Nhận ra thế yếu sau đó, địch nhân ủa mạnh lên, như muối bu vào máu. Bỗng người phía trước gào một tiếng, chuyển kiếm sang tay trái mang theo kích động lạnh giá, thế như tia chớp, thoáng cái đã ép lui người tới, rồi lập tức nhún người bay lên, rơi xuống lưng ngựa của nàng, nhất thời áp lực nhẹ đi.

Hắn ở sau lưng bảo vệ hai người, nàng cười ngựa rời đi, con ngựa quý hiếm tung vó phi nước đại, dường như cũng biết đang ở nơi sinh tử. Bốn phía chém giết đến rung trời, lòng bàn tay siết chặt dây cương, căn răng thúc ngựa đi, con ngựa né tránh đợt tấn công ở phía trước, dựa vào kinh nghiệm băng qua phiêu kỵ dày đặc.

Quả thực bao vây quá dày, bị kẹt trong trận, nàng hạ quyết tâm giờ tay lên, hơn mười con ngựa vây xung quanh cùng đồng loạt hí lên, trong nháy mắt nổi điên chạy loạn, quăng luôn kỵ binh ở trên lưng xuống, chạy loạn đập bậy vô số. Chỉ thấy trong mắt ngựa có máu tươi chảy ra, trong tích tắc đã bị làm mù mắt đồng loạt, ngựa nổi điên cật vó tung mình nhảy lên, tạo thành con đường cho hai người họ thoát.

Nhân lúc loạn lạc mà rời đi, kỵ trận dần dần bị vất lại sau lưng, không biết đã chạy nhanh được bao lâu, tiếng la hét chém giết dần biến mất, bên hông lại đau nhức không chịu nổi, mắt dần mờ hồ, bên tai nghe thấy tiếng vỗ nhảm chán, nhưng nàng chẳng còn sức mà nhìn lại, nằm rạp xuống lưng ngựa mất đi ý thức.

Lúc tỉnh lại lần nữa thì đã ở trong xe ngựa, chăn tơ rất dày, giảm độ chòng chành xuống thấp nhất. Ngang hông lại được băng bó lần nữa, ngay cả vết thương trên tay hay trên trán đều được bôi thuốc cẩn thận. Trên bàn nhỏ trong xe có nước trà đồ ăn, thậm chí còn đặt mấy cuốn sách, chắc là sợ nàng dấy lại thấy chán.

Nàng gọi một tiếng, yếu đến nỗi chính mình chẳng nghe rõ, thế nhưng xe ngựa lại dừng lại. Người đi vào tái nhợt tiêu tụy, thân hình tuấn mỹ lại nhếch nhác

xóc xếch, mấy vết tương chỉ bằng bó qua loa, đến y phục cũng là bộ đồ cũ.

“Cô tỉnh rồi à?” Hắc như thờ phào nhẹ nhõm, thận trọng đỡ nàng dậy uống nước, trên người vẫn còn mùi máu nồng nặc.

Nàng nhú mày.

“Đau lắm hả? Kiên nhẫn nào, qua mấy hôm nữa là có thể đến Thiên Sơn rồi.” Hắc dịu dàng an ủi.

“Người bị thương thế nào, có nặng không?” Không thể nhìn ra manh mối gì từ y phục đen cả.

“Ta vẫn chịu đựng được.” Hắc thờ ơ đáp, “Có đói bụng không, ăn chút gì trước đi, vì vội vàng quá nên không chuẩn bị được nhiều.”

“Thế này là tốt lắm rồi.” Nàng nhắm mắt chậm rãi nằm xuống, “Thế còn truy binh thì sao?”

“Hiện đã ra khỏi phạm vi thể lực của Khâu Từ, hắc là đã an toàn.”

“Chắc Xích Truật sôi máu lắm.” Bên môi hiện lên tia cười yếu ớt, nàng khẽ chế giễu.

Thân danh bị dơ bẩn, thân tín bị giết chết, lúc tin đồn bay đầy trời lại còn điều kỵ binh đi dò xét khắp nơi, giống như gặp nạn liên tục. Mạo hiểm áp lực như thế nhưng vẫn không giết được hai người, có thể tưởng tượng ra giận đến chừng nào.

“Hắc ta đáng đời.” Con người trong tròng xẹt qua vẻ căm ghét, “Trước khi đi ta đã dặn người, phải lan truyền tin dù Xích Truật bị gỡ bỏ quân quyền nhưng vẫn liên tục điều động tư vệ ra ngoài, vu hãm hắc tội cố ý mưu phản.”

Nàng ngẩn ra đầy khó tin, trơ mắt nhìn. Bỏ đá xuống giếng và đuổi cùng giết tận không phải là tác phong xưa nay của hắc, đồn đãi như thế, sợ là Xích Truật khó mà đặt chân ở Khâu Từ nữa rồi.

Cảm nhận được Ca Dạ ngạc nhiên, hắc thấp giọng đáp lại, không hề che giấu sát khí, “Ta rất muốn tìm cơ hội tự tay giết hắc, chỉ là lần này hắc được hời rồi.”

Nhìn thấy vẻ tàn nhẫn giữa chân mày hắc, nàng im lặng không nói. Bắt đầu từ bao giờ, sát tâm của hắc còn nhiều hơn cả nàng, thật là... không quen chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hành Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chương 22: Về Núi

Trên đường về Ca Dạ được ôm vào thủy điện.

Thanh Hà vẫn như cũ, còn chúng người hầu thoảng có phần bất ngờ nên khá xôn xao, nhìn đăm đăm cảnh người đứng đầu điện lại được ánh vệ thân mật ôm về. Cơ thể bé nhỏ nép trong ngực nhẹ như không, có vẻ là vì tỏ ra yếu ớt trước giáo chúng mà nàng có phần mất tự nhiên, cho đến khi đặt mình xuống chiếc giường mềm mại thì mới ổn định lại, lạnh lùng dặn hắc đi nghỉ.

Trước khi đi thấy nàng gọi Lục Di đến cản dận, hắc không để ý lắm, mấy ngày đi đường liên tục nên không rảnh để ý đến chữa trị vết thương, giờ không gắng nổi nữa rồi, hắc về phòng mình tìm thuốc trị thương, còi y phục tôi cũng trở nên vô cùng khó khăn, gần như là xé ra những mảnh vải bám chặt lên vết tương.

Đột nhiên chân song vang lên, một bóng đen vụt vào, hắc nhặt trường kiếm lên theo bản năng.

“Là ta.” Người đến nhanh nhẹn đỡ lấy tấn công bất ngờ, vội nói rõ thân phận.

Hắc thả lỏng mình, không tránh khỏi rung lắc, Cửu Vi đi lên đỡ, mi tâm nhú chặt.

“Sao lại thăm hại thế hà, bị thương ra nông nỗi này.” Nhận lấy chai thuốc xử lý vết thương thay hắc, Cửu Vi không che ý tứ trách cứ, “Cũng không thêm băng bó luôn? Càng kéo dài càng nghiêm trọng đấy.”

Khó khăn lắm mới cởi được y phục ra, Cửu Vi chắc chắn lắc đầu, “Còn cố gắng gượng đến giờ, xem ra người còn nhẫn nại hơn ta đấy.”

Hắc im lặng rửa ráy vết thương rồi bôi thuốc bột, trên tay bận rộn nhưng miệng Cửu Vi cũng không nhàn rỗi.

“Đã xảy ra chuyện gì thế, lần này Ca Dạ thất sách sao? Nghe nói nàng cũng bị thương?”

“Ừ.”

“Là người ôm về, chẳng lẽ còn thương nặng hơn người?”

“Ừ.”

“Là ai có bản lĩnh này vậy, có liên quan gì đến Nhã Lệ Ti à?”

“Ừ.”

“Ta vẫn luôn nom nớp lo sợ, chỉ sợ người không quay về được.” Cửu Vi thăm than, cũng hết cách với hắn, “May mà người vẫn còn nhớ, suýt nữa thì không kịp.”

“Cái gì?” Vết thương bị động đau, câu này nghe không hiểu.

“Cái gì, giải dược của Xích Hoàn, đừng nói với ta là người không nhớ đấy.” Cửu Vi phẫn nộ lườm hắn, thật sự muốn đánh hắn, “Còn hai ngày nữa là phát tác, người không về thì chờ cổ trùng chui vào não đi.”

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ nhẹ, Cửu Vi ấn hắn xuống giường, còn mình đi ra nhận đồ.

Giữa đĩa ngọc màu xanh là một viên đan dược tối màu, chính là giải dược cách thời kỳ nhất định phải uống.

“Lục Di đem đến, nha đầu này bị người thu phục rất có lòng đấy.”

Hắn nhận lấy viên thuốc, suy nghĩ đến thất thần, mấy ngày liên tục mưu đồ đột biến ứng phó không nổi, lại lo nghĩ cho vết thương của Ca Dạ, hắn thật sự đã quên mất chuyện thời hạn này, nếu không phải nàng cố ép phải chạy về...

Không tính toán xông vào nguy hiểm, gấp gáp đuổi ngày đuổi đêm, là vì... hắn?

“... Đúng là bị hạn chế bởi thứ này khó giải quyết thật, ta biết người có oán hận, nhưng hiện tại giáo vương đã giao giải dược cho Thiên Minh quản lý, không dễ gì lấy, đừng nói là ta, dù là Ca Dạ cũng không có cách gì.” Kinh hãi vì lời mình nói quá xúi quẩy, Cửu Vi lập tức đổi lời, “Người tạm thời nhẫn nại, một ngày nào đó ta sẽ lấy được giải dược thực sự, một phát diệt trừ phiền toái này.”

Hắn cười, không để tâm lắm.

“Rốt cuộc lần này các người đã đối mặt với ai?”

Hắn thờ dãi, đơn giản thuật lại chuyện đã xảy ra, lược bớt đoạn Ca Dạ chịu nhọc.

“Ta còn nói vì sao các người lại thất thủ nữa chứ, thì ra là có cơ quan ám toán.” Nét mặt Cửu Vi càng lúc càng đông cứng, “Ngay cả người cũng không biết nàng giấu độc? Khá lắm Ca Dạ, kín đáo đến vậy, lần này có thể trốn thoát đúng là cực kỳ may mắn.”

May mắn?

Hắn không cảm thấy thế, nếu không có ý chí vô cùng kiên nhẫn thì đã không có chút may mắn nào rồi.

“Thủ đoạn của Xích Truật lợi hại như vậy, may mà phá hủy hắn rồi, chứ không...”

“Cửu Vi.” Hắn chợt nhớ ra.

“Hà?”

“Giúp ta điều tra một người.”

“Ai?”

“Hoài Y.” Hắn do dự, “Trong lúc hôn mê Ca Dạ đã nhắc đến cái tên này, làm kín đáo thôi.”

“Có manh mối gì không?”

“Không có.”

“Được.” Cửu Vi nhận lời, không hỏi nguyên nhân.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, lúc này hắn mới cảm nhận được đau từ vết thương, mệt mỏi đến cực hạn. Cửu Vi đỡ hắn nằm xuống giường, lại nhìn hắn ngủ thật say, rốt cuộc trái tim treo cao cũng thả lỏng.

Ngủ khoảng một ngày một đêm.

Nắng chiều lại lần nữa chiếu qua song cửa, nước trong ao óng ánh những điểm vàng.

Trong mùa đông hiếm khi có nắng ấm, hần giường rửa mặt chải đầu, vừa xong xuôi thì ngoài cửa đã truyền đến tiếng vang.

“Vào đi.”

Người đi vào là Bích Chuẩn, một gương mặt trẻ tuổi thích cười.

“Lão đại dậy rồi à? Ta đoán không sai mà.” Thiếu niên đi vào trước, theo sau có mấy người.

Xích Điều, Huyền Diên, Ngân Hộc, Mặc Điều, Lam Hiêu*, là lục dực** do một tay hần huấn luyện.

(*Trong tên của bọn họ đều là các loài loài chim, gồm đại bàng, điều hâu, thiên nga, chim cắt.)

(**Lục dực có nghĩa là sáu đôi cánh, cũng là sáu người phụ tá.)

Mặc dù trực thuộc dưới trướng của Ca Dạ, nhưng phần lớn vẫn do hần tiếp quản, bọn họ trung thành tận tâm, như thanh đao do chính tay mình nung thành.

Ca Dạ chưa từng hỏi thuần phục thao luyện thế nào, chỉ yêu cầu rõ ràng phải hoàn thành mỗi nhiệm vụ được giao. Đối với những thuộc hạ thiếu niên này, nàng lại càng giống thủ lĩnh xa vời vợi, uy nghiêm, lạnh lùng, không gần gũi. Bọn họ luôn cung kính nghiêm túc trước mặt Ca Dạ, nhưng lại tiếp xúc với hần liên tục, tùy tiện rất nhiều.

“Vết thương đã đỡ hơn chưa?” Xích Điều khá lớn tuổi, trầm ổn hơn nhiều.

Hần gạt đầu, “Gần đây trong giáo có thay đổi gì không?”

“Mọi thứ vẫn như trước, trừ việc sủng cơ gần đây của giáo vương là Nhã Lệ Ti đã uống thuốc độc tự vẫn.” Ngân Hộc phụ trách tìm kiếm, tin tức rất nhanh nhạy.

“Chết rồi?”

“Đúng thế, nghe đồn là từ sau khi Tuyết sứ về lại núi.”

Nữ nhân này thông minh đấy, Ca Dạ vừa về núi, chuyện của Khâu Từ, kết quả đời nàng ta là gì không nói cũng hiểu, dứt khoát tự cầu cái chết, miễn phải bị hành hạ.

“Giáo vương nghe Tuyết sứ bẩm báo xong thì nổi cơn thịnh nộ, hạ lệnh chặt băm thành thịt, nghiền xương thành tro bụi.” Huyền Diên bổ sung.

“Ca Dạ đã đi gặp giáo vương rồi?” Vết thương ở sườn nàng... Hần bắt giác cau mày.

“Sáng sớm nay đã vào điện tấn kiến rồi, hôm qua trong giáo có lời đồn nói nàng chỉ bị thương nhẹ, không ngờ nhiệm vụ hoàn mỹ như thế, giáo vương cũng có an ủi.” Bích Chuẩn cười, “Đoán là được ban thưởng không ít.”

“Chỉ có người mới để ý đến mấy thứ ban thưởng tầm thường kia.” Mặc Điều chế nhạo, xưa nay sáu người vẫn luôn đả thạc nhau, lấy đó làm thú vui.

“Nếu có chúng ta đi cùng thì tốt rồi, Tuyết sứ và lão đại cũng không đến nỗi bị thương như vậy.”

“Ta thấy Tuyết sứ vẫn ổn mà, hành động tự nhiên, lúc hành lễ yết kiến cũng không có gì khác lạ.”

“Sao ta lại thấy mặt nàng hơi tái nhợt.”

“Không phải gần đây nàng thế à?”

“Thế cũng được, nhưng nếu thật sự không làm sao thì sao lại được lão đại ôm về?”

“Cái này...”

Kết thúc buổi thảo luận, sáu cặp mắt đồng thời nhìn chăm chú vào hần, trọng tâm chú ý nhanh chóng từ chính sự biến thành tám chuyện của cấp trên.

“Lão đại, có thể giải thích xem không, tại sao rõ ràng huynh bị thương nặng hơn nàng, nhưng huynh lại ôm nàng về?”

“Tại sao nàng đi đứng vẫn như thường, còn huynh lại đang an dưỡng?”

“Tại sao hôm qua đáng vẻ nàng nằm trong lòng huynh quá lạ thế, có phải gần đây nàng ta không có biểu cảm gì không?”

“Từ khi nào Tuyết sứ chịu để huynh lại gần thế? Ta chưa thấy ai có thể lại gần nàng trong vòng ba thước cả.”

“Rốt cuộc lần xuất hành này đã xảy ra chuyện gì?”

“... Câu hỏi của ta cũng giống bọn họ.” Im lặng hồi lâu, lời của Xích Điều khiến mọi người cười ngất.

Đảo mắt nhìn sáu gương mặt hiếu kỳ tinh quái này, hắn không có lời nào chống đỡ. Quả nhiên dung túng thuộc hạ là phải chịu khổ mà, cao thâm khó lường như Ca Dạ mới là chính đạo, chỉ ít không ai dám đi đến trước mặt nàng hỏi mấy thứ này.

Ngoài cửa mơ hồ vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, vừa nghe là biết ngay của nữ tử không giới võ.

Mọi người quên tám chuyện, đồng loạt nhìn sang.

Chỉ chớp lát, một giai nhân váy xanh bụi vân kê, da trắng như tuyết gõ cửa đi vào, thấy trong phòng nhiều người thì thoáng kinh ngạc, rồi ngay sau đó nàng mỉm cười, thành thực cúi vái.

“Nghe tin công tử bị thương, Yên Dung lỗ mãng đến thăm viếng, xin lượng thứ cho.”

“Ý tốt như thế, tại hạ không dám nhận.” Hắn khá bất ngờ, từ sau lần đặt chân đến mị viên lần trước, hắn vẫn chưa từng gặp qua, thế mà giờ người đẹp trước mắt không mời lại tới, quả thật có phần kinh ngạc.

Không đợi hắn lên tiếng lần nữa, sáu người bên cạnh chớp mắt, Bích Chuẩn ho nhẹ một tiếng.

“Chúng ta ở lại lâu quá rồi, vẫn nên về trước đi, lão đại cứ coi như bọn ta chưa từng hỏi gì cả nhé.”

Mọi người rồi ren hùa theo, nhưng ánh mắt lại hoàn toàn trái ngược, từng người kéo nhau chậm rãi đi ra ngoài. Không có tiếng thờ, nhưng có thể xác định là chưa đi xa, chín phần là đang nấp dưới cửa sổ nghe lén.

“Thật không có gì đáng ngại, đã làm cô nương phí tâm rồi.” Đối mặt với người đẹp cười hiền, hắn không biết nên nói sao cho phải.

“Từ sau hôm ấy công tử không lại Thanh Gia các nữa, Yên Dung tự thấy xấu hổ vì đã không để công tử được vui vẻ, vốn không dám tham lam cầu mong gì nhiều. Chỉ là nghe từ chỗ Nguyệt sứ biết được công tử bị trong thương, dưới tình thế cấp bách vội đến thăm, chứ không nghĩ gì nhiều, trái lại đã quấy rầy rồi.”

Cửu Vi? Là có ý gì đây.

“Chút vết thương nhẹ không đáng để nhắc đến, ý tốt của cô nương, tại hạ xin khắc sâu trong lòng.” Không rõ ý đồ là gì, hắn châm trà tiếp khách, nhưng vừa xách ấm lên thì lại bị Yên Dung đoạt lấy.

Tay ngọc non mềm đỡ lấy bàn tay, hắn nhanh chóng rút đi, nàng thoáng như không phát hiện ra, vẫn cười một cách tự nhiên.

“Không dám làm phiền công tử, tạm thời cứ để Yên Dung hầu hạ, tránh phải phí sức.”

Rót hai chén trà xanh, lại vắt khăn lông cho hắn lau tay, một cái nhăn mày một tiếng cười giòn vô cùng uyển chuyển, khiến người ta chẳng thể nào chối từ. “Nom sắc mặt công tử có vẻ mệt mỏi, Yên Dung có biết sơ vài phương pháp đã thông, có thể để Yên Dung thử một lần không? Có thể tạm thời xoa đi một mỏi.”

“Nghỉ ngơi một lát là sẽ khôi phục ngay, không cần phiền toái.”

“Yên Dung chỉ biết chút kỹ thuật mà thôi, kính mong công tử không chê cười.” Còn không đợi từ chối, đôi bàn tay ngọc ngà đã đặt lên, ngại vì khách sáo không tiện né tránh, chỉ đành để mặc nàng muốn làm gì thì làm.

Bàn tay búp măng nhẹ nhàng nắn bóp trên trán hắn, đúng là rất thoải mái. Không hiểu sao trong lòng lại có vẻ an nhàn khó hiểu, khiến cảm giác hưởng thụ giảm bớt đi, miễn cưỡng đợi nàng ta dừng tay. Yên Dung như phát hiện ra, không đợi hắn mở miệng đã thu tay về.

“Công tử có khá hơn chút nào không?”

Quả thật cảm giác một mỏi đã bớt đi không ít, hắn gật đầu cảm ơn, “Đa tạ, đã tốt hơn nhiều rồi.”

Yên Dung cười khẽ một tiếng, cúi thấp đầu để lộ gáy trắng ngần.

“Công tử cần nghỉ ngơi nên Yên Dung không dám làm phiền nữa, đợi công tử khỏi bệnh, Yên Dung sẽ chuẩn bị rượu ở Thanh Gia các đợi, xin công tử ghé chơi.”

“Qua vài hôm nữa nhất định sẽ đến cửa cảm ơn.” Hắn mơ hồ thờ phào một hồi.

Nghe được câu trả lời như ý, người đẹp cúi người vái lạy, nở nụ cười yêu kiều rồi đi. Nhưng mới đi được mấy bước, một thiếu nữ đã dẫn đường đá giữa sen xanh mà đến.

Gương mặt lạnh lùng, vẩy trắng mặt mộc, dung mạo còn rất trẻ nhưng đã có thể hút hồn người ta. Vạt vẩy như sóng lay động theo bước chân, nhanh nhẹn phe phẩy, thoáng như trích tiên*.

(*Trích tiên: tiên giáng trần.)

Chỉ chớp lát đã đi đến trước mắt, thiếu nữ dừng bước lảng lảng nhìn sang, trông mắt đen láy rõ ràng kia như có thể thấm nhuần vào nội tâm, lạnh như hàn băng.

Nàng bắt giác run rẩy, khom người hành lễ, “Yên Dung ra mắt Tuyết sứ.”

Nàng ta có thể cảm nhận ánh mắt lạnh băng đang quét nhìn trên người mình, hồi lâu sau mới có âm thanh thờ ơ vang lên.

“Người đến thăm Thù Ảnh?”

“Vâng.” Không dám nói nhiều một chữ, rõ ràng chỉ là thiếu nữ trẻ con, cũng không có vẻ cường bức uy hiếp, thế nhưng vẫn khiến người ta sợ hãi.

“Đi xuống đi.” Nhìn bóng người đẹp đi xa, Ca Dạ nhú mày.

“Ngân Hộc.”

“Có thuộc hạ.” Một bóng người nhanh chóng đi ra từ chỗ tối, nửa quỳ xuống.

“Thù Ảnh đã tỉnh chưa?”

“Đã tỉnh từ nửa canh trước rồi ạ.”

“Đưa thứ này cho hắn.”

Nhận lấy bình ngọc ném đến, đợi người đi xa, lúc này Ngân Hộc mới thở hắt ra.

“Thứ gì thế?” Năm bóng người nhanh chóng tụ lại, nhìn thứ trong tay hắn.

“Cửu Thiên Phong Lộ?” Mọi người trở mắt nhìn nhau.

Là bí thuốc tồn mấy chục được liệu trân quý mới luyện chế nên, hóa nhan sinh cơ, có thể làm vết thương tự lành không dấu vết. Là trân phẩm mà chỉ có giáo vương cùng tứ sứ mới có tư cách sử dụng, thế mà lại do đích thân Ca Dạ đưa đến.

Nhớ lại tình cảnh giằng co giữa hai người đẹp vừa rồi, Bích Chuẩn bật thốt.

“Thăm rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hành Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Ân Thưởng

Nói tới nói lui là vậy, nhưng không hề xuất hiện tình cảnh nào như họ nghĩ.

Ca Dạ rất ít ra khỏi phòng trừ khi có việc cần thiết, phần lớn thời gian chỉ để tĩnh dưỡng, lúc triệu tập Thù Ảnh bàn chuyện lại không có gì khác thường, dù rất tò mò nhưng không tìm được manh mối nào, thế là chuyện dần bình thường lại.

Nhưng hắn lại mơ hồ khó chịu.

Lúc đầu còn nói là tĩnh dưỡng được, nhưng thời gian dài sau đó không bước chân ra khỏi phòng đúng là quá kỳ quái, đến xem thì lại không thấy có gì quá đặc biệt, nàng chỉ đang lật giờ sách, một chồng sách rải rác lung tung trên án kỷ trên giường, ném bừa bộn lung tung, dường như đang tìm thứ gì đấy.

Thi thoảng có đem lại gối thờ người rất lâu trên đường hoa, cho đến khi phương đông hồng sáng, nàng mới để lại hoa rơi đầy đất quay về phòng.

Cũng không ai biết rốt cuộc nàng đang nghĩ gì, chỉ biết rõ là, nàng bắt đầu âm thầm gặp gỡ Thiên Minh. Lần đầu tiên nghe thấy, hắn còn tưởng là đồn bậy, cho đến khi chính mắt nhìn thấy Mặc Điều Lam Hào cùng ảnh vệ của Thiên Minh canh giữ bên ngoài phòng.

Bí mật bàn bạc rất lâu, cuối cùng khi cửa mở ra, nam tử kia cười rất thần bí, còn quay đầu cúi thấp ghé vào tai Ca Dạ nói gì đấy. Ánh mắt ngang tàng nóng bỏng, có vẻ mập mờ không nói hết, dục vọng lan tỏa khắp thân.

Tóc mai Ca Dạ khẽ phát phơ theo hơi thở của hắn, thế nhưng nàng không hề né tránh mà cũng chẳng có biểu cảm gì, nếu không phải liếc thấy nàng vô ý siết chặt tay, thì hẳn hẳn đã cho rằng hai người họ thật sự thân mật với nhau.

"Sớm muộn gì..."

Câu cuối lại không nói hết, Thiên Minh mỉm cười sâu xa, nghênh ngang rời đi, nom dáng vẻ thì tâm tình rất tốt. Nàng đứng yên nhìn theo hướng đối phương biến mất một lúc rất lâu, rồi mới từ từ xòe lòng bàn tay ra, im lặng cụp mắt. Nàng luôn có thói quen này mỗi khi có tâm sự hay kế hoạch gì đấy, giống như muốn thấy rõ huyền cơ số mệnh ẩn trong lòng bàn tay.

"Cô đang nghĩ gì vậy." Cho thuộc hạ lui xuống, hắn thấp giọng hỏi.

"Xem có thể lợi dụng được hay không." Ca Dạ nắm tay lại, thờ ơ đáp.

"Hắn không phải là đối tượng có thể tùy tiện sai khiến."

"Dù sao cũng phải thử mới biết."

"Lấy lợi từ tay hắn, phải trả cái giá thể nào đây."

"Mọi việc đều có được mất, ta tự biết chừng mực."

"Có khi chuyện sẽ vượt quá tầm kiểm soát của cô."

"Bảo hồ lột da, dĩ nhiên là có nguy hiểm rồi." Nàng khẽ thở dài, "Hết cách rồi."

"Cô muốn gì?"

Nàng im lặng một hồi, rồi nhẹ nhàng đáp, "Đó không phải điều nguoi nên biết."

"Cô lấy thứ gì trao đổi?" Nhận được sự giúp đỡ của Thiên Minh thì chẳng khác gì ký kết ước với ma quỷ cả, Thiên Minh vẫn luôn thèm khát nàng, chỉ có vậy.

Nàng khẽ cười, có phần tự giễu, "Cũng không khác nguoi đoán là bao, có điều hắn cũng không dễ được như mong muốn đâu."

"Cô điên rồi!" Hắn không dám tin.

"Cứ coi là vậy đi." Nàng không nhìn hắn, sóng mũi duyên dáng sinh ra nét đẹp quật cường, "Ta cũng muốn nhìn xem, đến tột cùng nguyện vọng của ta có thể thực hiện được bao nhiêu."

"Cô thật sự biết mình đang làm gì chứ?"

Nhưng nàng không đáp, chỉ lẳng lặng bước dọc hành lang, lạnh lùng như thường ngày.

Ca Dạ mãi nghĩ ngợi.

Hắn không đoán ra nỗi mục đích khiến nàng cam chịu lấy mình làm trao đổi là gì. Địa vị của nàng đã vững chắc từ lâu, không ai trong giáo có thể chèn ép được, cũng không cần quý gồi trước ai cả. Nàng từ chối lời thổ lộ, lạnh nhạt cự tuyệt bất kỳ lời hỏi thăm, dứt khoát sai hắn xuống núi làm một vài nhiệm vụ mà vốn chỉ cần lực dục là đủ. Một năm thì có hơn nửa thời gian đều bốn ba bên ngoài, thời gian ở trên núi rất ít, nhưng dù thế, hắn vẫn có thể cảm nhận được dòng nước ngầm mãnh liệt trong giáo.

Thiên Minh đã đổi thái độ với Ca Dạ, mỗi lần giáo vương đưa ra quyết sách thì đứng bên hỗ trợ, lên tiếng giúp đỡ, thậm chí không tiếc đắc tội với Từ Túc. Gần đây Từ Túc đối chọi với Thiên Minh rất gay gắt, đã mấy lần tuốt gươm tuốt vỏ với nhau ở ngay trên điện, dần dần lại hay lui tới với Cửu Vi.

Ban đầu khi nhậm chức, Thiên Minh và từ lúc liên hiệp với nhau, còn Ca Dạ Cửu Vi là tự dựa vào tình cảnh từng bước thay đổi, xem nhẹ tranh đấu giữa Thiên Minh và Từ Túc.

Xưa nay lạnh lùng là thế, nhưng biểu hiện của Ca Dạ trong một năm qua lại khiến mọi người đều bất ngờ, âm thầm có lời đồn nói nàng đã thành niềm vui mới của Thiên Minh, làm gì cũng là để trợ giúp người bên gối.

Xích Điều lờ mờ thay thế địa vị của hắn, được Ca Dạ nể trọng, nhiều liên lạc quyết sách đều do hắn nắm trong tay, ảnh vệ của Ca Dạ thất thế đã sớm không còn là tin đồn nữa, mà là thực tế có thể thấy rõ, dù rằng lực dục vẫn cung kính với hắn như thờ ầu, thế nhưng chuyện đây đã truyền khắp trong giáo, dĩ nhiên mắt nhìn cũng khác đi.

Ca Dạ không hề giải thích, hạ hết lệnh này đến lệnh kia, mỗi lần về núi báo cáo công việc được mấy hôm thì lại có việc khác rơi xuống, không hề rảnh rỗi. Đối đáp trực diện vẫn rất bình thản, không thân không lạ, cũng chưa bao giờ nói gì khác ngoài công việc, tựa như một người xa lạ.

Nàng đang nghĩ gì?

Vì quá coi trọng một người Trung Nguyên mà dẫn đến lo lắng âm thầm sao?

Hay do vì hấn truy đuổi quá độ nên sinh lòng chán ghét?

Hay bỗng nhiên này sinh nghi ngờ cổ kị?

Càng ngày hấn đến Thanh Gia các ờ mị viên càng nhiều, cứ luôn xuất thần trước gương mặt có vài phần tương tự đấy, trong tiếng đàn du dương uống rượu mạnh hết ly này đến ly khác, nghe khúc Giang Nam, nhất thời say theo tiếng cười dịu dàng.

Yên Dung là một nữ tử thủy mị, biết lý giải tâm sự người ta, cũng chẳng hỏi han nhiều. Dù lần nào hấn đến cũng chỉ trò chuyện, không hề có hành vi thân mật nào, nhưng nàng ta cũng không bận tâm mấy.

Mặt mày rõ ràng, lúc không cười lại có ba phần lạnh lùng, nhưng khi thả lỏng lại rất động lòng người, phong tư vô hạn, phảng phất như thấy được người khác. Điểm khác nhau là, người kia chưa bao giờ cười thật lòng cả, cũng rất ít khi để lộ vẻ mặt chân thực, dưới ngàn lớp mặt nạ kia là tâm sự lập đi lập lại chẳng một ai thấu.

Quay về thủy điện, lục dục đang tụ tập một bên nhỏ giọng bàn luận, thấy hấn quay về thì mắt sáng lên.

"Lão đại!" Bích Chuẩn chào đón, "Huỳnh đã về rồi."

"Chuyện gì."

Mọi người mồm năm miệng bảy tranh nhau nói.

"Tuyệt sứ nhốt mình trong phòng cả ngày không chịu ra."

"Đã gần đến dạ yến rồi, nếu còn chưa đi thì sẽ lỡ mất."

"Xích Điều đi giục rồi, nhưng bị Tuyệt sứ đánh phải đi ra." Ngân Hộc kéo Xích Điều lại, thấy rõ vết bầm trên trán.

"Chưa khi nào thấy nàng phát cáu đến vậy cả."

"Nhưng cũng không thể thờ ơ với dạ yến một năm một lần được, lỡ giờ cũng sẽ bị trách phạt."

"Có trời mới biết hôm nay nàng bị gì."

"Chẳng lẽ nữ nhân đều có mấy ngày thất thường thế à?"

"Người đứng là cái gì cũng dám nói."

Hấn mở miệng ngắt lời các thiếu niên càng nói càng đi xa.

"Có ai biết nguyên nhân không?" Ca Dạ không phải dạng người buông thả tâm tình, ít khi thất thường, trong bụng hấn lấy làm kinh ngạc.

Mọi người trở mắt nhìn nhau, Lam Hiêu do dự.

"Hồi sáng giáo vương sai người đến ban thưởng, nói là để Tuyệt sứ đeo dùi trong dạ yến, nếu nói có gì không bình thường thì cũng chỉ có mỗi việc đó mà thôi."

Giáo vương ban thưởng cũng chỉ là chuyện thường gặp, sao lại...

"Ban thưởng gì?"

"Không rõ ạ, là một rương gỗ đàn hương." Bích Chuẩn so kích cỡ.

"Hay lão đại đi xem đi, dù gì bọn ta cũng không có khả năng." Sáu đôi mắt nhìn thẳng vào hấn.

Chân chừ ngoài cửa hồi lâu, gõ cả nửa ngày vẫn không có động tĩnh gì, hấn nhắm mắt đẩy cửa ra.

Đồ nửa búi ba chân làm bằng gốm xanh bay đến, hấn tỉnh mắt chụp lấy, cũng lơ mơ hiểu ra vết u trên trán Xích Điều là do đâu mà ra, với thủ pháp của Ca Dạ, nếu không kịp đề phòng thì bị thương cũng chẳng lạ gì.

Đẩy cửa ra không dễ tí nào.

Kệ sách trên tường rớt xuống đất, đủ loại sách cổ ngồn ngang khắp phòng, vô cùng bừa bộn, có không ít thứ đồ trang sức ngọc ngà quý báu bị bể, rải rác đầy đất, như là mới bị cướp vậy. Ca Dạ ngồi giữa đồng đồ ôm đầu gối ngăn người, chiếc rương gỗ sơn bóng loáng bên cạnh được mở một nửa, không thấy rõ là vật gì.

"Ca Dạ?"

Đợi hồi lâu, hấn mới nghe thấy âm thanh không chút cảm xúc.

"Chuyện gì."

Tình hình trong phòng còn nghiêm trọng hơn cả dự đoán, nhất thời cứng họng, liếc nhìn đồ bên chân nàng.

"Giáo vương đã ban thưởng gì?"

Ca Dạ cười lạnh, đá lấy chiếc rương ngã nhào.

Một bộ nữ phục tinh xảo cùng trang sức lục bảo lục rơi ra, sáng rực trong căn phòng tăm tối. Tơ băng thượng hạng thấm hơi lạnh trong lòng bàn tay, tơ lụa mềm mại, có thể thấy rõ sắc xanh của lục bảo, dưới những sợi tơ vàng bạc trở nên vô cùng lộng lẫy tao nhã, sắc vàng óng ánh, vừa nhìn là biết ngay đây là thượng phẩm trân quý hiếm có. Nhẫn đeo, vòng tay, vòng đeo cánh tay, dây chuyền, bông tai, băng trán, dây đeo bụng* món nào cũng đầy đủ, có giá trị liên thành.

(*Hình ảnh.)

Giáo vương ban thưởng những thứ này là có ý gì.

Hấn ngạc nhiên khó hiểu, Ca Dạ im lặng không nói, mặt mày tái nhợt, trong đôi mắt đen mờ hồ ánh lên nét tàn nhẫn đơn độc.

"Có phải bên ti lễ tính sai rồi không." Theo lệ thì chỉ ban tặng kim châu đồ cổ quý hiếm chứ không có vật phẩm như thế, ý tứ ẩn chứa trong đó... hấn không muốn nghĩ sâu.

Ca Dạ khẽ động, đôi thành ngồi xếp bằng, ngón tay kẹp lấy sợi dây chuyền óng ánh, phản chiếu sắc xanh lên gương mặt.

"Trong dạ yến tám năm trước, giáo vương đã ban cẩm y ngọc xuyên cho Phi Khâm, ba ngày sau triệu nàng ta vào điện hầu ả."

"Trong dạ yến sáu năm trước, giáo vương ban hoa phục châu ngọc cho Từ Túc, ngay đêm đó ở lại giao hoan trong điện."

"Hôm nay đến lượt ta, rộng lượng thật đấy, ưu đãi còn nhiều hơn các nàng nhiều." Con người đen lánh phản chiếu ánh xanh tối tăm lạnh lùng, dường như không phải đang nói mình, "Cũng khó trách, ngày trước chỉ là Thất Sát nho nhỏ, nay là một trong Tứ Sứ, chẳng trách có khác biệt lớn đến thế."

Lời nói vào tai như đâm trúng hàn băng, hấn lùi một bước, chân đạp trúng bình ngọc bể lẫn lộc cộc.

Nàng như không nghe thấy, lẩm bẩm nói nhỏ, đến mức chẳng nghe rõ.

"Ta cứ tưởng có thể tránh được, nhưng vẫn không, chỉ suýt nữa..." Bỗng nàng ngẩng đầu, ánh mắt như thiêu đốt, "Tại sao người lại ngăn Xích Truật hạ, cũng vì chính gương mặt này mà ra, phá hủy nó thì tốt biết bao, như thế sẽ không có rắc rối ngày hôm nay!"

Oán hận không kìm nén bộc lộ thấy rõ, hiếm khi nàng thể hiện cảm xúc thật của mình. Dù lưỡi dao sắc bén có lướt qua gò má vẫn chẳng mấy may sợ hãi, nhưng vì sắc lệnh của giáo vương mà không nén được lửa giận, mắt không chế hoàn toàn. Hấn bình tĩnh nhìn gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch lặn lặn như sương mà không cách nào hít thở nổi.

"Sao cô có thể nhịn được Thiên Minh mà lại không nhịn nổi giáo vương hả?!"

"Thiên Minh, trước khi ta được như mong muốn, hấn vẫn không đạt được gì cả." Ca Dạ hận đến cắn răng, tựa như nguyên rủa, "Cái gì cũng... Ngay cả một ngón tay của ta hấn cũng không động đến."

Con người đen lấy trào lên nỗi tuyệt vọng khôn cùng, như bị ép đến chết.

Hấn rất muốn nói, nếu thật sự muốn được gì, thì lấy từ chỗ giáo vương còn hiệu quả hơn là từ Thiên Minh. Giáo vương mới là người có quyền hạn tối cao.

Mà hấn cũng rất muốn nói, nếu không phải trong một năm qua nàng có hành động khác lạ, thì chưa chắc giáo vương đã nảy sinh ý nghĩ ấy.

Hấn còn muốn nói rằng, đã căm ghét như vậy thì cần gì phải bán mạng thay ác ma, nàng có vô số cơ hội chạy trốn đi xa, nhưng lại tự vùi lấp trong tuyệt cảnh.

Nhưng đến cuối hấn vẫn chẳng nói gì, gập gối trái quỳ xuống cạnh nàng.

"Cô định làm gì."

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hành Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.